

Nữ Chính, Cô Tiêu Đời Rồi !

Contents

Nữ Chính, Cô Tiêu Đời Rồi !	2
1. Chương 1: Một Tuần Không May Mắn	2
2. Chương 2: Nữ Phụ, Cô Đã Bị Tổn Thương Rất Nhiều	4
3. Chương 3: Ngôi Nhà Mới	6
4. Chương 3(tt):mối Quan Hệ Giữa Nó Và Ba	8
5. Chương 4:trung Tâm Thương Mại	8
6. Giới Thiệu Nhân Vật	11
7. Chương 5: Quá Khứ	12
8. Chương 6: Đi Học	13
9. Chương 7: Rắc Rối Ở Bữa Tiệc	15
10. Chương 8: Ngày Trở Lại	17
11. Chương 9: Trả Thù ?	19
12. Chương 10 : Cùng Lớp!! Rắc Rối??	22
13. Chương 11: Ngày Nghỉ Yên Bình.	24
14. Chương 12: Ngày Nghỉ Yên Bình(tt)	27
15. Chương 13 : Cẩm Trại	30
16. Chương 14: Cô Đã Bắn Tôi!	33
17. Chương 15 : Cô Đã Đụng Phải Nhầm Người Rồi!	35
18. Chương 16 : Tôi Có Nên Tha Thứ Cho Cô Không?	38
19. Chương 17: Chuẩn Bị.	41
20. Chương 18 : Bữa Tiệc Hoàn Hảo	43
21. Chương 19 : Tôi Không Muốn Hẹn Hò Với Anh!	46
22. Chương 20 : Hẹn Hò Thật Sao!	50
23. Chương 21 : Cuộc Thi Bình Chọn Queen (p1)	54
24. Chương 22 : Cuộc Thi Bình Chọn Queen (p2)	56
25. Chương 23 : Cuộc Thi Bình Chọn Queen(p3)	59
26. Chương 24 : Cuộc Thi Bình Chọn Queen (p4)	62
27. Chương 25 : Nó Sắp Quay Trở Lại Ừ??	66
28. Chương 26 : Chia Tay Luôn Đi!	68
29. Chương 27 : Phải Chấm Dứt Thật Nhanh Chóng...	71
30. Chương 28 : Sam Đã Chết Trong Mắt Mọi Người Rồi!	73
31. Chương 29 : Gặp Lại Nhau Rồi!	75
32. Chương Cho Các Độc Giả Góp Ý Kiến	77
33. Chương 31	78
34. Chương 32	80
35. Chương 33	83
36. Chương 34 : Alex Và Kathy	85
37. Chương 35	87
38. Chương 36	90
39. Chương 37	92
40. Chương 38	95
41. Giúp Au!!!	97

42. Chương 40 : The End	97
43. Ngoại Truyện : Se & Oe	100
44. Gửi Lời Cảm Ơn Tới Các Độc Giả Đã Ủng Hộ Au	103

Nữ Chính, Cô Tiêu Đồi Rồi !

Giới thiệu

Một nữ chính, một nữ phụ. Tại sao nữ phụ luôn chịu thiệt thòi ? Câu chuyện này kể về một người con

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nu-chinh-co-tieu-doi-roi>

1. Chương 1: Một Tuần Không May Mắn

(Đây là lần đầu tiên mình viết truyện nên đừng ném gạch đá nhé)(À mà cái video ở trên chẳng liên quả gì nhưng vẫn cho vào)

“Mary ơi! Dậy đi con, mười giờ rồi đấy” Một người phụ nữ đang tất bật làm việc trong bếp. Dù làm chủ tịch của một tập đoàn lớn nhưng ngày nào bà cũng về nhà để nấu cho con mình một bữa cơm.

“Mary ơi! Dậy đi, đừng để mẹ lên phòng lôi con xuống. Mười hai giờ trưa rồi đấy!! Hai giờ chiều là mẹ phải đi làm” Bà hét lên đủ để tất cả mọi người nghe thấy.

“Mary! Mày có xuống không. Hai giờ chiều rồi! Đừng để mẹ gọi bố về!” Lần này thì bà hét lên đủ để tất cả mọi người trong khu phố nghe thấy.

(t/g: Bác ơi! Sao mà bác hét to thế!

Bác gái: Hét to đâu mà to! Tại con bé làm bác gọi khẩn cổ từ lúc trưa đến giờ nó có thèm dậy đâu! Phải đánh cho một trận mới được!

t/g: Thôi au chạy đây không bác mà hét thêm lần nữa thì chỉ có đường chết)

Từ trên cầu thang xuống, một người con gái xinh đẹp bước xuống. À không phải là lời thôi thì đúng hơn. Đầu tóc thì bù xù, mặt thì toàn nước dãi, đi xuống thì vài bước suýt té chắc tại mắt nhắm mắt mở không thèm nhìn đường. (au: khiếp ở gì mà bẩn thế! Mary: Ai cho mày nói tao như thế hả!

Au: thôi chạy không chết. Hai mẹ con nhà này như nhau, ghê quá à!)

“Mary con dậy rồi à! Xuống ăn cơm đi. Con gái gì mà ngủ đến hai giờ chiều!” Bà nói

“Con xin lỗi mẹ Lana, tại hôm qua thức lo cho công ti nên ngủ hơi muộn” Mary nói rồi đi vào phòng tắm để vsen.

(Từ bây giờ au sẽ gọi Mary là nó)

Mười phút sau nó đã có mặt ở trên bàn để ăn trưa. Vừa nhìn mặt nó, mẹ nó rất lo lắng vì nó đã gầy đi bao nhiêu vì công việc. Mẹ nó liền nói:” Thôi hôm nay con nghỉ ngơi đi, công ti của con để mẹ lo“”thôi con không ở nhà đâu, chán lắm tủ sách của con chả còn quyển nào là con chưa đọc nữa“Mẹ nó liền nhào mày lại:”Sao con đọc nhanh thế, mẹ mới đưa cho con hơn chục quyển sách để con đọc rồi mà. Hay thôi không đọc thể loại truyện văn học nữa, con đã đọc loại truyện này hơn sáu năm rồi mà không chán à!”

Mary hơi mệt vì đêm qua thức khuya quá, mà với IQ hơn người thường thế kia thì nó không thích đi party hay là đi chơi thâu đêm vì từ bé nó được mệnh danh là thần đồng. Lúc nào nó cũng học và đọc sách tri thức và đến bây giờ nó đã nắm chắc trong tay rất nhiều bằng đại học cả trong nước lẫn ngoài nước. Nó dùng giọng mệt mỏi để trả lời mẹ nó:” Con không thích!“Mẹ nó chợt nhớ ra cái gì đó rồi đưa cho nó một quyển sách tựa đề là”Người Bạn Thân Của Tôi“rồi mẹ nó liền nói:” Thằng James nó gửi cho con đây trong thời gian nó ở Ý nó đã viết rất nhiều sách” Mặt nó liền sáng lên rồi với tay lấy quyển sách. Nó liền thưa với mẹ lên phòng để đọc sách.Mẹ nó liền lắc đầu ngăn ngấm rồi nghĩ thầm trong bụng:” Truyện gì không đọc lại chỉ đọc truyện của James” Xong mẹ nó liền nhờ người giúp việc dọn dẹp đóng bát đĩa rồi vội vã đi lên công ti. Hôm nay mẹ nó đi sớm hơn mọi khi vì có cuộc họp khẩn cấp về hợp đồng hợp tác.

Lên phòng của nó, chỉ hai màu trắng đen, quần áo cũng vậy. Nó liền đọc qua quyển sách, nó dự định sẽ mua một đồng hồ ăn rồi nhốt mình trong nhà nguyên 3 4 ngày để đọc hết quyển sách.

Nó mặc một chiếc quần bó đen, áo crop-top trắng rồi mặc một chiếc áo khoác nhẹ màu đen, chiếc giày Van trắng, đeo kính đen và chiếc mũ lưỡi trai vì nó sợ lộ thân phận là một chủ tịch công ti K&M.Tóm lại là trên người nó chỉ có hai màu trắng đen.Nó leo lên chiếc xe audi đời mới nhất do ba nó tặng. Nó đánh xe tới một cửa hàng tiện lợi rồi chạy nhanh vào trong. Nửa tiếng sau nó đã vác hai túi đồ ăn vặt to đùng chất lên xe.

Về đến nhà, nó đã cầm hai túi rồi chạy lên phòng để đọc sách.

— Tui là giải phân cách thời gian—Đã ba ngày nó bỏ cơm chỉ ăn có mỗi đồ ăn vặt. Mẹ nó rất lo lắng khi thấy con gái mình như thế. Không chịu được, mẹ nó liền gọi điện cho bố nó “Alo” Giọng nói của một người đàn ông trung niên vang lên“Anh à! Con bé nó tự nhốt mình trong phòng đọc sách, chả ăn gì ngoài đồ ăn vặt gỗ của thì nó không chịu mở cửa, em phải làm sao bây giờ”Biết là vợ mình ông liền thay đổi giọng“Chết rồi! Hay em thử cho người phá cửa xem nào!Cái con bé này lần nào cũng thế” “Vâng thôi anh làm việc tiếp đi” ” Sắp có cuộc họp rồi , anh dập máy đây, em chăm sóc con tốt nhé! Tuần nữa anh về”

Mẹ nó liền vội vã gọi người phá cửa và hi vọng con mình không sao.

Cánh cửa phòng nó mở ra trong đó không có ai cả chỉ có vỏ bánh kẹo đồ ăn vặt la liệt dưới sàn trên giường quyển sách vẫn ở đó, nhưng quyển sách đã gỉe gần hết chỉ còn vài trang, đoạn mà nó đọc đến là đoạn mà nhân vật phụ chết.Vài trang là đoạn sự hạnh phúc của nữ chính và nam chính.

Vừa vào trong phòng nó mẹ nó liền sờ tay lên giường nó, kết quả là lạnh ngắt...Mẹ nó khóc, những giọt nước mắt đau buồn.

—Tui là giải phân cách thời gian—

Tối đó, một bản tin làm xôn xao giới người làm kinh doanh “Chủ tịch tập đoàn K&M mất tích, ai sẽ điều hành tập đoàn và chủ tịch Marie Collins đang ở đâu? Đang tiếp tục điều tra.”.

flashback

“Haiz, truyện thằng James viết kiểu gì không biết nữa. Toàn yêu đương, kinh khủng khiếp.Mà nữ phụ đúng là mù mắt vì yêu đương mà.Lại cái thể loại nữ phụ là bàn đạp cho nữ chính lên ngôi.Nhưng mà mình cứ thấy nữ chính giả tạo kiểu gì, cái gì mà yêu đuối,ngây thơ,toàn dựa dẫm vào nhân vật nam.Mà đoạn nữ phụ chết chắc chắn là nữ chính có nhúng tay vào. Thôi mà cũng thương nữ phụ, tại sao thằng James lại viết nữ phụ chết thảm như này nhỉ?”Nó vừa tắm vừa nghĩ. Mặc quần áo rồi lại lên giường đọc tiếp.

Đúng lúc đó, nó đọc xong đoạn nhân vật phụ chết một mẫu giấy rơi ra và trong đó ghi là“Thấy bất công cho nhân vật nữ phụ sao nếu tôi cho bạn một điều ước bạn có đồng ý thay đổi cuộc đời của nữ phụ không?”

“Thay đổi hả, chị đây làm được đã làm luôn rồi nhá”nó nghĩ bụng rồi đi ngủ. Nhưng lúc đi nó đã mơ thấy xe cấp cứu trong đó là một cô gái bầm dập khắp người, máu trên môi rồi miệng.Hoàn cảnh bây giờ khiến nó nhớ đến đoạn đầu của quyển sách.

Bỗng mọi thứ như tối đen lại.

End flashback

Nó mở mắt, hình như đây không phải nhà nó, trần nhà màu trắng xộc vào mũi là mùi thuốc sát trùng, nó cố ngồi dậy nhưng không thể, nó đau nhức khắp người, đầu đau như búa bổ.

“Sam, mày tỉnh rồi hả, tao không muốn mày yêu một thằng đàn ông như thằng đó....”

End chap 1

Mình chỉ viết thử cho vui thôi, các bạn nhớ cho ý kiến nhé còn lịch đăng chap thì còn tùy vào mình có thời gian hay không. Các bạn nhớ ủng hộ mình nhé.

/giới thiệu nhân vật/

Nó-Marie Collins:17t, người Anh, xinh đẹp nhưng lạnh lùng chỉ khi ở xung quanh gã hay bạn thân thì mới nhí nhảnh, đáng yêu, võ thì khỏi nói judo, karate,...tất cả đều đai đen,bắn súng, kiếm nó rất giỏi nó là sát thủ máu lạnh. Nó có thể giết 50 thằng con trai to khỏe trong 5 phút. Như đã nói ở trên thì nó rất thông minh, IQ cao trót vót, năm 14t đã có rất nhiều bằng đại học. Nó là chủ tịch của tập đoàn K&M đứng đầu thế giới. Bang chủ của bang Lights cũng đứng đầu thế giới.Nhưng ở cả hai thế giới không ai biết mặt nó, biệt danh của nó là Mary.Nó có một quá khứ đau buồn và nó là con nuôi của ba mẹ nó

James Levine:17t đẹp trai nhưng năng động. Thanh mai trúc mã của Mary.Hai đứa rất yêu nhau. Sau khi sang Ý du học thì thành lập một tập đoàn L&D đến bây giờ thì tập đoàn đã xếp thứ ba thế giới.Bang chủ của bang Dark xếp thứ ba thế giới.Giỏi tất cả mọi thứ nhưng thua nó.Không ai biết mặt James

Lana Collins:Mẹ nó,40t sang trọng, quý phái, trông vẫn còn trẻ, hiền dịu nhưng khi nổi cáu lên thì...chạy...yêu nó rất nhiều, cùng với ba nó cứu nó rồi nhận nuôi.Bà hoàng thời trang và cũng là bà hoàng sát thủ.

Adam Collins:Ba nó, 43t quyền lực,sang trọng.Yêu nó rất nhiều.Ông hoàng bất động sản, chủ tịch của tập đoàn lớn thứ hai thế giới và cũng là ông hoàng sát thủ bang chủ một bang lớn hơn rất rất nhiều lần bang của nó.

2. Chương 2: Nữ Phụ, Cô Đã Bị Tổn Thương Rất Nhiều

Mình là một ARMY nhưng không là anh hùng bàn phím mình cũng rất thích EXO .Thôi không bàn về sở thích nữa, vào truyện:

“Sam! Mày tỉnh rồi à! Tao không hề muốn mày yêu một người đàn ông như thằng đó, nó khiến mày ra nông nổi này thì tao xin thề tao sẽ cắt tiết thằng đó”Một cô gái với mái tóc vàng óng nói lớn.

“Cô là ai? Tôi quen cô ư? Mà tôi đang ở đâu?” Nó đặt ra hàng loạt câu hỏi, nó nghĩ bụng“Mình bị bắt cóc ư, tại sao mình lại băng bó khắp người thế này!Đau đầu dã man!Bà mà biết đứa nào bắt cóc bà...giết!”

“Bác sĩ! Y tá! Mấy người đâu hết rồi!”Người con gái thể hiện sự lo lắng.

Rồi bác sĩ, y tá chạy vào hỏi nó mấy câu nhưng nó chỉ nói duy nhất một câu là “tôi không biết”Sau đó, bác sĩ nói với người con gái:“Dạ!Thưa tiểu thư, theo tôi là bệnh nhân đã bị mất trí nhớ tạm thời và cũng bị tổn thương tâm lý.”

“...VẬY...bây giờ có cách nào để cô ấy nhớ lại không ?”Cô gái nhau mày nói.

“Dạ...điều này thì còn tùy vào bệnh nhân, gia đình và tình trạng tổn thương tâm lý.”Ông bác sĩ lo lắng.

“VẬY thì tốt rồi! Bây giờ cách tốt nhất để chữa trị cho Sam là gì?”Mặt cô gái tươi tỉnh hơn hẳn.

“Cách tốt nhất là nên đưa cô ấy về nhà hoặc nơi có quá khứ tốt đẹp và không nên để cô ấy nhớ lại những quá khứ không xấu. Khi tiểu thư để cho cô ấy nhớ quá khứ không được tốt đẹp cho lắm thì cô ấy sẽ tiếp tục bị tổn thương tâm lý”Bác sĩ vừa nói vừa suy nghĩ cách điều trị.

Cánh cửa chợt vùng mở ra, một người phụ nữ trung niên chạy vào với một khuôn mặt lo lắng:“Con có sao không, sao con lại để cho người ta đánh đến mức này!”

Đến bây giờ nó đã đi xuyên không vào quyển sách của James, nó nghĩ bụng“Sao không phải ai khác mà lại là nữ phụ của cái quyển sách đáng chết kia chứ”Rồi nó cố nhớ lại từng chi tiết truyện“Thì người phụ nữ kia là mẹ mình, mình là Samantha Caldwell, mọi người thường gọi mình là Sam. Còn đứa con gái kia là bạn thân của mình nhưng đã bỏ mình để đi du học,tên gì ý nhỉ??Haiz mệt mỏi đã man!!À đúng rồi, Katherine Redding!!”

(Từ bây giờ au sẽ gọi Katherine là Kathy-cô và Sam là nó vì bằng với Mary)

Cô và bác sĩ lên cùng một lúc:“Cháu/Tôi có thể nói chuyện với bác/phu nhân một lát không?”

“À được chứ”

Rồi cả ba cùng đi ra ngoài nói chuyện, nó nghĩ“Cái quái gì đây!Sao cứ phải bí mật không nói cho mình biết thế nhỉ”

“Thưa phu nhân, Sam hiện giờ đang mất trí nhớ tạm thời và cũng bị tổn thương tâm lý, Sam có nhớ được ai thì phải tùy vào phản ứng của con bé, còn cách chữa trị tốt nhất đó là đưa Sam về nhà của con bé, nên tránh xa những thứ làm cho Sam nhớ lại quá khứ không tốt đẹp cho lắm.”ông bác sĩ nói.

“Thế ai làm con bé ra nỗi này!”Mẹ Sam tức giận, nhau mày cau có.

“Là tại cháu, cháu không biết bảo vệ Sam nên đã...”Cô nhận lỗi về mình.

“Bác không hỏi lỗi tại ai mà bác hỏi ai làm, ai sai khiến, đánh nó kiểu gì mà khiến nó mất cả trí nhớ!”Mặt của mẹ Sam đỏ bừng lên vì tức giận.

“Dạ là hôn phu của Sam-Ken Stanton(nam chính cuối cùng cũng lên sàn), thằng Ken nó muốn hủy hôn ước nhưng Sam không đồng ý. Rồi...”Cô ấp úng, sợ hãi khi nói tiếp.

“Rồi sao nữa cháu”

“Con Sam sai người đi đánh con bạn thân(nữ chính đó, con bé tên là Veronica Williams)”

“Rony á, tại sao lại đánh nó cơ chứ?”

“Tại vì Sam nghĩ Rony chính là người cướp đi hôn phu của nó, rồi Ken thấy Sam đánh Rony...Ken bực mình vớ luôn cây gậy sắt đánh vào người Sam không thương tiếc, Ken còn đập mấy phát thật mạnh vào đầu Sam.Con đã xem cctv ở đó...”

” Thật là một thằng con trai hèn hạ”Mẹ Sam tức giận.

Rồi ba người tiếp tục nói chuyện về Sam và cách điều trị nó.

Lúc đó, trong phòng bệnh, nó nằm xuống được một lúc thì lại ngồi dậy vì chán chảnh có cái gì để đọc.Bỗng nó nhìn sang chiếc bàn bên cạnh giường, nó thấy một chiếc điện thoại bên cạnh.Nó uể oải với tay lấy cái điện thoại, nó nghĩ bụng“Iphone 6 cơ á, tưởng thế nào, mình có năm sáu cái chất đống ở nhà”nó liền mở máy ảnh ra để xem hình tượng của nữ phụ như thế nào,xem xong nó lắc đầu ngán ngấm, nó mò vào bộ siêu tập nó nghĩ ” nữ phụ xinh đấy chứ, nhưng bây giờ xanh xao quá, còn ảnh thì... Không hiểu Sam kiểu gì mà vấy toàn thể loại gì thế này, còn chét tẩn phần lên mặt, son môi thì đậm quá. No no no phải chỉnh sửa nữ phụ mới được, mẫu người của nữ phụ sẽ y nguyên như mình, vừa là chủ tịch vừa là bang chủ.Ha..Ha..Ha..”Nó cười đều.

Cửa phòng bệnh lại mở ra lần nữa, ba người đó vẫn bước vào,gì nó đã biết cách xưng hô nên nói: “Mẹ! Con yêu mẹ nhiều lắm!!Ba đâu rồi mẹ?”Bà ngạc nhiên vì từ trước đến giờ nó chưa hề biết gọi ba mẹ,nó chưa hề nói câu yêu ba yêu mẹ, nó chỉ xưng tôi với bà/ông.Đứng trước mẹ nó, nó còn cười nói.Con đứng trước ba nó thì hai người luôn cãi nhau như oan gia.Bà mừng lắm.

“Còn tao thì sao, mày có nhớ tao không?” Cô hy vọng nó nhớ đến mình.

“Kathy!Đương nhiên là tao nhớ mày, bạn thân mà không nhớ!”Nó vui vẻ trả lời.

Cô mừng đến phát khóc, cô mừng vì người bạn thân của mình không quên mình.

“Mẹ!Con muốn về nhà”nó than

“Đương nhiên mẹ sẽ đưa con về nhà”

Bà liền rút điện thoại rồi gọi cho ai đó:“Cho người chuyển đồ của Sam về nhà tôi!”

“....”

Bà đập máy

“Mẹ,về chuyện hôn ước của con với Ken thì”Nó chưa kịp nói hết thì mẹ nó đã chen vào“Con yên tâm đi! Mẹ sẽ không để thằng Ken hủy hôn ước với con đâu!”Mẹ nó cười hiền.

“Không phải ý con là như thế, con muốn hủy hôn ước, con không yêu Ken nữa mà con cũng không đổ lỗi cho Ken vì đánh con”

“Sao lại đột ngột thế hả con, hôm trước con còn yêu nó lắm cơ mà”Mẹ nó lại ngạc nhiên vì nó yêu Ken vô cùng,nó sẵn sàng làm tất cả mọi thứ chỉ để ở bên cạnh Ken.

“Tại con thấy con đã yêu Ken quá mù quáng, tất cả con muốn bây giờ là học để điều hành tập đoàn của bố mẹ!”

“Mẹ mừng vì con như vậy!Khi nào con khỏi thì mẹ sẽ tổ chức một bữa tiệc để hủy hôn ước”Mẹ nó rất vui vì thấy nó như thế này.

“Mẹ, cho Kathy ở cùng con được không?”

“Được chứ”Mẹ nó gật đầu đồng ý.

End chap

Có ý kiến gì thì comment ở dưới và nếu thích thì like nha

Giới thiệu nhân vật:

Nữ phụ-Nó-Sam-Samantha Cardwell:17t,yêu Ken,bạn thân là Kathy,mái tóc đen óng ánh,đôi mắt to tròn long lanh,làn da mịn màng nhưng lúc nào cũng trét đồng phần lên mặt,tiểu thư tập đoàn Cardwell.(Tính cách,tri thức,là sát thủ hay không từ từ rồi biết, au không biết mô tả như thế nào nên phần này sẽ tính sau)

Cô-Kathy-Katherine:nhí nhảnh, đáng yêu,rất quý Sam nhưng phải đi nước ngoài 3 năm. Sau khi quay về nó đã biết được rất nhiều loại võ và thông minh hơn trước rất nhiều.Tiểu thư tập đoàn Redding đứng thứ tư thế giới.

Mẹ nó-Bà:một người phụ nữ trung niên quý phái, phu nhân tập đoàn Cardwell,hiền lành, rất yêu Sam

Còn nam chính chưa xuất hiện cũng nữ chính nên cả hai mình sẽ để sau giới thiệu.

3. Chương 3: Ngôi Nhà Mới

“Mời hai tiểu thư và phu nhân xuống xe ạ!”Một người đàn ông trung niên đứng cúi đầu chào.

“À!Đây là quản gia Will, ông đã làm cho chúng ta từ khi con còn bé đấy!”

“Kính chào hai tiểu thư”

“Bác không cần gọi cháu với nó là tiểu thư đâu ạ, nghe kiểu gì ấy, tốt nhất là cứ kêu cháu là Kathy, còn nó là Sam” Cô vui vẻ nói.

“Vâng” Quản gia Will.

“Mà thôi, hai con vào nhà đi, mẹ cần đi ra ngoài một chút. Đồ của hai con đã được chuyển lên phòng rồi đó!” Mẹ nó ân cần nói.

Hai đứa vào nhà, nói là vào nhà nhưng phải đi bộ một quãng mới đến nhà. (Đây là hình ảnh của nhà nó, au không thích tả nên đăng ảnh :D)

Cánh cửa rộng mở, hai hàng người hầu xếp dài. Tất cả cùng đồng thanh nói:” Kính chào hai tiểu thư đã về!”

Nó liền lạnh lùng:“Bảo với ba tôi là tôi không thích có nhiều người trong nhà mà nếu có người làm trong nhà thì bảo họ sáng sớm đến làm rồi đi về!”

Thấy nó như vậy, cô liền hỏi bác quản gia Will-người đã đi theo cô và nó từ nãy đến giờ:“Mà bác ơi! Phòng của cháu và Sam ở đâu vậy!”

“Phòng của cháu ở tầng ba còn của Sam là ở tầng hai!”nói xong, quản gia quay sang nói tiếp với người hầu:“tầng hai và tầng ba người có nhiệm vụ mới được lên.”

“Thôi, tụi cháu lên phòng đây! Mọi người nghỉ sớm đi.”nó vẫn tiếp tục làm một tảng băng.

Một lúc sau thì một à không hai mới đúng, hai tiếng hét vang lên làm “chấn động địa cầu” và hai chủ nhân đó là nó-cô.

——-flashback——

Cô bước vào căn phòng của cô, cô hét lên trong lòng, cô nói một mình:“Phòng gì mà chỉ có hai màu trắng đen thế này, lại còn chỉ toàn sách nữa cơ!!Để xem nào! Sách gì đây.....Chính trị, văn học, bách khoa từ điển đủ mọi loại tiếng.OMG!!”Cô cúi đầu bưng mặt, nhưng cũng sớm ổn định lại tinh thần. Cô liền lấy một cuốn sách màu đỏ ra thì...Rầm...Tủ sách tự động di chuyển sang một bên, một căn hầm bí mật hiện ra. Cô vừa bước vào thì sặc vào mũi cô là mùi gì đó hắc hắc, đi sâu vào trong, vào trong nữa...“AAA”...nhiều chiếc giá với súng, thuốc độc, phi tiêu, bom, kiếm, cung tên,...Tiếng hét vang lên cùng lúc với nó.

Nó và cô đều vào phòng của mình cùng một thời điểm.Vừa bước vào phòng...sặc vào mũi nó là mùi hoa hồng và căn phòng cái gì cũng hồng, rồi giá sách toàn truyện tranh.Nó tắc lưỡi, còn gì nữa đây, gấu bông ư.Haiz.

Bỗng nó nhìn thấy một căn phòng đặt mật khẩu. Đương nhiên, với IQ thông minh hơn người như nó thì chỉ cần một phút là nó đã mở khóa được căn phòng.Bước vào trong đó, tất cả những gì nó nhìn thấy là búp bê Barbie, đồ chơi và gấu bông.Và cả hai cùng hét lên cùng một lúc.

——End flashback——

Hai đứa nó vội vã chạy xuống dưới tầng và hét lên:“Bác Will, tại sao phòng cháu lại như thế này!!!”

“Phòng cháu như thế là do mẹ cho người trình bày phòng, phòng Sam là hồng còn Kathy là đen trắng. Hợp ý hai cháu rồi.”Quản gia Will từ từ nói.

“Bác đùa với chúng cháu à!Phòng Sam/Kathy mới là màu trắng đen/hồng chứ!”Hai đứa đồng thanh.

“Hay phụ nhân chơi khăm hai cháu, dạo này bà cũng hay đùa mọi người lắm!Thôi, hay hai cháu đổi phòng cho nhau đi,bác thấy thế sẽ hợp lý hơn đó!”Bác Will cười mỉm.

“Vây...tao với mày đổi phòng cho nhau nhé!”Cô mặc dù tức giận nhưng vẫn quay sang vui vẻ với nó.

“Ừ”Một từ khiến mọi người lạnh sống lưng trừ cô và bác Will.

Cả nó và cô chẳng hề để ý đến việc mẹ mình chơi khăm mà đi thẳng lên phòng của mình để nghỉ ngơi.Cô cũng không rủ nó đi chơi như mọi khi nữa mà sẽ làm việc của tập đoàn Redding.Còn nó chỉ muốn nằm nghỉ và suy nghĩ, nhớ lại từng chi tiết của truyện.

(To be continue)

Chap này mình chia ra làm hai.

4. Chương 3(tt):mối Quan Hệ Giữa Nó Và Ba

(Cái video chẳng liên quan gì đến nội dung truyện đâu, au rất thích bài này nên mới để đó)

——Tui là giải phân cách thời gian——

Một tuần sau, vết thương của nó đã đỡ hơn trước rất nhiều, tâm trạng cũng tốt. Buổi chiều hôm đó, ở ngoài vườn, nó đang uống trà còn cô thì đang chăm sóc cho Boo- con chó giống samoyed. Nó nhìn ra chiếc cổng sắt lớn. Một người đàn ông trung niên lịch lãm bước xuống từ chiếc xe ô tô. Khi ông ta nhìn thấy nó thì vội vã đi đến gần nó. Lúc đó, nó chợt nhớ hôm nay nhà nó có khách, mẹ nó còn nói: “Người đó rất đặc biệt nên con nhớ tiếp đón ông ấy thật chu đáo”. Với cái đầu của nó thì rất dễ dàng suy ra người đó là ai.

Nó nói: “Bố! Mừng bố đã về!”

“Hả, con vừa gọi ta là bố sao!” Người đàn ông nói.

“Bác trai, cháu có thể nói chuyện với bác một lúc được không!” Cô nói rất nghiêm túc.

Cô và người đàn ông đó đi ra chỗ khác nói chuyện. Cô kể từ đầu đến cuối cho người đấy nghe. Nghe xong, ông choáng váng: “Sam mất trí nhớ sao, sao ta lại không biết gì, bà ấy không kể cho ta ư!”

“Chắc bác gái sợ ảnh hưởng đến công việc của bác nên không nói” Cô nói.

“Ừ, thôi được rồi, cháu ra chơi với Boo tiếp đi.”

Thấy bác trai nói vậy, cô liền chạy ra chỗ Sam và Boo. Người đàn ông đó cũng đi ra chỗ nó.

“Ừ! Ba đã về rồi đây, con đã đỡ hơn chưa!” Ông ân cần hỏi.

“Dạ đỡ hơn rất nhiều rồi ạ! Còn chuyện hôn ước thì ba hủy bỏ cho con.”

“Ừ hủy bỏ... Cái gì sao tự nhiên con lại hủy bỏ.” ông nói

“Bởi vì con muốn học tập và trở nên giỏi để điều hành công ti của ba. Tuần sau cho con đi học nhé, con ở nhà chán lắm rồi.” Nó năn nỉ ba nó.

“Con gái ba đã trưởng thành rồi, tuần sau đi học cũng được.”

Cả ba người cùng vào trong nhà, đúng lúc đó thì mẹ nó vừa về. Buổi tối hôm đó, bữa cơm đã trở nên đông đủ và ấm cúng (t/g: người hầu về hết rồi, bữa này là cô và nó tự đi chợ rồi tự tay vào bếp.)

End chap

Chương này siêu ngắn luôn vì nó ghép với chương trước mà.

5. Chương 4: trung Tâm Thương Mại

“Đã là thứ ba rồi sao, mai là mình phải đi học rồi, chắc phải rủ Kathy đi mua sắm thôi, đã chuẩn bị được cái gì đâu!” Nó nghĩ bụng.

Hôm nay trong nhà nó gần như không có ai, chỉ có mỗi bác Will và cô, người hầu thì đi về hết, ba mẹ nó thì đang đi sang Mỹ để công tác đến Chủ Nhật mới về. “Kathy ơi, đi shopping với tao, mai đi học” Nó vừa đá cửa phòng cô vừa nói. “Thằng nào, con nào phá giấc ngủ của bà!” Cô hét lớn rồi nó chỉ vào mặt mình nói: “Đây, con này nè, có vấn đề gì không!” Kathy đen mặt lại vì đã hét vào mặt nó: “Dạ, em xin lỗi chị ạ!” “Thôi, tao không để ý đâu, mày thay quần áo đi, bốn giờ chiều có mặt dưới nhà, đi shopping.” Nó đi ra ngoài.

Đúng bốn giờ nó đã đứng khoanh tay trong phòng khách, còn cô thì chạy vội xuống dưới nhà: “Muộn 28 giây.” Cô giọng năn nỉ: “Thôi tha lỗi cho tao, có mỗi 28 giây thôi mà!” Nó ném cho cô một chiếc chìa khóa xe rồi bảo: “Mày lái đi, hình phạt đó, hôm nay tao mệt.” Cô lo lắng rồi nói: “Mệt à, hay chúng ta ở nhà đi,

tao nhờ người chuẩn bị cho!” Nó nhau mày: “Tao bảo là mày lái xe đưa tao đến trung tâm thương mại nên mày lái đi!” Cô cười tươi: “Vâng, thưa chị đại!”

Năm phút sau, một chiếc xe Lamborghini Veneno đậu trước cửa trung tâm thương mại, mọi người đều xôn xao trước vẻ đẹp của hai cô gái

-Cô gái mặc đồ đen có vẻ xứng tầm với tao đó mày ạ-n1

-Mày mơ à, cô đấy là của tao-n2

-Tao thì thấy cô gái mặc đồ trắng và con xe 4.5 triệu đô mới đẹp-n3

-Toàn mấy con cáo già chết phần vào mặt ấy mà, chả có gì đẹp-n1

-Tao thấy chả có vẻ gì là xinh-n2

-Mấy đứa ăn bám bố mẹ xong rồi đi xin tiền mua nhan sắc và xe, tầm thường!-n3

Hai đứa chả có vẻ gì là quan tâm. Rồi bước vào trung tâm thương mại.

Đây là bộ đồ mà nó mặc.

Còn đây là váy của cô.

(Sorry, vì au không giỏi miêu tả nên au sẽ đăng ảnh)

Hai đứa chia nhau ra vì cô muốn đi ăn còn nó muốn chọn đồ để đi học và đồ đi dự tiệc hủy bỏ hôn ước.

Cô đang nhận cây kem từ tay nhân viên thì “Cho em một cây kem dâu đi” giọng sến đến chảy nước. Một cô gái nói với một nhân viên nam bánh trái. “Đây là số điện thoại của em, nhớ gọi nhé!”

“Xin lỗi quý khách, cây kem dâu cuối cùng đã được bán cho người khác rồi ạ!” Nữ nhân viên cúi đầu xin lỗi.

“Cô nói cái gì, cửa hàng kiểu gì đây, có tin là bạn trai tôi sẽ đuổi việc cô không!” rồi nhỏ đó quay sang nhìn cô: “còn cô tại sao lại lấy cái kem cuối cùng!” (vì cô đeo kính đen nên không nhận nhỏ không nhận ra) cô quay sang nhìn nhỏ: “cái gì đây, không phải Rony (nữ chính lên sàn) sao? Trời ơi sao trét nhiều phấn quá vậy, trắng bóc, son môi nữa, đậm dã man, còn cái váy, haiz, hở hang quá thể mà không hiểu sao Ken lại yêu con cáo đội lốt cừu non thể này”

“Này, cô kia cô có nghe tôi không vậy!” nhỏ bực mình vì cô bơ nó, nhỏ liền với tay lấy cốc nước bên cạnh hắt vào mặt của cô.

Nhỏ là người đầu tiên dám hắt nước vào mặt cô như thế. Cô cáu, rồi tháo chiếc kính đen ra và lấy cây kem vừa mới mua được dí vào mặt của nhỏ. Cô cười: “Cô có nhớ tôi là ai không Rony, bạn thân của Sam, không ngờ người như cô lại hai mặt như vậy!”

Nhỏ hoảng hốt khi nhìn thấy mặt của cô nhưng vẫn kiêu căng: “Tuồng là ai hóa ra là Kathy, về nước rồi sao, có định bỏ bạn bè mà đi tiếp không?”

Cô nói với giọng thản nhiên: “Tôi sẽ không nói chuyện này cho Ken nhưng tôi sẽ để Ken tự tìm hiểu!”

Cô liền đi khỏi quán kem, tìm nhà vệ sinh để xem có ướt nhiều không.

Cùng lúc đó, ở chỗ nó, mua xong đồ dùng cho việc học, nó liền đi gửi đồng đồ đó rồi tiếp tục đi chọn đồ cho bữa tiệc hủy hôn ước. Nó đi qua một cửa hàng trang sức lớn, trong mắt nó thì chẳng có cái nào hợp cả, bỗng nó thấy hai bộ trang sức vừa mắt, nó liền đi tới nói: “Cho chị/anh hai bộ trang sức này!” Cả hai cùng lên tiếng cùng một lúc: “Ài chà, ai đây, có phải là Sam không đây, cô không biết nhục à, hủy hôn với tôi rồi vẫn đi theo tôi à!”

“À, Ken, lâu rồi không gặp, có vẻ anh vẫn tưởng tôi thích anh sao, thật hèn hạ, đáng lẽ tôi nên đánh cô người yêu của anh đến chết mới thôi!” Nó nói với cái giọng -100°.

Chát, chát.

Giờ hai bên má nó đã đỏ ửng, hấn quát: “Cô đã đi quá giới hạn rồi!”

Chát, chát.

Một lần nữa, nhưng không phải là hấn tát nó mà là nó tát hấn, nó vẫn tiếp tục cái giọng như trước:“Cái tát đầu tiên là vì anh đã đánh tôi, cái thứ hai là vì anh đã sỉ nhục gia đình tôi lúc trước, và cái này là dành cho người yêu anh, tôi nhờ anh đưa cho cô ấy!”Lúc này nó không tát mà đấm, nó đấm vào giữa mặt hấn đến nổi chảy cả máu mũi, hấn không hề nghĩ nó sẽ đấm và tát mình, hấn ngạc nhiên.

“Hẹn gặp anh ngày mai ở trường, khi đó, tôi sẽ không quen biết mấy người, còn bộ trang sức, tôi nhường anh vì tôi không thể nhận thứ bẩn thỉu đó được. Chào anh, tôi về.”Nó nhếch môi khinh thường hấn.

Đang trên đường xuống hầm gửi xe thì nó thấy cô đang ngồi uống cà phê và đọc sách.“Cho tôi một cốc cappuccino,một Chocolate banoffee và một tiramisu.”Nó gọi xong,rồi ngồi xuống đối diện nó.

Cả hai tụi nó kể cho nhau chuyện ở tiệm kem và quầy trang sức.

Một lúc sau, nhân viên bê hai cái bánh và cốc cà phê ra.Nó đẩy đĩa tiramisu ra chiếc mặt cô rồi nói:“Mày ăn đi, tao sẽ có cách xử nhỏ Rony, còn bữa tiệc thì tao đã kêu mẹ chuẩn bị vậy rồi đồ trang sức rồi!”Cô nhận chiếc bánh từ tay nó rồi ăn một cách ngon lành.

Hai đứa tiếp tục đi mua sắm đến tám giờ tối mới về.

Vừa về đến nhà, nó và cô liền đi tắm.10p sau nó đã từ phòng nó bước ra, đi xuống rồi ra bàn ăn.Nó đảo mắt một lượt rồi mỗi món nó nếm thử một miếng, nó lắc đầu:“Bác Will thay đổi tất cả đầu bếp trong nhà mình cho cháu!”

“Nhưng đây là một trong những đầu bếp giỏi nhất thế giới rồi ạ!”Bác Will ân cần nói.

“Nếu bác không thuê được người khác thì cháu sẽ thuê hộ bác!”Nó nói

“Vậy, xin lỗi tiểu thư đây nếu món ăn của tôi có gì không hợp với tiểu thư, nhưng tiểu thư nói là thuê người khác, vậy còn người nào giỏi hơn tôi sao!”Người đầu bếp kiêu ngạo nói.

Đúng lúc đấy, cô từ trên lầu xuống, nó chỉ tay vào mặt cô:“Nó, con bé đó nấu giỏi hơn ông.”Nó cười nhếch môi.“VẬY tiểu thư đây có thể nấu một món nào đó để chứng tỏ là tiểu thư biết nấu ăn được không ạ!”Người đầu bếp còn kiêu ngạo hơn cả trước,ông ấy nghĩ bụng“Một tiểu thư mà cũng có thể nấu ăn ngon sao!”

“Sam, là như thế nào vậy, nấu ăn là sao!”Cô ngạc nhiên hỏi nó.

“Mày cứ nấu đi”Nó lạnh lùng nói.

“Thế tao được cái gì!”Cô cười đều rồi nhìn nó với ánh mắt long lanh.

“Chiếc xe ô tô đời mới nhất do anh họ tao thiết kế.”

Cô hớn hờ vội vàng nói:“Nào thì bây giờ bắt đầu nấu ăn chứ, món nào đơn giản, bình dân nhưng ngon miệng... canh rong biển!Đúng rồi canh rong biển!”

“Canh rong biển sao, không thành vấn đề.”Người đầu bếp nói rồi nhìn nó và cô với ánh mắt khinh bỉ.

Hai người bắt đầu nấu ăn.(au không biết là canh rong biển nấu trong bao lâu đâu à nha! au chỉ viết đại thôi)

10p sau người đầu bếp đã mang thành quả của mình ra.Và bạn đoán xem ai là người chấm điểm, không phải nó và quần gia Will mà là những người phụ bếp.

Sau đó 5p, cô bê bát canh rong biển của mình ra.

Những người phụ bếp nhìn hai bát canh và họ như chỉ muốn ăn bát của người đầu bếp.Bởi bát canh của người đầu bếp trình bày đẹp còn bát của cô thì lộn xộn hết lên. Họ quyết định thử món của người đầu bếp trước.

-Trời thật ngon làm sao-n1

-Thế này thì tiểu thư sao độ được-n2

-Vừa ngon vừa trình bày đẹp, thật không thể chê ở đâu được-n3

Thử xong, ai cũng khen lấy khen để, người đầu bếp cười đắc ý. Họ tiếp tục thử bát của cô.

-Ngon thật! Ngon gấp trăm là thầy của mình(người đầu bếp)-n1

-Vị mặn và ngọt hòa quyện vào nhau, mới thơm ngon làm sao!-n2

-Thật xứng đáng làm bát canh rong biển ngon nhất thế giới-n3

Cô chỉ nói gì khuôn mặt vẫn bình thản.

Quản gia Will cùng với nó hỏi điểm của người đầu bếp: “Các anh thấy sao về bát canh rong biển của người đầu bếp?”

N1:“Tôi thấy khá ngon và đặc sắc còn điểm thì 9.5”

N2:“Tôi thì thấy được nhất ở phần trình bày!Tôi cho 9.”

N3:“Tôi thì thấy rất hoàn hảo nên cho 9.5!”

“Vậy còn bát canh của tiểu thư Redding!”Quản gia Will và nó.

N1:“Hoàn hảo hơn cả hoàn hảo! 10đ”

N2:“Còn tốt hơn tôi nghĩ nên tôi sẽ cho 9.5”

N3:“Một món không quan trọng về bề ngoài ngoài mà quan trọng ở hương vị và tấm lòng của một người đầu bếp! Tôi rất thích nên cho 10”

“Vậy tổng kết lại thì ông được 28đ còn Kathy được 29.5đ. Vậy phần thắng nghiêng về Kathy rồi. Xin mời ông thu dọn đồ đạc rồi đi khỏi nhà tôi cho!”Nó nói.

Ông đầu bếp sững sờ trước kết quả.Nhưng cũng chẳng nói gì được nên đành làm theo lời nó.

“Thôi mày ăn cơm đi! Tao không đói! Còn từ ngày mai, ba người phụ bếp kia sẽ làm việc cho Kathy. Kathy sẽ nấu ăn!”Nó vừa nói vừa bước lên tầng.

Nó đóng sầm cửa phòng lại, nó khóc, nó nhớ thế giới có bố, có mẹ, có James. Từ khi bị xuyên không, đêm nào nó cũng khóc một mình....

End chap

Phần giới thiệu mình sẽ để sang một chap riêng vì chap này quá dài mà nhân vật mới cũng quá nhiều.

6. Giới Thiệu Nhân Vật

Bắt đầu từ những nhân vật mình quên chưa giới thiệu ở chap 3:

Quản gia Will: 49t, làm cho gia đình nó từ khi nó còn rất bé.Hiền hậu, tốt bụng, ân cần rất yêu quý gia đình nó và gia đình cô. Ngoài việc là một quản gia ông còn biết nhiều loại võ và rất thành thực trong việc bắn cung.

Ba nó-ông:Chủ tịch của tập đoàn Cardwell đứng đầu thế giới.Ông hoàng bóng tối, là chủ bang của bang Cardmin, rất lớn mạnh, ông giết người không ghê tay.4t đã nhìn thấy rất nhiều máu, 6t thành thạo trong việc bắn súng, bắn cung, chế tạo thuốc độc và những loại vũ khí đặc biệt nhưng chưa giết người.9t rất rất giỏi võ, tất cả các loại võ, 13t tay đã dính máu và có giết gần 100 người trong 5 phút,14t hacker đứng đầu thế giới hack nhiều bản hợp đồng mang trị giá tỷ đô. 16t thành lập tập đoàn Cardwell và bang Cardmin. Ông giỏi mọi mặt và rất yêu thương gia đình mình, nhất là nó.

Còn đây là nam chính và nữ chính vừa xuất hiện trong chap 4:

Nữ chính-Nhỏ-Rony-Veronica Williams:17t,Con gái của tập đoàn Williams, bạn gái của Ken. Nhưng ba năm về trước, gia đình nó rất nghèo, nhỏ không chịu được hoàn cảnh như thế này nên đã nhờ Sam giúp gia đình. Sam giúp cho gia đình nhỏ thành lập công ti Williams. Và hai năm sau, một công ti đã trở thành một tập đoàn đứng trong top 50 còn vì sao nó lại ghét nhỏ thì vào truyện rồi biết. Võ thì biết những cũng chỉ để giải

ngựa cho người khác. Giả vờ ngây thơ yếu đuối trước mặt Ken, nhưng khi ra ngoài thì đi bar, ăn mặc hở hang, trang điểm dày đặc, căm thù nó, luôn muốn giết nó, yêu Ken và tài sản của Ken.

Nam chính-hắn-Ken-Ken Stanton:17t, chủ tịch tập đoàn Stanton đứng thứ ba thế giới. Hồi trước yêu nó nhưng vì sao bây giờ lại yêu nhỏ thì chap sau biết. Chủ bang Night, giết người như sở thích. Võ, súng, mọi loại vũ khí khác đều biết dùng và rất thành thạo. Rất ghét và căm thù nó. Luôn tin tưởng nhỏ và mù quáng vì yêu đương.

7. Chương 5: Quá Khứ

(Chap này là Sam kể nhé)

“Sam, tớ xin cậu đấy, giúp tớ đi mà, tớ không chịu được nữa rồi!”

“Sam ơi! Cậu bảo bác cậu kí hợp đồng với công ti tớ đi mà!”

“Sam ơi, cổ phiếu của công ti tớ giảm xuống rồi! Cậu giúp tớ nhé!”

“Sam ơi! Công ti tớ sắp phá sản rồi! Cậu giúp tớ nhé!”

.....

Đó là những lời mà cậu đã cầu xin tôi giúp cậu, cậu lợi dụng tôi để ăn ngon mặc sướng. Ba cậu đánh bài, mẹ cậu ngoại tình. Hằng đêm, tôi thức làm đủ mọi cách để có được hợp đồng, đủ mọi điều để cổ phiếu không xuống dốc. Nhưng vì sao tôi lại phải chịu khổ thay cậu. Vì sao? Vì sao? Vì cậu là người bạn duy nhất của tôi khi tôi lên lớp 8. Tôi học giỏi nhất lớp, ngoan ngoãn nhất, xinh đẹp nhất, nhưng cũng ngu ngốc nhất. Hồi đó, ai cũng lợi dụng tôi, chỉ có cậu là chân thành nhất. Có lẽ tôi đã nhầm, nhầm rất nhiều, tôi hối hận vì đã làm bạn với cậu. Cậu nhớ hồi lớp 9 không, tôi đã phải nghỉ học một tháng vì có người thuê đánh hội đồng tôi. Ba mẹ tôi điều tra, không ai khác là cậu, bố mẹ tôi nói chuyện, cậu biết không, thật không may là tôi đã nghe thấy hết. Tôi đã khóc rất nhiều, thức nhiều đêm suy nghĩ tại sao cậu lại làm vậy, nhưng cuối cùng tôi lại làm hòa với cậu và coi như không có chuyện gì xảy ra. Năm tôi lớp 10, bây giờ tôi nghĩ lại, thật sai lầm khi mời cậu đến bữa tiệc công bố hôn ước của hắn và tôi, tôi với hắn rất yêu nhau. Nhưng khi cậu đến bữa tiệc, cậu chỉ vào người con trai và hỏi tôi đó là ai, chính là hôn phu của tôi. Cậu còn nhớ không? Chắc không! Còn tôi thì nhớ mãi.

“Mày hủy hôn đi, nhường thằng đó cho tao, gương mặt cũng đẹp, nhà cũng khá giả. Nếu mày không hủy được thì tự tao sẽ làm, không cần mày!”

Cậu giả giọng đe dọa tôi, cậu muốn hắn, tôi cho. Nhưng hãy nhìn lại cậu đi, đừng dở những trò hèn hạ đó làm gì! Nó làm tôi ghê tởm cậu rất nhiều.

“Mày làm đi, tí tao về là phải xong, không xong thì tao sẽ thuê người giết mày!”

“Mày khôn hồn thì chỉnh lại thái độ của mày đi!”

“Mày làm ăn thế này hả! Bao nhiêu công sức của tao đổ xuống sông xuống biển hết rồi, mày liệu hồn mà quỳ xuống xin lỗi tao mau lên!”

Công sức của cậu, không! Của tôi mới đúng, còn quỳ xuống, không! Ngược lại tôi còn tát cậu nữa. Không may sao, hắn lại xuất hiện đúng lúc tôi tát cậu:“Tớ xin lỗi cậu, tớ sẽ không lại gần Ken nữa, xin cậu đừng tra tấn bố mẹ tớ, tớ sẽ không nói chuyện với Ken nữa. Xin cậu đừng phá hủy công ti nữa, tớ đã thức hàng đêm vì tập đoàn đó rồi, tớ cầu xin cậu!”Cậu quỳ xuống dưới chân tôi, tôi đang ngơ ngác rồi bỗng nhiên“chát”hắn tát tôi...hắn tát tôi... vì một người như cậu. Giờ tôi đã hiểu vì sao cậu lại như vậy. Hắn sỉ nhục tôi và gia đình tôi với những từ ngữ thậm tệ nhất. Tôi buồn, tôi khóc, tôi không ăn không uống suốt một tuần. Cái ngày tôi ra khỏi bóng tối, mọi người lo lắng, tôi không nói gì, bố mẹ hỏi, tôi không nói gì. Điều duy nhất tôi làm đó là đem tất cả những tấm ảnh ra ngoài vườn để đốt, bức duy nhất tôi giữ lại là cảnh tôi và hắn ôm nhau như những người bạn thân trong lần đầu tiên chúng tôi gặp nhau. Từ ngày đó, tôi luôn học trở

thành một sát thủ, một hacker, một chủ tịch, một chủ bang. Trong một năm tôi đã làm được tất cả mọi thứ nhưng lần nào xuất hiện với chiếc mặt nạ đen. Còn trong mắt mọi người(ngoài ba mẹ và Kathy), tôi là một means girl. Những việc tôi phải làm để giấu thân phận của mình là: đi bar, say rượu, trang điểm đậm, ăn mặc hở hang, hư nhất lớp, đi đánh nhau, chửi nhau và một việc nữa là đeo bám Ken-điều tôi không bao giờ mong muốn. Ban ngày làm means girl, ban đêm làm sát thủ, hacker, chủ tịch và chủ bang. Tôi đã hành hạ chính mình. Cậu có còn nhớ cái lúc đó, cậu gọi tôi ra để hủy hôn với Ken, tôi không đồng ý, cậu sỉ nhục tôi y như Ken rồi cậu sỉ nhục đến gia đình tôi.“Chát”tôi tát cậu.Ken nhìn thấy tôi tát cậu, Ken đã vớ lấy cây gậy rồi đánh tôi không thương tiếc. Hắn không hề biết, trong ngực tôi có một viên đạn chỉ cần va chạm mạnh vào ngực thì tôi sẽ chết. Hắn đánh tôi nhưng không may hắn lại đập một phát vào ngực tôi. Tôi quay sang nhìn cậu, cậu cười một cách gian xảo. Viên đạn trong tôi di chuyển và nó còn cách trái tim tôi 0.1mm. Tôi không phẫu thuật, tôi quyết định để nó ở đó.

Vì tôi hận hắn và cậu nên đã sử dụng mọi thứ tôi có thể đưa Mary vào cơ thể tôi. Tôi đã thành công. Và bây giờ câu chuyện chỉ còn trông chờ vào Mary. Tôi hy vọng cô có thể xử lý những việc tôi gây ra, Mary. Linh hồn của tôi tạm thời sẽ ở trên thiên đường để tĩnh dưỡng. Tạm biệt mọi người.

End chap

Au rất vui vì thêm người đọc. Nếu có ý kiến gì thì comment, còn thích thì bình chọn cho truyện của mình nha.

8. Chương 6: Đi Học

Sáu giờ sáng, nó vừa gọi vừa đi vào phòng cô:” Tao cho mày 5s để dậy!” Cô còn không thèm nhìn mặt nó, cô vẫn tiếp tục sự nghiệp ngủ của mình“1..2..3..4..” Vừa đến sát số năm, cô đã bật dậy và chạy vào nhà vệ sinh với tốc độ ánh sáng.“Tao cho mày 10p để vsen và thay quần áo! Ăn mặc cho tử tế vào, không như trường cũ đâu.”Nó nói xong thì đi xuống dưới nhà để ăn sáng. Hôm nay, nó đã dậy từ lúc 3 giờ sáng, vẫn giấc mơ đó, giấc mơ nó được đoàn tụ với bố mẹ, James. Nó thấy chán nên đã tìm cái gì đó để đọc. Bỗng nó nhìn thấy một quyển sổ nhật kí ” Samantha cardwell“. Trong đó ghi lại những ngày tháng buồn vui của Sam, nó ngồi lên giường, vừa đọc vừa ngẫm nghĩ:” Không ngờ cuộc đời của Sam lại khổ như thế này, bị bạn trai đánh chửi, bạn thân lợi dụng... Thật là khó coi, những con người đó. À mà mình cũng không ngờ Sam lại quyền lực đến thế, không biết cái tập đoàn The Roses với bang Black Roses như thế nào rồi nhỉ?” Reng...Reng...nó đặt chuông báo thức lúc 5h45p để tránh dậy muộn. Vừa nghe thấy, nó đã ngồi dậy vào phòng vệ sinh. 10p sau, nó thay đồng phục xong thì xuống phòng cô để gọi cô dậy.

Hai đứa ăn sáng xong rồi đi xuống gara. Dưới đó là một thế giới xe, nó và cô leo lên một chiếc Ferrari F60 America. Rồi phi thẳng đến trường, ai cũng giật mình và tránh sang một bên nếu không muốn chầu Diêm vương.

Nó đỗ trước cổng trường Star một cách ngay ngắn. Ai cũng phải ngạc nhiên và không biết người trong xe là ai.

-Nhìn quả xe 2.5 triệu đô kia. Không biết ai lại có thể mua được nhỉ-n1

-Đến cả hot boy n1 và n2 của trường mình còn đang xếp hàng để mua...-n2

-Haiz, số ai mà sướng kinh đi được, mẫu này còn năm nữa mới ra thị trường cơ mà!”-n3

Mọi người bàn tán xôn xao.

Nó và cô bước ra.

-Trời! Con Sam đi học sớm vậy!”-N1

-Con này giỏi đấy, bị anh Ken đánh cho đến thế rồi mà còn da mặt dày đi học-N2

-Chị hai mà nghe con bé Sam vẫn còn đi học thì chị ấy sẽ đánh chết nó cho mà coi, mà cũng mong nó chết luôn đi-N3

Hôm nay không một ai để ý đến cô cả, cô cũng không nói gì vì cô là học sinh mới. Trên đường đi thì nó cũng nói cho cô mọi thứ về trường Star.

(Toàn cảnh ngôi trường chụp từ trên cao)

(Một phần của ngôi trường vào ban đêm)

Hơn 2000 mét vuông, chia thành nhiều khu theo cấp bậc, và có một phổ biến ở đây là phân biệt giàu nghèo.

Khu S: Con nhà quý tộc, người thừa kế của những tập đoàn trong top 10 thế giới. Học thức cao, điểm trung bình trên 9.5. Có khả năng nghệ thuật như vẽ, múa,...Biết chơi nhiều loại nhạc cụ.

Khu A: Con nhà quý tộc, tiểu thư, thiếu gia của những tập đoàn top 10 thế giới. Nhưng học thức và điểm trung bình chỉ cần trên 5.0. Không cần khả năng nghệ thuật, phải biết chơi ít nhất một loại nhạc cụ.

Khu B: Con của hoàng tộc, hoàng gia và những tập đoàn top 20 thế giới. Điểm trung bình cần trên 8.0. Chỉ cần biết và chơi được piano.

Khu C: Con của những tập đoàn top 50. Những thành phần cá biệt, học hành không ra gì, học sinh vào trường nhờ học bổng của trường thì vào hết khu C.

Nó và cô không hề quan tâm đến những lời đồn đại xung quanh. Chỉ đi thẳng lên phòng hiệu trưởng. Cô đập cửa. Ông hiệu trưởng hét to:” Đứa nào, con nào, thằng nào dám đập cửa phòng ta!”(Nói là ông thôi nhưng còn trẻ lắm, mới có 18 tuổi thôi, em kết nghĩa của Sam và cũng là em họ của Rony mà cũng tiện thể giới thiệu luôn...Josh Carev: quen Sam hồi ở Mỹ, rất ghét chị họ mình, yêu quý Sam và Kathy rất nhiều, bang phó thứ hai của Black Roses, học nhảy cóc, có nhiều bằng đại học, là sát thủ y như nó và cô)

“Con Sam và con Kathy đập cửa đấy!” Kathy nói.

“Em xin lỗi nhé, tại không biết nên mới chửi. Ngồi đi hai chị!”Josh chuyển giọng ngọt ngào hơn hẳn.

“Josh! Bây giờ ai đang quản lý tập đoàn và bang của chị!” Nó vừa đọc sách vừa nói một cách thản nhiên.

“Mày nhớ chuyện đó sao Sam!” Cô giật mình khi nghe nó nói thế.

“Trong thời gian chị nghỉ thì em và Kathy đã sắp xếp, giúp chị ở tập đoàn và bang rồi, thế chị có định trở lại không. Nhiều người hỏi Queen đâu đó!”Josh nghiêm túc đưa một tập tài liệu ra bàn rồi tiếp tục hỏi nó” Chị có muốn giúp tập đoàn Williams không! Tập đoàn họ sắp phá sản đến nơi rồi đó!”

“Em và Kathy mua hết cổ phần công ti của Rony cho em và đồng ý hợp đồng hợp tác với Stanton và William.”Nó nói lạnh lùng rồi mở cửa đi thẳng xuống lớp.

“Josh giúp chị vào cùng lớp với Sam nhé, còn Rony học cùng lớp nào vậy anh?”

“Cùng lớp với Ken, khu S.” Josh vừa nhăn mặt vừa nói.

“Ồ! Sao lại thế! Williams ở top 50 mà, chẳng lẽ...!”

“Đúng thế! Là Rony nhờ Ken xin em cho vào khu S!” Josh thì vờ mặt bình thường vì cậu cũng chẳng ưa gì Ken và Rony rồi. Ngay cả cái trường cũng có phải là của tập đoàn Williams đâu. Toàn là gia tài của cậu tự gây dựng ” Em sẽ học khu A, lớp của Sam rồi bảo với nó là nâng điểm vào lớp S nhé!”

“Vâng! Thôi bye em nha, chị lên lớp đây!” Cô nhí nhảnh nói.

Vừa đến lớp, cô đã đi thẳng đến chỗ của nó rồi ngồi ngay kế bên. Cô còn chẳng thèm quan tâm đến những lời đồn xung quanh. Bà giáo viên chủ nhiệm thì giận đến đỏ cả mặt.“Em là học sinh mới đúng không, lên giới thiệu cho cả lớp đi!”

“Mình tên là Katherine Redding, cứ gọi mình là Kathy, mong mọi người giúp đỡ!” Cô vui vẻ giới thiệu, rồi gục xuống, ngủ gật ngay trên bàn.

-Chảnh dã man!-N1

-Xinh mà khó chịu quá-N2

-Giả tạo, cáo già-N2

Mọi người đều xôn xao nhưng cô không hề quan tâm. Cô quay sang nói nhỏ với nó một câu “Ra chơi, sân thượng, trốn học!”

Nghe xong, nó lại tiếp tục đọc sách. Tiết học buồn chán ảm đạm trôi qua. “Reng...reng...” Nó và cô không cần quan tâm là giáo viên đã đi ra chưa. Điều chúng nó quan tâm chỉ là đi lên sân thượng. Vì hần và nhỏ ở khu S nên chả gặp nhau nguyên một ngày.

“Tao nghĩ tao nên lên khu S học!” Nó nói.

“Tao và Josh cũng nghĩ thế!” Cô vui vẻ.

“Điểm thì để tao lo, còn mày lo chuyện bữa tiệc tối nay cho tao!”

“Ừ! Tao biết rồi, thôi xuống lớp thôi. Chuông kia!” Cô chỉ xuống chỗ hần, bạn hần và nhỏ đang ngồi. “Mày nhìn thấy bọn họ rồi đúng không?”

“Tao không quan tâm, tao buồn ngủ quá, nửa tiếng nữa rồi xuống.” Nó nằm giữa sân thượng.

30p sau, 1h, 2h, 4h.

Nó thì vẫn ngủ còn cô ngồi suy nghĩ việc gì đó. “Sam, mày dậy đi, 5h chiều rồi đó!”

“Ừ! Về thì về!” Nó khó chịu.

End chap.

9. Chương 7: Rắc Rối Ở Bữa Tiệc

Vừa về đến nhà, nó và cô đã thấy người hầu chạy đi chạy lại tấp nập trong nhà. Nó bực nhưng khuôn mặt vẫn lạnh như băng, nó đi nhanh lên tầng rồi đóng sập cửa phòng lại. “Sam, bác xin lỗi vì có người hầu trong nhà.”

Bác Will.

“Không sao đâu bác, mà bác ơi! Mẹ cháu gửi đồ dự tiệc cho bác chưa!” Nó nói tươi cười.

“Bác đưa cho Kathy hết rồi, nó gọi cháu xuống phòng đó!” Bác Will nói xong thì tươi cười đi xuống.

“Kathy! Mở cửa cho tao!”

“Biết rồi!”

“Đồ của tao đâu?”

“Nhanh lên, vào trong này đi, tao sẽ làm tóc, trang điểm cho mày!” Cô nói xong thì kéo nó vào phòng mình.

30p sau, hai cô gái xinh đẹp, quyến rũ bước từ trên cầu thang xuống. Đứng dưới đó là một người con trai, bánh bao phong độ. “Josh, em đến khi nào vậy! Sao không gọi cho chị!” Cô vừa cười vừa chạy xuống, vài bước suýt té, mắt luôn hình tượng. “Em mới đến, đưa Kathy đi, Lamborghini Veneno trắng, chị đi một mình, Lamborghini Veneno đen.” Nói xong nó liền đi xuống gara. Không cần đợi cô và Josh, nó phóng xe đi luôn. Nhưng nơi nó đến không phải là nơi tổ chức bữa tiệc mà là một vườn hoa hồng đủ mọi màu. Nó đứng đó suy nghĩ tầm 5p rồi lại quay lại với bữa tiệc. Nó phóng xe, nhanh hơn lúc trước rất nhiều.

Vừa đến nhà hần (vì ở đó tổ chức bữa tiệc), nó, cô và Josh đến cùng một lúc. Xe của nó và Josh tiến đến cửa nhà hần rồi dừng xe lại. Mọi người đều xôn xao vì không biết tại sao lại có hai siêu xe ở đây. Ba người bước ra, mỗi người một phong thái, nó lạnh lùng, cô dễ thương, còn Josh thì cuốn hút.

-Trời không phải Sam và Kathy sao, còn em họ của Rony làm gì ở đây nhỉ-N1

-Hai con bé đó đúng là khó ưa, vừa xấu vừa chảnh, ai thèm!-N2

-Quyển rũ quá à! Là người yêu cũ của Ken đúng không?-N3

Tất cả trai gái, già trẻ, giàu nghèo đều xôn xao, khen ngợi, chửi rủa, thán phục, căm ghét, khinh bỉ đều có hết.

Cả ba chẳng ai quan tâm, nó và Josh ném chìa khóa cho bảo vệ nhờ cất xe rồi nó, cô và Josh bước vào nhà hần.

Nó và cô quyến rũ hơn rất nhiều mọi hôm. Những tiểu thư đi dự tiệc toàn mặc váy hết hở hang rồi đến kín đáo, lại đến dễ thương. Chỉ có nó và cô là xinh đẹp nhất.

(Đây là váy của nó, váy nó rất đặc biệt, do mẹ nó, mẹ cô và rất nhiều nhà thiết kế nổi tiếng thế giới chung tay làm)

(Còn váy cô cũng như nó nhiều nhà thiết kế có cả mẹ cô và mẹ nó)

Giữa tất cả những chiếc váy, không thể lẫn đi đâu được váy của nó và cô, hai màu trắng đen luôn đi cạnh nhau.

Thấy nó, hần liền lại gần, tay nắm chặt tay nhỏ, cười khinh bỉ, như muốn công khai nhỏ là bạn gái hần vậy!! Nó còn chẳng thèm nhìn mặt hần lần nào, bơ luôn hần, cô cũng vậy. Cả hai đều tiếp tục nói chuyện với khách.

Josh thì đang ngồi nhìn nó, canh chừng nó để không ai có thể làm hại nó cả. Các tiểu thư đều đi ra chỗ Josh, thử đủ mọi cách nhưng cũng chẳng làm lay động được Josh còn bị đuổi đi.

Nhỏ thấy thế liền bỏ tay hần, tiến lại gần, ngồi xuống, ngay cạnh Josh, Josh nhăn mặt nhìn nhỏ rồi lại quay sang nhìn nó: "Cút!"

(Từ bây giờ mình sẽ gọi Josh là cậu vì gọi Josh nhiều mệt lắm)

Josh phũ phàng đuổi nhỏ đi. Nhỏ tát Josh: "Sao em lại nói thế với chị mình! Em thật quá đáng!" Nhỏ mắng Josh vì tưởng Josh xin lỗi nhưng ngược lại...

"Cô là cái quái gì mà xưng chị em với tôi?" Cậu lạnh giọng nói rồi nhìn nhỏ với ánh mắt khinh thường.

"Chị là chị của em! Nghe rõ chưa, chị em trong tập đoàn Williams!" Nhỏ gắt lên.

"À cái tập đoàn sắp phá sản đó sao, rất tiếc là tôi không có người quen trong dòng họ Williams vì tôi khinh... khinh cái tập đoàn đó... rất nhiều!" Cậu vẫn nhìn nhỏ với ánh mắt như vậy.

"Em thật láo toét, chị sẽ đuổi em ra khỏi tập đoàn!" Nhỏ đỏ bừng mặt vì cáu.

"Cô biết không! Tôi đã ra khỏi dòng họ của cô từ khi tôi 14t rồi. Tôi nghĩ cô nên thôi cái kiểu khoe trường Star là của tập đoàn nhà cô nữa. Ngôi trường đó là của The Roses nên ngậm cái mồm cô lại và...cút đi cho tôi nhờ" Josh vừa nói vừa cười.

(Mình xin lỗi, đáng lẽ Josh là em kết nghĩa với Sam chứ không phải anh kết nghĩa! Sorry nha)

"Em...em..." Nhỏ cứng họng không nói được gì liền dơ tay lên định tát cậu.

"Rony! Cậu không nên làm thế chứ! Em trai mình đó!" Nó đã chặn cánh tay đó lại.

"Chị...bà cô đó đánh em đau quá à!" Cậu nghe nó nói thế thì nùng nịu với nó.

"Sao lại thế, cái gì cơ, em trai tôi, tại sao lại là em trai cô!!!" Nhỏ hoảng hốt.

"Thì chỉ quen nhau bên Mỹ rồi quen nhau." Cậu lạnh lùng nói.

"Sao em lại như thế, gọi một người lạ là chị nhưng không thể gọi người thân trong gia đình là chị là sao!"

"Tôi thích thế!" Cậu thản nhiên nói

Hần nhìn và theo dõi cuộc nói chuyện từ đầu đến cuối. Thấy nhỏ bí, không nói được gì nữa thì hần ra giải vây.

“Hôm nay là ngày mà tập đoàn chúng tôi quyết định hủy hôn ước, tôi biết đây là một quyết định khá lớn. Nhưng cả Samantha và Ken cũng đã quyết định nên gia đình tôi chiều theo ý hai đứa” ba nó nói. Ông đứng cạnh một người đàn ông. Đứng sau hai người là mẹ nó và một người phụ nữ. Hình như họ là bố mẹ Ken thì phải. “Tôi đã cố gắng thuyết phục hai đứa làm lành với nhau nhưng lại không thể, Sam thì nói không yêu Ken nữa, Ken thì nói yêu tiểu thư tập đoàn Williams. Tôi cũng không muốn nói gì hơn..Chúng tôi xin kết thúc ở đây” Người đàn ông bên cạnh nói.

Nghe xong phát biểu, nó, cô và cậu cũng chẳng muốn ở lại nên đi về để nghỉ ngơi.

End chap.

10. Chương 8: Ngày Trở Lại

Vừa về đến nhà, nó chả thèm thay quần áo hay đánh răng rửa mặt gì cả. Nó đi thẳng lên tầng, vào phòng, đóng sập cửa rồi ngủ đến sáng hôm sau. Cậu thì ngồi xem bóng đá còn cô thì đi lên phòng mình chơi game đến tận 1h sáng.

Reng...Reng...

Đã 6h kém rồi sao, sao mình lại dậy muộn hơn mọi khi thế nhỉ. Nó liếc vội và thay bộ đồng phục và vội vã vsen.

Nó xuống phòng cô.” Dậy, nhanh...” nó vừa đập cửa vừa nói.” Mới sáng sớm mà đã...á...á... 7h sáng rồi sao!” cô hét.

“Hai đứa nhanh lên hộ em cái, em còn phải đến trường nữa chứ!”Cậu hét từ dưới tầng lên.

“Vâng...” Cô và nó đồng thanh.

” Hai người đi ô tô đi, em sẽ đi mô tô!” Nó nói.

“Ừ...thôi nhanh lên hộ cái em sắp muộn làm rồi!” Cậu vội vã.

“Em là hiệu trưởng sao phải sợ muộn làm!” nó và cô thắc mắc.

“Ừ ha, hiệu trưởng mà!”

“Thôi đi nhanh lên!” Nó đi xuống gara lấy chiếc xe mô tô màu đen đời mới rồi phóng đến trường. Cậu và cô thấy thế cũng đi theo nó.

Cả ba vừa đến nơi thì cổng trường cũng vừa đóng. Cậu ra nói với bảo vệ mở cửa rồi cô và nó vào cất xe, anh lên phòng trước.

Đứng trước cửa lớp, nó và cô chẳng thèm xin phép cô chủ nhiệm mà xuống thẳng chỗ ngồi và gục xuống ngủ luôn. Bà ta tức đỏ cả mặt, cấu gắt. Nghỉ một lúc rồi bà ấy mới ra một đề bài thật khó mà đến sinh viên đại học còn không biết làm.“Sam, em lên làm bài này đi, không làm được cô sẽ báo hiệu trưởng đuổi học em đó!”Bà ta kiêu căng nói.

“Nhưng nếu em làm được thì xin mời cuốn gói ra khỏi trường này.” Nó lạnh lùng, không chảnh mà tự tin.

“Được! Tôi chấp nhận, nếu em làm được thì tôi sẽ cho em và một người bạn khác của em lên lớp S luôn!” Bà nói thế vì biết thừa nó sẽ không làm được. Và đương nhiên là hiệu trưởng đuổi học nó.

Thế nhưng điều đó lại không xảy ra, nó đi lên bảng, 3p sau nó nói” Thưa cô, em xong rồi ạ!”

“Cái gì!” Bà ta bình tĩnh lại nhìn lên bảng để xem đúng sai thế nào. “Bà vui không! Vui đủ chưa! Giờ thì lên phòng hiệu trưởng xin nghỉ việc!” Cô đang ngủ cũng thức giấc rồi cãi nhau với bà ta.

“Em nghĩ sao tôi lại nghỉ việc, nghĩ chuyện đó là thật sao!” Bà ta kiêu hãnh, nghĩ hiệu trưởng sẽ không bao giờ đuổi việc bà ta vì nó.

“Em! Cho người dẫn bà ta lên phòng em cho chị!” Nó gọi cho cậu, rồi cúp máy.

5s sau, có một đám người nhìn như xã hội đen, ai cũng đồ đen, kính đen, tóm lại là đen từ đầu đến chân. “Cô giáo chủ nhiệm, tiểu thư Samantha và tiểu thư Katherine lên phòng hiệu trưởng!” Người đứng đầu nói.

“Vâng.....” Bà ta dùng giọng nói sến đến mức nổi cả da gà.

Khi nó, cô và bà ta có mặt ở phòng hiệu trưởng, thì “Chị, gọi em đưa bà ta lên đây làm gì? Bà ta làm gì chị à!”

“Đuổi.” nó nói.

“Mày, sao mày lại nói trống không với hiệu trưởng. Hiệu trưởng đuổi học nó đi!” bà ta vênh mặt lên.

Chát...là cậu tát, bây giờ mặt bà ta đỏ ửng lên, hằn rõ một bàn tay.

“Bà là ai mà dám nói chị tôi như thế! Bà tin là ngày mai, trong gia đình bà sẽ không có một ai còn sống không kể cả bà...”

“Tôi xin lỗi...Đừng làm thế mà...” Bà ta quỳ xuống chân của ba người rồi cầu xin.

“Thôi, em tha cho bà đi.” Nó nói tiếp “Đưa chị và Kathy lên lớp S, lớp của Ken...”

“Vâng...” cậu gật đầu rồi lại nằm trên ghế sofa ngủ tiếp, cô cũng vậy.

Vậy là có mỗi nó trở về lớp, cậu đã gọi một giáo viên khác tới coi. Bây giờ, ai cũng xôn xao vì nó. Nó chẳng quan tâm.

3h chiều, nó đi ra khỏi lớp, rất tự nhiên, mọi người ai cũng ngơ ngác nhìn theo nó.

Nó xông vào phòng hiệu trưởng, thấy cậu và cô đã ngủ dậy từ khi nào. Cậu đang ngồi đọc truyện tranh ngôn tình còn cô thì chơi game nhưng là bắn nhau, giết người.

“Mọi người, đến tập đoàn!” Nó ngắn gọn.

“Đột ngột vậy! Đến luôn sao!” Cả cô và cậu cùng nói đồng thanh.

Nó trả thềm trả lời: “Đưa chìa khóa ô tô đây!” Cậu ném cho nó chiếc chìa khóa.

Nó lấy xe đi tới tập đoàn, mặc kệ cho cô và cậu đi taxi.

5p sau, xe nó đậu trước một tòa nhà lớn. Nó xuống xe, thản nhiên bước vào tòa nhà nhưng lại bị bảo vệ chặn lại vì bây giờ nó vẫn mặc đồng phục. Đúng lúc đó, cô và cậu tới nơi “Xin chào thư kí Josh, thưa cậu là có cô gái xông vào tập đoàn của chúng tay!”

“Đừng động vào cô gái đó, chủ tịch đó!” Cậu nói.

“Dạ! Xin lỗi! Xin thứ lỗi! Vì tôi không biết nên mới...” bảo vệ loay hoay xin lỗi.

Nó chẳng nói gì, chỉ gật đầu một cái rồi bước vào tòa nhà, “Thôi! Đi đi! Chủ tịch tha rồi! Không sao đâu! Anh tiếp tục làm việc đi!” Cậu mỉm cười rồi đi theo nó cùng với cô.

Thế là cả buổi chiều nó dùng để làm việc, còn cậu và cô đến đó chơi thôi. Nó làm mọi việc mà cậu chưa làm xong. Mà giấy tờ chất cao mấy chồng. Nó hoàn thành tất cả mọi việc. Cô và cậu cũng chẳng ngạc nhiên gì.

Giờ đã là 7h tối, cả ba đưa về nhà nó ăn tối. Ăn tối xong cũng là 8h30.

“Chuẩn bị đi, tối thăm bang.” Nó nói xong thì đi lên phòng luôn.

9h tối, nó đã có mặt ở phòng khách “5...4...3...2...1...0” nó hét lên, cậu và cô vội chạy xuống đúng giây cuối cùng. “Mô tô hay ô tô?” Nó hỏi. Cô và cậu đồng thanh: “Mô tô đen”

Cả ba đưa xuống gara, phóng xe đi, trên người của nó, cô và cậu toàn màu đen, một màu đen...

Đến nơi, nó đập cửa vào trong quán bar mà chẳng sợ gì, hét lớn: “Gọi thằng Johnson và Johnny ra đây!”

“Đứa nào dám cả gan gọi tao như thế...” Một chàng trai tóc vàng nói.

“Thằng điên nào thế em...” Một chàng trai tóc đen nói. Cả hai người nhìn y như nhau.

“Chị đại, sao chị nghỉ lâu thế?” Cả hai người đồng nói.

(Giới thiệu nhân vật:

Johnson Shelton: 16t, tóc đen, màu mắt đen lạnh lùng vô cùng, chỉ có đứng trước mặt nó mới trẻ con, luôn yêu quý nó và cô. Võ giỏi bằng cậu. Học thức bằng cô. Quản lý bang Black Roses.

Johnny Shelton: 16t, tóc vàng, màu mắt đen, quậy phá vô cùng, chỉ có đứng trước mặt nó mới nghiêm túc được, đương nhiên là rất yêu quý nó và cô. Võ kém Johnson. Quản lý và dạy võ bang Black Roses.

Au xin có chút lời là hai anh em nhà này là sinh đôi nên nhìn giống nhau như đúc nhưng nhờ vào mái tóc đen và vàng nên mới phân biệt.

Còn về nhân vật nam phụ sẽ xuất hiện trong chap sau hoặc sau nữa.)

“Chị bị tai nạn đó mà không sao đâu!”

Nó nói.

“Sao lại không sao được, tai nạn đó, mà tai nạn gì vậy?” Johnny hỏi.

“Thì tai nạn...” nó ầm úng vì không muốn hai đứa lo lắng.

“Bị đánh đó, anh Ken đó, mấy đứa có nhớ không!” Cậu thản nhiên nói hộ nó nhưng lại bị nó lườm đến rách cả mặt.

“Từ từ, Ken đúng không anh chị!” Johnny hỏi vì nhớ ra được cái gì đó.

“Có phải là chủ bang Night không?” Johnson nhìn cậu.

“Đúng Night đó!” Cậu gật đầu.

“Night...Night...” Johnny vẫn không nhớ được.

“Em sao đấy, Night khiêu chiến với chúng ta còn gì? Tối nay tại sân sau mà?” Johnson mắng em mình.

“Cái gì? Khiêu chiến sao? Sao không nói cho anh chị biết?” Cô và cậu đồng thanh.

End chap

11. Chương 9: Trả Thù ?

“Vâng! Nhưng anh Ken vẫn chưa biết chủ bang là chị đâu! Mà công nhận chị giấu thông tin ghê thật! Mọi người nên đeo mặt nạ vào đi. Em không muốn anh ta biết thân phận của mọi người.” Johnny nói xong, Johnson mang ra ba chiếc mặt nạ, đưa cho nó cái đen, cô cái trắng còn cậu cái đỏ.

Không ai biết một chút gì về Queen là đúng rồi! Chỉ cần ai không phải là người trong bang biết nó là Queen thì nó sẽ sai người đi giết người đó, phải giết bằng được. (cái này là ngoại trừ người trong gia đình, người nó tin tưởng.)

Cả năm người đều ra sân sau của quán bar. Sân sau rất rộng, người của hắc cũng rất nhiều, nhưng chẳng hề bỏ tay với Queen vì đều với Queen giết người là sở thích và là thói quen.

” Hôm nay ai ra mặt đây, Queen sao, lại còn phó bang với quản lý nữa. Wow!! Thế còn quân của mấy người đâu. Ra mặt đi!” Hắc kiêu ngạo chỉ tay vào mặt nó nói.

“Hừ, bản thủ.” Nó nói.

“Queen, cô vừa mới nói cái gì? Giết hết cho tao!” hắc nhìn vào người đứng đầu rồi nói.

“Dạ.” Người của hắc đồng thanh nói.

Người của hắc xông lên, thế là 4 đứa trừ nó vì nó không muốn đánh xông lên 5p, người của hắc đã gục hết, gần 500 người nên cả bọn cũng thấm mệt.

Nó nói: “Chúng mày ngồi nghỉ đi. Tao xử thằng cuối cho.”

“Ừ! Cẩn thận nhé! Đừng để bị thương!” Cô nhắc nhở nó.

Cả bọn cũng gật đầu.

“Xem trình độ của Queen như thế nào?” Hấn cười nhếch môi.

Nó và hấn đánh nhau suốt mười phút nhưng vẫn chưa phân thắng bại. Bỗng hấn nhìn thấy cái gì đó ở tay nó rồi không đề phòng. Nó đã lấy khẩu súng chĩa vào đầu hấn. Pằng... Nó bắn...nhưng không phải đầu mà là bả vai. Hấn chỉ cười, cười trừ. Nó không hiểu tại sao hấn lại như thế.

Nó cũng chẳng thèm để ý mà chỉ đi bộ về bar. Còn hấn thì được quản lý bang Night dìu về. Bọn họ tiệc tùng ở nhà nó xuyên đêm. Chỉ có nó là lên phòng ngủ.

Reng...reng...Nó mở mắt thấy Johnny đang nằm bên trái, còn Johnson nằm bên phải. Nó không hét lên mà ngồi dậy. Thấy rác, rác và cô cậu đang nằm ngủ. “Bọn kia, điên à, sao lên phòng tao ngủ, còn hai thằng John kia nữa, chui lên giường chị ngủ à!” Nó hạ giọng xuống -100°. Nhưng chẳng đứa nào thèm dậy. “Bọn mày đi quá giới hạn rồi đấy! 5...4...3...!” Nó nhăn mặt lại.

“Dạ, dạ, em xin lỗi!” cả bốn đứa bật dậy, đồng thanh xin lỗi rồi chạy nhanh xuống nhà.

Nó vscn rồi thay đồng phục. Tất cả mọi thứ đều xong xuôi nó đi xuống nhà thì thấy cảnh cô đang uống cà phê, đọc báo và chỉ tay cho ba thằng con trai làm việc. Nó ngồi xuống bàn rồi lôi chiếc laptop ra làm việc.

“Chị... Cho em...” Johnny làm mặt cún.

“Gi?” Nó nói giọng -10°.

“Dạ...dạ...” Johnny như muốn gì đó nhưng không nói được.

“Khổ quá mỗi câu cũng không nói được! Chị cho em ở nhà chị nhé!” Johnson mắng Johnny rồi quay sang nghiêm túc nói với nó.

“Tại sao?” Nó thắc mắc.

“Thì mấy ngày trước có con bé cứ đứng trước cửa nhà chúng em rồi cứ xưng là chị của anh Josh, muốn vào nhà tìm chị, nhờ đó đứng đấy mấy ngày, không chịu tha cho chúng em!” Johnson nói một lèo, nó chỉ gật đầu một cái.

“Chúng em sẽ chuyển đến trường chị đó, chị học lớp nào khu nào vậy?” Johnny hỏi.

“Lớp A khu S.”

“Cùng lớp với chúng em nè! Rất vui được làm quen với bạn mới!” Johnny nói.

“Đến trường.” Nó đứng dậy, đi ra ngoài, chẳng thèm đợi ai.

“Chị đợi! Đợi với! Đừng đi vội cho em với Johnson đi cùng đi!” Anh em John gọi to.

“Sao không đi một mình...Chưa có bằng lái xe...Lên xe nhanh!” Nó lạnh lùng nói.

“Vâng...” Johnson thở dài vì đi cùng nó như kiểu đua xe ý, mấy lần anh em John suýt nôn.

Cô và cậu đi cùng nhau, hôm nay bọn nó đi Ferrari mui trần đời mới nhất, nó màu đen còn cậu màu trắng.

Hai chiếc xe phi nhanh trên đường, nhất là xe của nó, anh em nhà John xanh mặt.

Xe nó đến nơi trước, hôm nay còn sớm trường có vài học sinh. Sau đó là xe của cậu, cả hai người đều đi cổng sau nên chả có bóng người nào. Cậu nhờ người cất xe rồi cả năm đứa cùng đi lên phòng cậu chơi.

Ở đó, người ngồi trên ghế hiệu trưởng là cậu...nhằm...là nó đang dí mắt vào màn hình laptop để làm việc ở công ti.

Còn cậu đang ngồi xem phim tình cảm Hàn Quốc cùng với Johnny, vừa xem vừa khóc. Cô và Johnson thì chơi điện tử, game bắn nhau, giết người rồi kính thực tế ảo.

Giám thị đến mà không thèm gõ cửa, xông thẳng vào phòng luôn. Vì bà ta là em ruột của hiệu phó nên chả sợ ai.

“Hiệu trưởng, tôi đến đây để nhận học sinh!” bà ta nghiêm giọng.

“Biết rồi, lượn đi, tí chúng tôi tự xuống!” Cô đuổi bà ta đi mà còn chẳng thèm nhìn bà ta.

Bà ta thần thờ đứng đó.

“Bà không nghe thấy tôi nói à, không hiểu tiếng người hay bị điếc!” Cô quát lên rồi lườm bà ta vì cô thua Johnson.

Bà ta thấy thế liền đi ngay.

“Xuống lớp đi mấy đứa, chuông reo 10p rồi đó!” Nó đứng dậy đi ra ngoài.

“Vâng” Bọn nó đồng thanh ngoại trừ cậu vì đang xem dở phim.

Nó, và cô vào trước, đứng trước lớp

“Mấy em giới thiệu đi!” Giáo viên chủ nhiệm có vẻ hiền và trẻ hơn nó với cô nghĩ.

“Samantha Cardwell, Sam” Nó còn chẳng thèm nhìn hấn và nhỏ.

“Xin chào mọi người! Tôi là Katherine Redding, mong mọi người giúp đỡ!” Cô vui vẻ giới thiệu.

“Còn hai bạn nữa đâu rồi!” Giáo viên ngạc nhiên vì lúc thông báo thì còn hai học sinh nam nữa.

“Dạ! Em đây!” Johnny vào trước. Còn Johnson đang bận chỉnh lại quần áo.

“Một bạn...” Cô giáo chưa kịp nói hết thì “Dạ em đây!” Johnson bước vào.

Mọi người đều xôn xao vì lại có sinh đôi ở đây, nữ thì khen lên khen xuống, nam ngồi ghen tức với vẻ đẹp của anh em nhà John.

“Nào! Hai em giới thiệu được không!”

“Mình là Johnson Shelton.”

“Xin chào! Mình tên là Johnny Shelton! Anh em mình là sinh đôi, mới 16t thôi, nên mong mọi người giúp đỡ thật nhiều nhiều nhiều!!!”

Anh em John nói xong thì có một đứa con gái xông lên ôm chúng nó (Cả hai cùng một lúc luôn). Là Rony, nhỏ nói: “Sao mấy hôm trước hai em không cho chị vào nhà!”

Anh em John hất người nhỏ ra làm nhỏ ngã. “Sao các em lại làm vậy với chị của mình!” nhỏ rớm nước mắt.

“Ai đây! Hóa ra là cái bà cô đứng trước cửa nhà mình đây sao?” Johnny nói rồi nhìn nó với ánh mắt khinh thường.

“Cái người mà anh tưởng bệnh nhân tâm thần trốn trại đó sao? Em có nhớ không, anh suýt thì gọi điện cho bệnh viện đó!!” Johnson nói xong. (mình sẽ gọi hai anh em là John cho tiện)

Nhỏ gọi điện cho cậu, nhỏ tức nên bật to loa, còn tưởng là cậu vẫn yêu nhỏ.

“Alo!” Cậu nghe máy.

“Josh! Em dạy John thế này à, em xuống lớp chị mà xem đi nhé!” Nhỏ vênh váo.

“Cô bị điên à! Có vấn đề về đầu óc à! Không nghe thấy tôi nói lúc trước à! Điếc hay không hiểu tiếng người à! & \$ % & h c b d & \$ ” Cậu cười nhỏ một trào làm nhỏ nhục đến nỗi không có chỗ để mà chui.

“Còn hai đứa không xin lỗi chị à!” nhỏ vẫn như thế với anh em John.

“Cô gì à! Vẫn tưởng bỏ sao! Chúng tôi chỉ có một người chị là Sam thôi! Nói với cậu mợ nhà cô đừng tìm chúng tôi nữa!” Johnson cầu.

“Thôi nào ! Vào giờ học thôi sắp hết giờ rồi đó!” Cô giáo nói.

Chỗ thì như thế này:

2 John. 2 kẻ thù

Nó-cô. Hấn-Nhỏ

2 kẻ thù là ai thì au sẽ với thiệu sau

End chap

12. Chương 10 : Cùng Lớp!! Rắc Rối??

Cả giờ học, gần như bọn nó ngồi chơi, chẳng thèm đụng đến sách vở. Hấn thì ngồi ngẫm nghĩ, nhỏ thì ngắm hấn. Còn 2 kẻ thù kia thì ngồi nói chuyện với nhau. Cô giáo cũng không nói gì.

Đến trưa, nó quyết định ăn ở trường, từ trước, nó toàn về nhà buổi trưa.

“Sam! Về thôi!” Cô nói với nó.

“Không, em không muốn về... Em muốn ở lại trường. Chị Sam.” Johnny ôm cổ Sam, làm mặt cún.

“Tùy các chị.” Johnson chẳng quan tâm.

“Từ ngày mai sẽ ăn ở trường, mày không phải nấu nữa đâu.” Nó nói mà đến cả cô cũng ngạc nhiên vì nó không bao giờ thích ở chỗ đông người.

“Yeah! Yêu chị Sam nhiều!” Johnny ôm chặt cổ nó làm nó nhăn mặt.

“Bỏ ra.”

“Em xin lỗi!” Johnny cúi đầu.

“Mọi người có xuống không đây!” Johnson nói.

Vừa xuống căng-tin, bọn nó đã đi thẳng xuống chỗ gần cuối để tránh sự chú ý.

“Chị yêu! Chị ăn gì!” Johnny nói với nó.

“Một cappuccino, một brownie.” Nó vừa làm việc trên laptop vừa nói.

“Chị Kathy ăn gì! Johnny, mày lấy giấy ra ghi nhanh!” Johnson nói với cô rồi quay sang sai Johnny.

“Ghi kịp nhé! 2 salad thịt, 2 taco thật cay, 2 hamburger bò, 2 bít tết bò, 2 sushi cá ngừ, 1 gà rán, 1 ly kem chocolate, 2 tiramisu, 1 latte. Hôm nay chị mày ăn ở trường nên mới ít thế này đó. Thế ai trả tiền?” Cô nói với tốc độ quá nhanh quá nguy hiểm làm cho Johnny không ghi kịp nhưng Johnny vẫn nhớ được.

“Để em!” Cậu lại gần bàn của bọn nó.

Ai cũng xôn xao lên vì không bao giờ hiệu trưởng ăn ở căng-tin. Bây giờ mọi sự chú ý đều hướng vào bàn của bọn nó.

“Thế anh có trả được đồng đồ ăn này không?” Johnny giơ lên danh sách mà mình vừa ghi.

“Haiz, anh thừa sức trả. Bình thường chị Kathy còn ăn nhiều hơn!”

“Ồ ha!” Johnny gật đầu.

“Hai đứa có đi bê đồ cùng anh không!” Cậu hỏi hai đứa em.

“Có! Có chứ!” Cả hai John đều đồng thanh.

5p sau, ba người quay lại với rất nhiều đồ ăn trên khay.(nhanh cũng phải thôi, vì có cậu là hiệu trưởng nên mọi người mới nhường chỗ)

Cả năm người đều trò chuyện rất vui vẻ. Trừ nó vì nó phải xử lý bản hợp đồng với tập đoàn của hấn.

“John, Josh, Kathy cho chúng tớ ngồi đây được không” Nhỏ vừa hỏi phát là cả bốn đứa chẳng nói chuyện nữa mà quay sang lườm nhỏ. Mà bây giờ bọn nó mới để ý có hai đứa con gái đứng đằng sau nhỏ, nhìn rất quen. Bọn nó cố gắng lục lại trí nhớ, là hai đứa con gái ngồi đằng trước nhỏ và hấn.

-Cắt ngang chuyện để au giới thiệu hai con bé kẻ thù nào!!

Anna Nelson:16t, ở trường thì trong sáng đáng yêu, về đến nhà thì như con quỷ. Thích giai điệu, son phấn, những bộ váy hở hang và là hôn thê của Johnson. Yêu tiền. Tập đoàn Nelson là một tập đoàn sắp tuột khỏi top mười thế giới do mất vốn của tập đoàn ba nó, thật ra là nó định cho phá sản luôn cơ nhưng nó lại thương tình.

-Mia Walker: con gái của giám đốc một chi nhánh nhỏ của tập đoàn nó. Hôn thê Johnny. Tính cách y như Anna nên hai đứa mới chơi với nhau.

(Hai đứa này sợ nhỏ vì nhỏ này là người yêu Ken. Còn Ken và nam phụ nữa sẽ là kẻ thù của nhau)

-Quay lại chuyện:

“John, Josh cho chị với hôn thê của em ngồi đây nhé!” Nhỏ nháy mắt với hai John và cậu.

“Cút!” cậu nói.

“Haiz! Chị Sam! Chị Kathy! Ở đây hơi quá! Chắc tại 3 túi rác đang ở trước bàn mình!” Johnny nói xong thì đi lại gần chỗ nó, ôm cổ nó.

Mọi người ai cũng xôn xao hết cả lên. Mia thì ghen đến đỏ cả mặt. Anna thấy thế liền chạy tới ôm cổ Johnson.

“Này! Bà cô! Bà cô bắn quá! Rửa sạch lớp phấn trên mặt đi, mà tôi và Johnny không phải là hôn phu của các cô từ lâu rồi!” Johnson hất tay của Anna ra khiến Anna ngã dập mặt.

“Tối nay, các chị đi với em tới nhà của gia đình Shelton để chào tạm biệt lần cuối nhé!!” Johnny vừa cười vừa nói với nó và cô.

“8h tối đi!” nó nói xong Johnny cũng đi về chỗ mình ngồi.

Chát...chát. Nhỏ tát John. Mỗi người một cái. Đã đi quá giới hạn của nó và cô. Cô đứng dậy, tát trả gấp đôi. Nó thì cầm cốc cà phê nóng hất thẳng vào mặt nhỏ.

“Aaaa....”nhỏ hét lên, hấn nghe thấy thì thấy nhỏ đang bồng nhẹ ở mặt. Thấy thế, hấn liền lại gần tát cậu.

“Sao mày không bảo vệ chị mày????” Hấn hét lên.“Tao với mày là bạn thân mà mày lại...”

“Haiz! Lại từ bạn thân! Từ khi mày thái độ với chị tao thì mày đã đánh mất một người bạn thân, một người tin tưởng mày, một người yêu quý mày và chính bản thân mày. Tao hồi trước cũng tin tưởng mày lắm luôn. Nhưng từ khi mày xin cho nhỏ người yêu vào khu S thì tao thấy mày mù mắt vì yêu rồi, Ken ạ!” Cậu nhìn hấn với ánh mắt khinh bỉ, cậu đứng dậy tát hấn.

“Josh! Không cần kia!” Nó nói rồi đứng dậy tát bên còn lại của hấn.

“Mấy anh chị yêu nhau thì lượn đi chỗ khác hộ em cái, khổ cái anh phải vác 3 cái túi rác trước bàn mình đi rồi!” Cô nói khiến Josh không nhịn được cười.

“Thôi ăn đi!” Nó lại ngồi xuống, tiếp tục công việc của mình.

Bọn nó tiếp tục cười nói như không có sự tồn tại của bọn hấn.

Bọn hấn bỏ đi trong sự bức tức.

“Bọn mày lên lớp trước đi! Chiều tao nghỉ, xin cô cho tao, tao có việc chút!”nó nói xong thì Josh lên phòng mình, 2 John cùng Kathy lên lớp.

Nó bước đến một cánh cổng sắt trong trường, nhìn vào đó thì thấy toàn cây. Đối với nó thì một cái cổng không là cái gì, nó trèo cổng rồi đi vào. Trong đó là một khu vườn toàn hoa, giữa là chiếc xích đu.

Nó ngồi xuống xích đu, bỗng nó khóc, nó khóc rất nhiều vì nhớ gia đình. Khóc đến nỗi ngủ thiếp đi. Trong lúc ngủ, nó cảm giác thấy rất ấm áp, như ai đó đang ôm mình vậy. Nó ngủ rất ngon. 4h chiều, nó chợt tỉnh giấc rồi nhìn lên trên người mình. Nó thấy chiếc áo khoác đồng phục. Có bảng tên “Alexander Anderson lớp B khu S”

“Ngay cạnh lớp mình, mà tan học rồi, đi trả luôn vậy!” nó nghĩ bụng.

“Mày nghĩ mày có thể đọ với tao được á!”

“Tao có thể đánh bại mày rất nhiều lần!”

Nó chẳng thèm quan tâm, điều nó quan tâm là đi trả áo. “Ai tên là Alexander Anderson, mình trả áo này!” nó hét to.

“Mình đây!!” một trong hai chàng trai đang cãi nhau nói to.

Nó lại gần trả áo rồi đi luôn.

“Người yêu tao đó!” Chàng trai đó nắm tay nó lại rồi khoác vai nó.

“Lại là cô! Quả là trái đất này bé quá rồi!” Là hấn, hấn đang cãi nhau với kẻ thù, nó tự nhiên xen vào làm hấn cáu.

“Hai người quen nhau à!” chàng trai đó ngạc nhiên.

End chap

Nam phụ đã ra mắt, còn giới thiệu thì mình sẽ để chap sau.

13. Chương 11: Ngày Nghỉ Yên Bình.

-Giới thiệu nhân vật:

Nam phụ-Anh-Alex-Alexander Anderson: mang trong mình ba dòng máu Đức-Anh-Nga, chủ tịch tập đoàn A&A do anh tự lập ra và điều hành. Trong dòng họ Anderson toàn những người quyền quý hoàng tộc nên anh thừa hưởng một số tài sản rất nhiều. Kẻ thù kiêm bạn thân của hấn, yêu nhỏ nhưng bằng cách nào đó lại quay sang yêu nó. Anh giấu mọi người trong gia đình việc anh xâm nhập vào thế giới đêm, anh là chủ bang A&A. Tính cách thì đào hoa, bạn gái nhiều vô kể.

“Hai người quen nhau à?” Anh hỏi.

Nó chẳng nói câu nào, chỉ gật đầu. Bỗng có một người từ đằng sau ôm cổ nó.

“Mày là ai mà động đến người yêu tao?” Anh nói với Johnny.

“Chị đi về đi! Với lại anh nào đây? Bạn trai à?” Johnny vẫn tiếp tục ôm cứng cổ nó.

“Chị không quen. Đi về.” Nó thờ ơ với anh. Đối với anh, đây là chuyện chấn động địa cầu bởi vì một Sam mà anh biết là một mean girl chứ không lạnh lùng thế này. Anh ngơ ngác nhìn nó. Nó chẳng thèm nhìn mặt anh.

“Sam! Nhanh lên, tao lấy xe cho mày rồi!” Cô hét to.

Nó và Johnny chạy nhanh xuống tầng.

Anh nhìn xuống tầng, dõi mắt theo hai chiếc xe hơi đang chuẩn bị phóng đi.

“Mấy em đã chuẩn bị tinh thần để rời dòng họ chưa!” Cô hỏi hai John.

“Rồi ạ!” Johnny và Johnson đồng thanh.

Bây giờ là 8h tối, đúng như lời nói nó và Johnny, 2 chiếc siêu xe chạy nhanh đến nhà anh em John.

Nó và cậu dừng xe. Nó đi xuống thì thấy hai chiếc xe rẽ tiền đang đậu chiếc nhà.

Bọn nó bấm chuông, rồi từ xa, có một người phụ nữ trung niên đang tiến lại gần. Người đó mở cửa rồi cúi chào.

“Hai cậu chủ đã về, hôn thê của hai người đang ở trong nhà cùng với chị họ.”

“Thôi, bà đi nghỉ đi, làm việc nhiều rồi!” Johnny nói xong thì cả bọn cùng bước vào.

“Con chào cha mẹ!” Anh em John cúi chào trước phu nhân và chủ tịch Shelton.

“Chào anh yêu!” Anna lại gần Johnson.

“Haiz, lại chạm mặt cái túi rác!” Johnson đẩy Anna ra.

“Ai cho mày ăn nói thế!” Phu nhân Shelton chỉ tay vào mặt Johnson.

“Trong nhà này, không ai dạy chúng mày thế! Chúng mày không có quyền gọi chúng ta là cha mẹ!” Chủ tịch Shelton quát.

“Chị...”Johnny gọi.

“Chị đây...”Nhỏ đứng dậy ôm Johnny“Em đừng sợ!”

“Anh Johnson, tự nhiên bao rác ôm em. Chị Sam...”Johnny nhấn mạnh từ chị Sam rồi đẩy tay nhỏ ra.

“Sao mày không gọi Rony là chị mà lại gọi con bé người lạ này là chị!” Phu nhân Shelton la Johnny.

“Bởi vì tôi không có quan hệ với ông bà từ khi ông bà đuổi mẹ tôi đi, cướp tập đoàn, hết tài sản của mẹ tôi. Thế là quá đủ rồi.”Johnny cười một cách chua xót.

“Ông bà biết chúng tôi đến đây để làm gì không? Để rời bỏ cái dòng họ này! Vứt bỏ hết đi, hôn thê, những con người hành hung chúng tôi!”Johnson lườm họ.

” Mày từ bỏ chúng tao thì mày lấy gì để sống! Mày nghĩ mày có thể sống không có chúng tao sao?” Phu nhân và chủ tịch Shelton kiêu căng.

“Đương nhiên là có chị Sam của chúng tôi rồi, ba mẹ chị ấy sẽ nhận nuôi chúng tôi!” Anh em John đồng thanh nói.

“Mày định giữa dấm vào cái bọn nghèo rớt mùng tơi này á! Bọn chúng toàn cái loại không được dạy dỗ!”

“Ông bà vừa mới nói cái gì, đi quá giới hạn rồi đó!” Cô cáu và định xông lên nhưng nó ngăn lại.

“Hôm nay...chúng tôi có hai vị khách đặc biệt!”Nó cười đều.

“Hoan hô. Chủ tịch và phu nhân Shelton. Con gái chúng tôi mời chúng tôi đến đây để xử lý vụ này!”Ba mẹ nó từ tốn bước vào.

Mia chạy đến ôm ba mẹ nó“Ba mẹ đến rồi!”Mia hô to.

“Xin lỗi! Tiểu thư đây là...? Con gái chúng tôi đâu rồi?”

Anna lại tiếp tục chạy đến ôm cha mẹ nó. Nhưng ba mẹ nó đẩy Anna ra.(Vì cứ nghĩ ba mẹ Sam sẽ bệnh mình nên Anna và Mia mới chạy đến)

“Cháu chào hai bác ạ!” Anh em John cúi đầu.

“Thôi! Hai cháu từ bây giờ nên gọi hai bác là ba mẹ đi là vừa! Sam đã nói hết cho bác nghe rồi?”Ba nó cười hiền.

“Con đây! Ba mẹ nói chuyện với bọn họ đi, bọn họ nói ba mẹ không đủ điều kiện để nuôi anh em John!”Sam bây giờ mới lên tiếng.

“Đương nhiên là hai ông bà có thể nuôi hai đứa.”Phu nhân và chủ tịch Shelton thay đổi chóng mặt.

“Thôi, về thôi các con!”Mẹ nó nói.

“Chờ đã, thế còn chuyện đính hôn của chúng con!” Mia và Anna níu tay ba mẹ nó lại.

“Tùy vào Johnny và Johnson!” Ba nó nghiêm túc.

“Thôi bỏ hũy luôn cho chúng con đi! Bọn họ cứ đeo bám chúng con mãi luôn ý! Phieden lắm!” Johnny nói to.

“Con theo ý Johnny!” Johnson nói.

“Vậy thì hũy!” Ba nó nói.

Thế là 5 đứa bọn nó đánh xe đi về. Còn ba mẹ nó thì tiếp tục đi công tác, nhưng lần này thì không biết bao giờ sẽ về.

“Mai đi biển không mày!” Cô hỏi nó.

“Như thế nào cũng được.” Nó vẫn chăm chú làm việc.

“Josh ơi! Mai đi biển nhé, chuẩn bị đồ đi!” Cô đập cửa nói to.

“Vâng!”

“Johnny! Mai đi biển!” Nó gọi to.

“Dạ!”

“Johnson, mày chuẩn bị đồ đi! Mai anh chị mày đưa đi biển!” Cô đá vào cửa rồi hét lên.

“Ừ.”

“Sáng rồi! Dậy nhanh! Xuống ăn sáng đi!” Nó gọi to từ tầng một. Nhưng vẫn chả có đứa nào dậy.

“Bác Will ơi! Nhà mình có loa không vậy! Nếu có thì cho cháu mượn với ạ!” Nó đi vào bếp, lấy cái loa rồi bật to hết cỡ.

“Nếu không xuống ngay bây thì không có biển, không đi đâu hết. Cầm túc cho ở nhà hết luôn!” Nó vừa nói hết câu thì cả bọn thì nhau chạy xuống, bọn nó còn chưa kịp đánh răng rửa soạn gì hết, mắt thì mắt nhắm mắt mở. Ngoại trừ Johnson, Johnson đã rửa soạn xong hết và đang xách vali của nó xuống tầng.

“Cảm ơn Johnson. Em hơn bọn này rất nhiều!” Nó khen Johnson rồi quay sang lườm bọn nó.

“Tao với Johnson đi trước, mày với mấy đứa còn lại đi cùng nhau!” Nó nói xong thì bỏ đi cùng Johnson luôn.

Bọn còn lại thì làm cái gì cũng nhanh để đuổi theo nó.

20p sau, bọn nó mới phóng xe đi.

Lúc đó thì nó đã đến nơi rồi. Nó nhờ Johnson cất xe cho rồi vào trong khách sạn nhận phòng.

“Mấy người làm ăn thế à! Tôi đã đặt phòng rồi tại sao lại như thế?” Một giọng con trai vang lên.

“Cô cho tôi nhận phòng.” nó nói rồi người con trai đó quay sang nhìn nó...lại là hắn cùng với ba người con gái đi đằng sau.

“Cô theo dõi chúng tôi hả Sam!” Nhỏ trợn mắt lên nhìn nó.

“Mấy người là ai mà tôi phải theo dõi!”

“Dạ! Đây là 5 phòng cuối cùng ạ!” Nhân viên tiếp tân đưa cho nó thì bị nhỏ giật 5 chiếc chìa khóa phòng.

“Năm phòng này là của tôi, tôi đặt trước, tôi nhận trước!” Nhỏ hét lên.

“Bảo vệ đâu, đưa bọn họ lại.” Nó lấy lại chìa khóa.

“Cô có cái quyền gì mà đuổi chúng tôi!” Bọn hắn quát nó.

Nó trả lời một từ đơn giản: “Chủ tịch.” Bọn hắn ngơ ngác rồi bị bắt ra ngoài luôn.

“Chị, có chuyện gì xảy ra vậy! Tại sao em lại gặp Ken với mấy bao rác ngoài kia!” Johnson đi vào cùng hai chiếc valy nặng.

”À! Không có chuyện gì đâu. Mà có thì chị cũng đã xử lý rồi. Thôi đưa valy cho chị. Johnson đưa valy cho nó rồi nó ném cho Johnson chiếc chìa khóa.

“10p nữa có mặt ở dưới tầng 1 nhé!” Nó thông thả đi lên phòng.

(Đây là váy đi biển của nó)

10p sau, có chàng trai tóc đen đứng dưới tầng như đang đợi ai đó, cô gái nào cũng lại gần xin số điện thoại nhưng luôn bị anh ta từ chối.

“Sam! Đây nè!” Johnson vẫy tay.

Nó lại gần Johnson. Ai cũng ghen tị với nó vì vẻ quyến rũ và lạnh lùng.

Johnson và nó đi bộ ra biển.

“Sam! Mày đi đâu đó! Đưa chìa khóa phòng cho tao!” Một chiếc xe hơi đi đến chỗ nó.

“Kathy hả mày! Bỏ cái kính đen ra xem nào! Chìa khóa đây, tao ra trước, đi sau nhé!” Nó đưa cho Kathy ba chiếc chìa khóa phòng rồi đi tiếp.

Nó và Johnson đến nơi, tìm một chỗ ngồi yên tĩnh rồi Johnson thì đọc sách, còn nó thì làm việc của tập đoàn.

“Ê Sam, Johnson xuống biển cùng tao đi!” Cô lôi nó xuống biển nhưng nó từ chối vì nó còn rất nhiều việc ở tập đoàn và bang cần phải làm. Bỗng nó thấy ướt lưng.

“Cô làm cái trò gì đó! Ken đâu rồi, lộ bản chất thật rồi đúng không?” Cô quát lên với nhỏ.

Chát...nó ngồi dậy rồi tát nhỏ thật mạnh. Rồi bỏ đi...

Nó đi bộ dọc bãi biển. Vừa đi vừa nghĩ bỗng thấy chàng trai rất giống Alex đang ôm một đứa con gái ăn mặc hở hang, nó cũng chẳng quan tâm, nó đi qua như không nhìn thấy. Chàng trai đó nhìn thấy nó thì ném một tập tiền vào mặt đứa con gái bên cạnh.

“Chia tay đi.” rồi chàng trai đó bỏ đi.

Nó đi bộ suốt 1h nên bọn nó rất lo vì không tìm được nó.

“Mày không sao chứ!” Cô hỏi nó.

“Chị đi đâu mà làm cả bọn không tìm thấy!” Johnny rất sợ mất nó.

“Chị sao không?” Johnson dù lạnh lùng như vậy nhưng vẫn rất yêu quý nó.

“Chị đây rồi...em...tìm...chị từ nãy đến giờ!” cậu chạy đi tìm nó nên rất mệt.

”Không sao. Mọi người tắm rửa thay quần áo rồi 6h chiều phải có mặt ở đây

End chap

14. Chương 12: Ngày Nghỉ Yên Bình(tt)

“Đi ăn thôi nào! Em đói lắm rồi!” Johnny rất thích đồ ăn như cô vậy.

“Ê! Hôm nay mày đi xe mui trần không?” Cô hỏi nó.

“Có!”

“Thế cho tao đi chung nhé!”

“Mày lắm mồm lắm! Tao chỉ muốn đi với Johnson.”

“Ồ! Nếu mày không cho tao đi cùng thì mày cũng phải cho thằng Johnny đi cùng mày đi! Nó nói chuyện còn nhiều hơn cả tao!” Cô đuổi Johnny đi.

“Cũng được!”

Thế là hai chiếc xe Lamborghini mui trần đi tới quán ăn.

“Tôi là Samantha Cardwell, đã đặt chỗ từ trước rồi.”

“Dạ! Đây là bàn của mọi người.”

Bọn nó ngồi xuống bàn ăn rồi ăn uống ngon lành, nói chuyện rất vui vẻ.

Từ chiều đến giờ vẫn chưa thấy bọn hấn đâu cả.

“Tớ có thể ngồi đây cùng các cậu được không?” Là Alexander, cuộc đời của nó thật xui xẻo, hết gặp bọn hấn rồi lại đến anh.

“Cút!” Nó thẳng thừng từ chối khiến anh phải xem lại vẻ đẹp trai của mình.

“Cậu không đồng ý thì chẳng sao vì còn những người khác nữa! Các bạn cho mình ngồi đây được không?” Anh quay sang hỏi bọn nó, không hỏi nó nữa.

“Cút...” Lần này thì bọn nó đều đồng thanh nói khiến anh nhục không thể tả. Từ bé đến giờ, chưa từng có một người nào có thể từ chối anh.

“Ê! Alex! Tại sao mày lại ở đây?” Hấn cùng với nhỏ, Anna và Mia. Hấn nhìn vào bọn nó. “Ngồi cùng tao cho vui! Ngồi cùng bọn này làm gì!”

“Đây là bàn của quý khách!” Nhân viên của nhà hàng đưa tay về chiếc bàn bên cạnh bàn nó.

Ông trời như muốn trừng phạt nó hay sao mà bây giờ tất cả kẻ thù của nó đang ngồi bàn bên cạnh, điều này thật tồi tệ. Nó chửi thầm trong đầu nên không ai biết.

Cả bữa ăn, bọn nó chẳng đứa nào ăn ngon cả, ngay bọn hấn đây còn như vậy. Vì từ lúc hấn ngồi bàn bên cạnh thì bọn nó chẳng nói với nhau câu nào. Bọn hấn cũng giữ nguyên bầu không khí yên lặng.

“Ăn cũng không ngon được nữa!” Cô và Johnny than trời.

“Đi dạo không?” Nó hỏi mọi người, bọn nó đều gật đầu.

Bọn nó quăng xe trên bờ rồi đi dọc bờ biển.

“Johnny, Johnson, Josh, mấy đứa có nhớ lần đầu mấy đứa gặp Rony như thế nào không?” Cô hỏi.

“Đương nhiên là nhớ, bọn em yêu đứa con gái đó kiêm chị họ mình vì tưởng Rony tốt, ai ngờ...” Josh nói

“Là một con cáo đội lốt cừu non, Rony không hiền như chúng em tưởng. Đánh đá, độc ác, đểu cáng, lừa đảo.” Johnson rất hối hận.

“Chúng em biết mọi chuyện nhờ thuê gián điệp theo dõi Rony.” Johnny cười.

“Thế mấy đứa gặp chị Sam như thế nào?” Cô tiếp tục hỏi.

“Một đứa mean girl. Gặp chỉ để tán rồi đá. Em ghét chị Sam hồi trước rất nhiều vì tưởng chị hại Rony. Đâu ai tưởng được chị lại là...” Josh rưng rưng nước mắt vì đã hại nó

“Là một người con gái tốt bụng nhưng lại lạnh lùng, chị rất tiết kiệm lời nói của mình. Chị trái ngược hoàn toàn với Rony hay những điều chúng em nghĩ về chị hồi trước.” Johnson cười thoáng nhưng cũng đủ cho nó nhìn thấy.

“Chúng em thấy ra con người thực sự của chị qua từng hành động từng lời nói, cách đối xử qua những ngày tháng. Bọn em mới hiểu ai tốt ai xấu.” Johnny đã từng tát nó vì nó quá nhỏ.

“Thế còn chị, các em ấn ấn tượng gì về chị?” Cô hỏi.

“Đương nhiên là nhu cầu ăn uống của chị. Thực đơn của chị còn nhiều năng lượng hơn cả cầu thủ bóng rổ.” Josh nhin cười.

“Cách chị giữ dáng và tập thể dục. Ăn một đồng mà người vẫn như người mẫu!” Johnson quan tâm đến sức khỏe của mọi người rất nhiều.

“Cách chị luôn bảo vệ che chở chúng em và chúng em yêu chị!” Johnny làm tay hình trái tim.

Cả bọn nói chuyện rất vui vẻ.

Đến 11h đêm, bọn nó mới đi về phòng nghỉ ngơi.

7h sáng hôm sau, bọn nó đều xuống tầng để ăn sáng.

“Ali và Eva sắp về rồi đó!” Nó nói.

“Về rồi ư! Em còn chưa kịp ăn chơi nhảy múa gì...” Johnny buồn bã.

“Thế bao giờ hai đứa nó về?” Cô hỏi.

“Chiều nay, tầm 6h-6h rưỡi gì đó!” Nó lại làm việc. Gần như ngày nghỉ của nó toàn dùng để làm việc. Nó làm việc nhiều đến nỗi đi đâu nó cũng phải mang laptop đi.

“Sao phải về làm gì?” Johnson hỏi.

“Để tìm lại ba mẹ. Bây giờ máy bay chuẩn bị cất cánh rồi. Tầm 4h chúng ta sẽ đi về.”

“Ok! Thế chúng ta có ra biển không?” cậu thắc mắc.

“Có.”

Bọn nó chơi đến chiều, rồi trả phòng và đi về.

“Mấy đứa ơi! Đi thôi, không muộn đấy.”

“Vâng.”

“Bác Will ơi! Hôm nay Eva và Ali sẽ về!” Nói xong cô đưa một tờ giấy dài “Bác sai người đi mua cho cháu những thứ này, mua đầy đủ nhé!”

“Bác biết rồi, mấy đứa đi đi, đừng để bọn nó phải đợi lâu!” Bác Will nói.

“Vâng! Chúng cháu đi đây!”

Sau khi từ chỗ nghỉ mát về đến nhà, bọn nó lên phòng nghỉ ngơi để chiều đi đón hai đứa.

Ở sân bay...

-Mấy đứa con gái kia xinh dã man-N1

-Ồ, xinh thật!-N2

-Xinh làm sao được bằng tao-N3

-Mấy thằng con trai bị mù hết rồi hay sao, tự nhiên ngắm mấy nhỏ kia!-N4

Bọn nó chẳng quan tâm, điều bọn nó quan tâm đến là Eva và Ali.

“Ali, Eva! Ở đây này!” Cô nói to rồi vẫy tay hai người con gái cáo ráo, xinh đẹp, trẻ trung và năng động chạy đến ôm nó và cô.

“Em nhớ hai chị lắm luôn ý!” Cô nàng tóc đỏ ôm nó. Còn cô nàng tóc nâu ôm lấy cô.

” Thế dạo này hai em thế nào! Cũng phải ba năm rồi mới gặp lại, khá xưa nhiều đó!” Cô xoa đầu Eva.

“Thôi đi về!” Anh em John cẩu vì 2 cô bạn gái của mình lại không thềm để ý đến mình.

“Bác Will, lâu lắm mới gặp lại bác. Bác còn nhớ chúng cháu không? Ali và Eva?”

“Đương nhiên là bác nhớ! Hai cháu về ở có lâu không?”

“Tầm 1 năm ă!”

“Kathy bác mua đầy đủ đồ cho cháu rồi!”Bác Will nói với cô.

“Vâng bác cứ để đấy. Hôm nay bác ăn cùng bọn cháu nhé!”Cô rất vui vì gặp lại hai đứa em kết nghĩa của mình.

“Ừ, bác biết rồi.” Bác Will gật đầu rồi đi ra vườn tưới cây.

Bọn nó đều vào bếp nấu bữa cơm tối cả. Trên bàn có rất nhiều món ăn. Mọi người đều trò chuyện vui vẻ, không khí trong nhà trở nên ấm áp hơn.

“Mai hai chúng em sẽ đi học ở trường Star!”Eva nói.

“Thật sao! Bọn chị cũng đang học ở đó!”Cô nói

“Thế thì tốt quá rồi! Mà nhà chị còn phòng không, con thì cho chúng em ở nhờ nhé!”Ali hỏi nó vì nó chưa thuê phòng ở khách sạn.

“Còn hơn mười phòng cơ! Kathy, mày dẫn chúng nó lên phòng rồi dạy nội quy nhà ở nhé.”Nó chỉ lên tầng.

“Xin chào các bạn! Mình là Eva Morris, mong mọi người giúp đỡ !” Eva làm mặt đáng yêu.

“Chào! Ali Wilson!” Ali nói ngắn gọn, lạnh lùng

“Chả là nhà giàu, cũng chẳng phải người yêu của ai!”Nhỏ bĩu môi.

“Chảnh”Anna chỉ thẳng vào mặt Ali.

“Toàn mấy con cáo, sao chúng nó vào được lớp S!”Mia cố tình nói to.

“Các cô vừa nói gì bạn gái của chúng tôi?”

End chap

15. Chương 13 : Cắm Trại

-Giới thiệu nhân vật:

Ali Wilson: 16t, tóc đỏ, học rất giỏi. Bạn thân của Anna. Rất lạnh lùng do hồi bé bị ba mẹ bỏ rơi, áp lực tâm lý. Là tổng giám đốc chi nhánh bên Mỹ của nó. Rất yêu và tin tưởng Johnson và cũng là bạn gái Johnson.

Eva Morris: 16t, tóc nâu, chế thuốc thuốc độc và thuốc giải độc rất giỏi. Bạn thân của Ali. Rất tinh nghịch và đáng yêu. Là quản lý bang Black Roses bên Mỹ. Rất tin tưởng và là bạn gái của Johnny.

“Anh đã có bạn gái rồi á, em là hôn thê của anh mà!” Mia và Anna đồng thanh.

“Hôn thê cái đầu mấy cô ý, ba mẹ tôi hủy hôn ước rồi! Hai người mà mấy cô vừa chửi là bạn gái bọn này đó!” Johnny nhìn với ánh mắt khinh thường.

“Johnny, Johnson. Mấy anh có hôn thê khi nào đó? Sao không nói cho em biết!” Ali và Eva bẻ tay, mặt đen lại.

“Không có gì đâu! Chiều về nhà anh giải thích cho!” Johnson nói.

” Thôi, chúng ta vào học nào, muộn rồi. Eva và Ali ngồi bàn đằng sau Kathy và Sam nhé!” Cô giáo nó nói.

“Cô được hiệu trưởng thông báo vào thứ tư sẽ có một buổi cắm trại trên núi hai ngày ba đêm!” Giáo viên nói.

Cả lớp đều xôn xao.

-Mày có mang kem chống nắng!”-N1

-Ê! Không biết hoàng tử của chúng ta có đi không nhỉ?-N2

-Mày có làm cái gì ngon ngon không?"-N3

-Mấy đứa đi xe của trường hay xe riêng!"-N4

"Trật tự!" Bà ta nói xong thì đi ra ngoài.

Cả giờ học trôi qua, lớp thì ồn ào, bọn nó và bọn hần thì chẳng quan tâm.

Reng...reng...reng, tiếng chuông đến giờ ăn trưa.

"Các chị có đi cắm trại không?" Cậu hỏi.

"Đương nhiên là... không." Nó không muốn đi. Những ngày này thà rằng nó dành thời gian làm việc còn hơn.

"Thôi mà chị! Đi đi!" Cả cậu, Johnny và Eva.

"Đi thì đi nhưng mấy cô mấy cậu phải dọn nhà tôi trong một tuần!" Nó ra điều kiện.

"Được!" Cả ba cùng đồng thanh.

"Nè! Bạn thân, cho chúng mình ngồi đây nhé!" Nhỏ lại gần nó.

"Cút!!" Cả bọn đồng thanh khiến nhỏ tức tối bỏ đi.

—Tui là giải phân cách thời gian—

"Đi thôi!" Johnny hét lên.

"Chị đi xe gì? Lamborghini hay Ferrari?" Johnson hỏi.

"Lamborghini Venano!" Nó nói rồi leo lên chiếc màu đen.

Johnny đi cùng cậu.

Johnson đi cùng nó.

Ali và Eva đi cùng cô.

Ba chiếc xe cùng đi lên núi.

"Lớp mình sẽ tự chia làm ba nhóm, làm sao cho mỗi nhóm mười rồi tập chung ra đây để cô giao nhiệm vụ!"

Bọn nó chung nhóm với nhau nhưng mới được có bảy người. Alexander thấy thế mới xin vào nhóm nó. Bọn nó đồng ý. Nhỏ cũng xin nhưng bị chúng nó đuổi ra.

"Các em chia nhóm được rồi chứ!"

"Dạ. Còn chúng em nữa!" Nhỏ giơ tay.

"Thế các em vào nhóm của Sam đi."

"Cút..." Bọn nó đuổi bọn hần đi không thương tiếc.

"Thế thì các em tự lập nhóm nhé! Nhiệm vụ của cả lớp là dựng lều trại, vào rừng đi tìm đồ ăn. Còn vật dụng nấu ăn thì các em sẽ trả lời những câu hỏi ở trạm dừng chân. Nấu một bữa ăn ngon nhất để ban giám khảo chấm. Nhóm đứng thứ nhất sẽ có lợi trong thử thách sắp tới!"

Bọn nó quyết định chia làm hai nhóm.

Nhóm thứ nhất sẽ gồm anh, cậu, Johnny, Johnson. Nhóm đó sẽ đi tìm đồ.

Còn nó, cô, Ali, và Eva sẽ dựng lều trại và nấu ăn.

Nhóm của anh vừa đi vào rừng đã tìm được hai thùng thức ăn. Một thùng thì toàn thịt cá tươi, thùng thứ hai có rau củ. Mà cô chủ nhiệm có tất cả 6 thùng và mỗi thùng là loại nguyên liệu khác nhau. Hai cái thùng đó được cậu bê về. Còn ba người tiếp tục đi tìm trạm dừng chân.

Trên đường đi, Johnny lại tìm được 2 cái thùng, thùng đầu tiên có nguyên liệu làm bánh, thùng thứ hai toàn hoa quả và gia vị. Thế là nhóm nó có 4 thùng, lấy gần hết của những nhóm khác. Anh phải đưa 2 cái thùng về vì sợ bị các nhóm khác cướp giữa đường.

Cậu đưa đồ về đến nơi và định nghỉ ngơi nhưng anh lại kêu đi tìm trạm dừng chân. Hai người tiếp tục đi.

Ở thời điểm đó, chỗ nó cũng dừng lều xong trong khi những nhóm khác vẫn còn đang vật lộn với cái khung.

Nó, cô, Ali và Eva đang lên thực đơn, chuẩn bị nguyên liệu.

“Cô sẽ ra câu hỏi theo mức độ. Mức độ dễ nhất thì chỉ được lấy một vật. Còn khó nhất thì bao nhiêu cũng được!”

“Thế thì khó nhất đi cô!” Johnson nói.

Cô giáo đó ra một câu hỏi rất khó chỉ có học sinh thi thể giới mới biết. Nhưng chỉ trong 2 phút, Johnson đã trả lời được. Đúng lúc đó thì anh và cậu tới nơi. Cả bọn mang hết tất cả những gì có thể về. Và trên bàn gần như chẳng còn cái nào.

—Tui là giải phân cách thời gian—

Bây giờ là 7h tối, trên bàn ăn của nó có rất nhiều đĩa thức ăn trên bàn. Từ tráng miệng đến khai vị. Trong khi các nhóm khác thì chỉ được một hai món. Cô giáo chấm nó được nhất.

Nhỏ rất bức mình nên quyết định kế hoạch trả thù nó với Mia và Anna.

Đến đêm, nhỏ ăn cắp điện thoại của cô rồi nhắn tin cho nó ra đường núi vắng vẻ. Nó tin cô rất nhiều nên mới đi ra đó.

pằng...pằng. Khi nó gần đến nơi thì nhỏ bắn vào bụng và tay nó rồi bỏ chạy. Nhỏ liền bỏ chạy, nhưng nó đã nhìn thấy tất cả. Nó xé vải máu rồi đi bộ về chỗ trại. Rất tiếc là nó ngất khi đang đứng chiếc lều của bọn nó.

Anh dậy sớm nhất. Bước ra khỏi lều, anh hoảng hốt bế nó, rồi gọi những đứa đang ngủ dậy để đưa nó đi bệnh viện.

“Xin hỏi! Ở đây có ai cùng nhóm máu AB không vậy!” Một y tá chạy ra.

“Có tôi đây!” Cậu, cô và anh cùng đồng thanh.

“Vậy xin mời theo tôi để lấy máu!”

Trong lúc nó ngất đi, nó đã đi về được thể giới hiện thực, thể giới mà nó là Mary chứ không phải là Sam. Nó chạy về nhà, nói chuyện với mẹ nó, ba nó. Hồi đầu ba mẹ nó không tin, nhưng cuối cùng ba mẹ nó cũng tin.

Nó lên phòng mình. Vẫn còn nguyên như thế, không khác một chút gì. Nhưng vừa đặt đầu xuống gối, nó đã ngủ luôn. Nó rất rất buồn ngủ.

Nhưng khi nó tỉnh dậy, thì mùi thuốc kháng sinh rồi mùi bệnh viện xộc vào mũi nó.

“Mày tỉnh rồi sao?” Cô nói.

Nó gật đầu. Cô liền gọi điện cho tất cả mọi người đến.

“Mày đã hôn mê hơn một tuần rồi đó!” Cô nói.

“Hai viên đạn đó làm mày mất máu rất nhiều!”

“Ba mẹ mày phải bỏ việc để về với mày đó. Hai bác vẫn chưa rời đi đâu.”

“Mấy đứa kia thì vừa mới đi học được hai ngày, tao thì nghỉ học cả tuần rồi!”

“Chị tỉnh rồi sao!” Johnny chạy đến.

“Ai làm với chị như thế này?”

“Thôi đợi chị ấy khỏe hẳn rồi hỏi!” Cậu bảo.

“Cậu có sao không! Mình mang chút hoa quả cho cậu này!” Nhỏ đến cùng với Mia, Eva và cả hẳn nữa...

End chap

16. Chương 14: Cô Đã Bắn Tôi!

“Mấy người đó đòi đến thăm chị đó!” Johnson nói.

Nó cố gắng hết sức mình để nói.

“Đuổi bọn... họ ra...cầm bọn họ...đến đây...” Nó nói với giọng yếu ớt.

“Cô vừa phải thôi! Chúng tôi đã bỏ thời gian thể thăm cô thì cũng phải biết lựa lời mà nói chứ !” Hẳn nói với nó.

“Thôi! Cô cậu đi về hết đi! Để cho con gái tôi yên.” Đúng lúc đó ba mẹ nó đến. (chỉ đuổi hẳn, nhỏ, Mia và Anna thôi nhé)

“Xin chào chủ tịch Cardwell !”Hẳn nói xong thì đi luôn.

“Con gái, con như thế nào rồi? Mệt lắm không? Ba mẹ lo cho con lắm đó?” Mẹ nó hỏi nó liên tục khiến nó không kịp trả lời.

Cô gọi bác sĩ rồi họ khám cho nó.

“Tình trạng của tiểu thư giờ đã ổn, nhưng do lúc phẫu thuật mất máu khá nhiều nên không được vận động mạnh, hai ngày nữa là có thể xuất viện rồi. Mọi người cứ yên tâm!” Bác sĩ trấn an mọi người.

Từ lúc nó tỉnh, bọn nó luôn thay nhau ở bệnh viện.

—Tui là giải phân cách thời gian—

Hai ngày sau...

“Con đi từ từ thôi! Cẩn thận ngã!” Ba mẹ dìu nó lên xe ô tô.

” Vâng, nhưng mà Kathy đâu mẹ?”Nó hỏi

“Con bé đang ở công ti lo hết việc cho con rồi!”Ba nó nói

Cuối cùng nó cũng thoát khỏi cái bệnh viện đó. Nó thật sự ghét mùi kháng sinh, thuốc thang.

Vừa về đến nhà, nó đã lên giường nằm ngủ.

Thật ra là nó đã khỏe hẳn rồi, vì cơ thể nó rất đặc biệt, có thể sinh tồn ở mọi nơi. Bị bắn nhưng hồi phục nhanh chóng.

“Chị!” Johnny gọi nó.

“Cái gì!”

” Chị xuống ăn cơm đi! Tối rồi, mà tí nữa chúng em định đi ra bang một tý, chị có đi không?”

“Có.”

Nó đi theo Johnny xuống tầng ăn cơm.

“Mai tao sẽ đi học!”Nó nói

“Sao sớm vậy, mày không còn đau nữa à?” Cô hỏi.

“Ừ, tối tao sẽ đi ra bang chơi cùng bọn mày !”

Ăn cơm xong, bọn nó lên phòng diện quần áo rồi đi ngay. Hôm nay, đứa nào cũng mặc đồ đen. Trong cả bọn thì mỗi nó mặt nạ đen còn toàn mặt nạ màu trắng.

Rầm...Nó đập cửa mà đi vào. Tất cả mọi người trong bar đều quỳ xuống nhưng lại có ba người con gái ăn mặc hở hang, trang điểm thì dày đặc đứng đó kiêu căng nhìn nó.

“Bọn nó là cái gì mà mấy người phải quỳ xuống. Người mà mấy người phải quỳ là tôi, tôi là bạn gái của Ken đó!” Nhỏ chỉ tay vào mặt nó. Mia và Anna cũng gật đầu theo.

“Mấy cô câm miệng lại đi!” Anh đứng dậy, anh bênh cho nó vì anh rất tôn trọng Queen và điều thứ hai là Queen sắp hợp tác với anh.

“Anh Alex! Anh đang làm gì ở đây vậy! Và sao anh phải quỳ xuống nhỏ đáng ghét đó!” Mia nói

“Thật bất công mà, nhỏ đó có gì mà chúng em không có!”Anna chỉ thẳng tay vào mặt nó.

“Mấy cô ngậm mồm vào được chưa?” Bây giờ nó mới lên tiếng“Và cũng cảm ơn anh Alexander đây nhưng thật sự tôi không cần anh nói giúp!”

“Đây là thẻ phòng Vip 1. Anh vào trước đi rồi chúng tôi sẽ vào sau.” Cô nói rồi đưa cho anh một cái thẻ kim cương.

(Giới thiệu về 3 căn phòng Vip đặc biệt :

Phòng Vip 1: Là nơi mà nó và các đối tác quan trọng nói chuyện trao đổi. Người canh gác cửa ở đây phải lên đến trăm người. Phải có thẻ kim cương thì mới vào được đây.

Phòng Vip 2: Là nơi mà nó ăn chơi nhảy múa với anh em và đồng bọn. Người canh gác phải từ 10 người trở lên. Phải có thẻ vàng mới có thể vào được đây.

Phòng Vip 3: là nơi mà ai cũng có thể vào. Chỉ cần có tiền mua thẻ bạc là muốn vào lúc nào cũng được. Số lượng canh gác phải trên 5 người.

Thẻ bạc thì có trên 100 cái. Anh em John với Eva và Ali mỗi người 20 cái. Còn lại thì để ở quán Bar.

Thẻ vàng thì có 20 cái. Nó đưa cho cậu và cô mỗi người 10 cái để phân phát cho những người mà bọn nó tin tưởng.

Thẻ kim cương thì chỉ có đúng 10 cái. Chỉ một mình nó có. Nó chỉ đưa thẻ cho những người hợp tác lâu dài với bang của nó.)

Anh bước vào trong đó nhưng mấy nhỏ cũng đi theo.

“Mấy cô kia! Đi đâu đó!” Cậu hét lên.

“Đi đâu kệ tụi này.” Mấy nhỏ chảnh chọe đi theo anh.

Đi được đến cửa phòng Vip 1 thì có mỗi anh được vào, còn mấy nhỏ kia thì bị đuổi ra ngoài.

“Sao chứ, mấy anh của biết tôi là ai không! Là bạn gái của Ken đấy!” Nhỏ cãi.

“Thế cô có thẻ kim cương không?”Người gác cửa hỏi

“Thẻ kim cương là cái gì?” Cả ba nhỏ đồng thanh.

“Nếu các cô không có thì xin mời đi cho!”

“Có chuyện gì vậy!” Bọn nó đi vào, thấy người gác cửa đang cãi nhau với nhỏ. Nó hỏi.

“Dạ không có chuyện gì đâu ạ, mời mọi người vào trong!” Thấy người gác cửa nói chung chung. Ba nhỏ liền chạy theo tụi nó vào trong phòng. Nhưng lần này đã quá sức chịu đựng của nó, nó liền lập tức sai người tóm cổ ba nhỏ và đuổi ra bar không thương tiếc.

Ở phòng Vip 1...

“Bang của chúng tôi sẵn sàng hợp tác với bang của mọi người!”Anh nói

“Chúng tôi cũng vậy!” Nó nói.

“Vậy tôi có thể có một điều kiện được không?” Anh thật sự rất muốn nhìn mặt nó bởi nghe giọng nói của nó rất quen.

“Anh cứ nói đi, tôi sẽ làm theo nhưng còn tùy vào mức độ.” Nó gật đầu đồng ý vì anh đã cứu mạng nó mà.

“Cô có thể cởi mặt nạ cho tôi xem mặt không!” Anh hỏi.

“Chà! Điều này chưa từng một ai giá hỏi tôi cả!” Nó nói xong thì nó cởi chiếc mặt nạ ra. (Có một điều là tất cả những người trong bang đều biết mặt bọn nó, nhưng bọn nó đều phải đeo mặt nạ vì thường xuyên có những người ngoài vào bar)

“Là cô sao Sam! Cô là thủ lĩnh đứng đầu thế giới sao! Thế còn những người còn lại!” Anh ngạc nhiên. Bọn nó cởi mặt nạ ra. “Là hiệu trưởng, Kathy, Johnny, Johnson và học sinh mới chuyển đến sao? Thật bất ngờ.”

“Đúng vậy, thôi, chúng tôi tạm thời đang có việc nên phải đi ngay bây giờ.” Nó nói.

“Vậy còn cái thẻ này?” Anh thắc mắc.

“Anh cứ giữ lấy. Chúng tôi sẽ còn gặp anh nhiều!” Nói xong bọn nó đi ra ngoài.

Bọn nó sang phòng Vip 2 để party.

“Mày khỏe rồi đúng không!” Cô hỏi nó.

Nó gật đầu. “Thế nói cho tụi này ai bắn mày/chị?” Cả bọn đồng thanh hỏi nó cùng một lúc.

“Rony.” Nó nói.

“Thật sao, không còn ai nữa à?”

“Anna và Mia!”

“Sao bọn nó lại làm thế? Nhưng mà nói mới nhớ, điện thoại của tao bị mất từ hồi đi cắm trại. Tao phải đi mua điện thoại mới đó.”

“Mai bàn, hôm nay tao hơi buồn ngủ!” Nó đánh trống lảng.

“Thôi chị ơi! Để mai tính, về đã... Mai còn đi học... 2h sáng rồi đó!” Johnny giục mọi người.

Sáng hôm sau...

“Mấy đứa... dậy mau lên... muộn rồi!” NÓ mượn cái loa của bác Will rồi như mọi khi... bật to hết cỡ rồi hét thẳng vào đó.

“Vâng...” Bọn nó đồng thanh.

Từng người từng người một nhanh chóng thay quần áo. Rồi đi xe mui trần đến trường.

“Hôm nay chúng ta có học sinh chuyển lớp, từ lớp B sang lớp A! Và cũng là ngày chuyển chỗ ngồi, như thế nào thì cô sẽ nói sau! Em hãy vào đi.” Cô giáo chủ nhiệm gọi ai đó vào...

“Xin chào mọi người! Mình là Alexander Aderson. Mình chuyển đến đây vì một người con gái mà mình yêu. Mong mọi người giúp đỡ!”

End chap

17. Chương 15 : Cô Đã Đụng Phải Nhầm Người Rồi!

-A... Anh Alex đó...-N1

-Đúng rồi! Hoàng tử đó...nhưng anh ấy lại yêu Rony mất rồi!-N2

-Haiz..thằng này đến đây thì gái đâu mà cua...hết Ken rồi đến Alex!-N3

-Nếu cứ trong tình hình này thì FA cả bọn mất-N4

Mọi người đều xôn xao.“Nào các em bốc thăm đi, cô sẽ không thay đổi chỗ từ giờ đến hết năm sau!” Cô giáo nó nói.

Từng học sinh một, lên bục giảng nhận chỗ ngồi. Sau khi nhận được chỗ ngồi của mình thì rất nhiều học sinh than trời.

Đây là bản đồ chỗ ngồi:

Eva-Johnny Mia-Anna

Ali-Johnson _____

Anh-Cô _____

Nó-Hắn Nhỏ

>>Bàn Eva-Johnny

“Chiều nay đi chơi không Johnny?”

“Chơi đâu?”

“Công viên nước nhé!”

“Được. Eva có trò gì chơi không, Johnny chán quá à!”

“Eva có đấy!” Hai đứa nói thầm vào tai nhau rồi cười tủm tỉm.

>>Bàn Ali-Johnson

“ ... ”

“ ... ”

“ ... ”

Cả hai im lặng suốt cả giờ, chẳng nói với nhau câu nào.

>>Bàn Anh-Cô:

“Ngồi lui ra!” Anh nói.

“Không, đồ con khỉ tóc vàng.”Cô trêu.

“Cô nói cái gì! Đúng là con lợn ăn nhiều.”

“Sao anh biết hả khỉ lông vàng?”

“Lúc nào chẳng thấy bạn bè về đóng đồ ăn cho lợn!”

“Khỉ lông vàng”

“Lợn”

“Khỉ lông vàng”

“Lợn”

Hai người cãi suốt giờ học khiến cô giáo nhắc nhiều lần.

>>Bàn Nó-Hắn:

“Đúng là thật xui xẻo khi ngồi cạnh người như cô!”

“Cũng phải, nhưng tôi còn tốt hơn cô người yêu của anh rất nhiều!”

“Cô câm miệng lại đi.”

“Nhưng anh là người khai mào trước mà, anh mới là người phải ngậm miệng vào ấy!”

Cả hai chữ rửa nhau suốt cả giờ.

Reng...reng... chuông giữa giờ vang lên...

Nó đi ra ngoài, hấn đi theo. Lần này nó đi ra vườn mà anh gặp nó. Đi ra đó, hấn luôn tự hỏi mình “Sao cô ta lại ra chỗ đó nhỉ? Cô ta ra đó làm gì vậy?”

Nó nằm lên trên xích đu, nó chớp mắt một lúc. Hấn lại gần nó. “Vẫn là người đã hăm hại Rony, mình luôn ác cảm với cô ta nhưng tại sao bây giờ mình lại cảm thấy cô ta thật xinh đẹp!”

Nó chợt mở mắt, hấn giật mình rồi ngã lăn quay xuống đất.

“Anh đang làm gì ở đây!”

Reng...reng...

“Giờ ăn trưa rồi, anh có định về lớp không, hay là tôi nhốt anh lại!”

“Tôi biết rồi!” Hấn đi ra ngoài trước, còn nó đi sau để khóa cổng lại.

Nó đi ra căng-tin cùng hấn, vừa vào trong thì rất nhiều lời đồn đại không tốt về nó. Nó nghe thoáng qua nhưng nó cũng chẳng quan tâm gì.

Nó đi về bàn của nó “Chị ăn gì! Chúng em lấy cho!” Cậu hỏi.

“Như bình thường, à mà mày có gửi cho tao tin nhắn này không!” Nó dơ chiếc điện thoại cho cô xem.

“Mày dở người à, tao ngủ suốt đêm làm sao gửi được tin nhắn, có ma nó gửi!” Cô nói.

“Thế chính xác Rony đã ăn cắp điện thoại của mày rồi gửi tin nhắn!” Nó nói.

“Con Rony này thật quá đáng!” Cô đập bàn.

“Khoan hãy động vào nhỏ, từ từ rồi xem, màn kịch đó còn dài!”

Lúc đó anh và hấn đang chọn bàn để ngồi, ba nhỏ vẫy tay nhưng hai người không hề để ý mà đi thẳng xuống bàn bọn nó. “Cho chúng tôi ngồi đây được đây!” Anh và hấn đồng thanh.

“Được.” Nó gật đầu.

“Ê Josh, cho tao ở nhờ nhà mày được không?” Anh và hấn đồng thanh.

“Tao đang ở nhà của Sam đấy, ở không? Chúng mày có nhà mà?” Cậu hỏi.

“Vì sao á? Vì Rony cứ theo tao ấy, bây giờ còn đòi dọn vào.” hấn nói.

“Tao cũng thế!” Anh ngạc nhiên vì tưởng có mỗi mình bị Rony bám theo.

“Nếu muốn ở cùng tao thì xin chị Sam ấy, tao không rảnh xin hộ tụi mày!” Cậu không ngờ cũng có lúc bọn này ghét nhỏ.

“Sam, cho tụi này ở nhờ nhà được không?”

“Được. Thôi tao về lớp đây”

Nó về lớp thấy trong lớp không có một, nó gục xuống ngủ bỗng thấy một tờ giấy nhỏ dưới ngăn bàn. Mở ra, đọc xong thì chỉ chẳng nói gì cũng chẳng biểu cảm gì, nó đi xuống tầng rồi ra chỗ hén.

Nó đứng trước cửa phòng thể chất, có người tấn công nó từ phía sau, nó không hề để ý nên đã ngất đi...

“Tạt nước vào mặt nó đi!” Nhỏ nói. Nó từ từ mở mắt.

“Mày đã cướp tất cả của tao, mày cướp anh Ken và Alex.” Nhỏ nhìn nó với ánh mắt căm thù.

“Thì sao, mày thử coi lại xem, ai cướp của ai, nhìn lại mày xem!” Nó nói to rồi cười một nụ cười ma mị. Nó nhìn đằng sau nó thì thấy khoảng mười nữ sinh và hơn hai mươi người mặc đồ đen.

“Mày có biết tao là chủ bang Black Roses không, hôm nay tao thuê người đến đây để xử mày đó, mày biết không!” Nhỏ chỉ tay vào đám người đồ đen đó.

“Thật sao, mày là chủ bang Black Roses sao, tao sợ quá cơ.” Nó đùa giỡn.

“Tụi bây đâu, giết nó cho tao!” Nhỏ tức đến đỏ mang tai.

Những người đó không hề đánh nó mà lại cởi trói rồi quỳ xuống chân nó, bọn nữ sinh đằng sau hết sức ngạc nhiên.

“Chúng em xin đại tử tha thứ cho, chúng em đã phạm vào sai lầm lớn!” Người đứng đầu nói.

“Mấy người làm gì đó, tôi kêu đánh cứ có phải là cởi trói đâu!” Nhỏ nói.

“Cô ngậm cái mồm lại đi, cô biết gì mà nói!” Người đứng đầu tát nhỏ.

“Rony, mày cũng hay đó, mạo danh tao sao? Còn mấy người kia nữa, đi ra khỏi đây hay bị ăn đập đây!” Nó nói. Rồi mấy đứa con gái đứng đằng sau đi ra ngoài hết, chỉ còn mỗi nhỏ.

Chát...nhỏ tát thẳng vào mặt nó. “Rony à, tao sẽ làm mày sống không bằng chết! Tụi còn lại về bang, chị tha.” Nó nói xong thì rời đi, chỉ còn mỗi nhỏ. Nhỏ không hiểu câu nói của nó có ý nghĩa gì. Về phần nó thì thông thả đi về lớp như không có chuyện gì xảy ra.

“Phòng của tụi tôi ở đâu!” Hấn và anh đang đứng trước cửa nhà nó với rất nhiều hành lý, chất đầy trong phòng khách rồi trước cửa nhà nó. “Con trai mà nhiều đồ vậy? Hai người lên tầng 2 bên trái, xếp cho nó gọn vào, đừng có để bừa bộn! Tôi chúa ghét bừa bộn, còn luật quy thì hỏi Kathy!” Nó nói.

Ba giờ sau...

Anh và hấn đã xếp xong đồ, chỉ còn duy nhất một việc là học thuộc nội quy. Mà nội quy thì dài hơn chục trang, hình phạt chỉ duy nhất một dòng ‘Làm sai một lần dọn nhà một tháng’. Anh và hấn nghĩ lại ‘Tại sao mình lại ra chuyển ra đây nhỉ?’

Nó bật ti vi thì thấy tin tức’ Cổ phiếu của tập đoàn Williams đang xuống dốc nhanh chóng, có khả năng phá sản’ Nghe thấy thế, anh và hấn mới chạy ra xem. Hấn định giúp nhỏ nhưng ai ngờ tập đoàn hấn cũng đang trong tình trạng như nhỏ.

Reng...

“Bác Will bác ra mở cửa hộ cháu đi ạ!” Cô nói.

Bác quản gia ra mở cửa. Là nhỏ, nhỏ đang trong tình trạng bị thương toàn thân. Vừa bước vào nhà nó, nhỏ đã quỳ xuống xin nó tha lỗi.

End chap

18. Chương 16 : Tôi Có Nên Tha Thứ Cho Cô Không?

“Tôi cầu xin cô tha thứ cho tập đoàn của chúng tôi, tôi thật sự có lỗi.” Nhỏ nói.

—flashback—

Nhỏ đang ngồi đó suy nghĩ về câu nói của nó bỗng tiếng chuông điện thoại vang lên. Nhỏ nghe xong cuộc điện thoại đó thì ngay lập tức rời khỏi trường. Nhỏ về đến nhà...

“Mày làm gì tập đoàn The Roses hả con bé kia, mày đụng đến bang Black Roses hả!”

“Mày có biết rất nhiều tập đoàn lớn đang rút vốn không? Đến anh chị em mày bị bắt cóc rồi!”

“Tao được thư kí của Black Roses và The Roses đến báo là mày giả danh chủ tịch. Mày giỏi lắm. Mày sang ngay nhà con bé Sam xin lỗi cho tao!”

“Sang ngay lập tức!”

Mỗi câu nói là một cái tát.

—End flashback—

Nhỏ thật sự ngạc nhiên khi thấy anh và hấn đang đứng đằng sau.

“Hai anh làm gì ở đây vậy?”

“À, anh và Ken chuyển sang nhà Sam ở!” Alex thản nhiên trả lời mà không để ý đến tâm trạng của nhỏ. “Thế còn em tới đây làm gì?”

“À, không có chuyện gì! Thôi, em đi về đây.” Nhỏ bỏ về vì sợ mất thể diện trước mặt anh và hấn.

Nó chẳng nói gì, nó biết thừa tính của nhỏ, cái “tôi” rất lớn, lớn hơn tất cả.

Sáng ngày hôm sau, tập đoàn của nhỏ và hấn đều bình thường trở lại, mọi người nói là do một thể lực lớn nào đó mua hết cổ phần của tập đoàn nhỏ. Nhưng nhỏ luôn miệng khoe người đó là người trong dòng họ.

“Sao mày lại làm thế, sao không để cho tập đoàn nó phá sản luôn đi?” Cô đang lái xe đến trường thì hỏi nó.

“Tao không thích.”

“Không thích là như thế nào, sao mày không hành động luôn đi?” Cô bực tức.

“Chưa phải thời điểm này.”

“Gớm!” Cô bĩu môi.

“Tao thích Rony phải đau khổ, tao đã mua hết cổ phần tập đoàn nó lại rồi! Chỉ cần một cuộc điện thoại thôi... mọi thứ sẽ đổ vỡ hết...” Nó cười đều.

“Sam...tao nổi hết cả da gà rồi nè!!! À, Sắp sinh nhật hai thằng John rồi đó, mày có muốn tổ chức gì không?” Cô hỏi nó.

“Hai ngày nữa, nhà tao...bí mật...trang trí cho đẹp vào, lên danh sách khách mời, 100 người là đủ. Sinh nhật chính thức thì tổ chức sau.”

“Ok, tao sẽ bàn với mọi người, mày lên lớp trước đi, cất xe cái đã!” Nó bước ra khỏi xe của cô.

Nó lên lớp và học những tiết học nhàm chán. Cô, Eva, cậu và anh ngồi bàn về kế hoạch tiệc.

“Chủ đề là gì bây giờ!” Cô nhấn.

“Con gái!” Anh nhấn.

“Bị điên à, đồ bệnh hoạn, tôi đuổi anh ra khỏi phòng chat giờ!” Cô cáu.

“Đồ ăn và hoa được không!” Eva nhấn.

“Không được, tuổi nào rồi mà còn hoa hòe, với lại có phải tiệc của chúng ta đâu!” Cậu phân tích cho Mia nghe.

“Thế tiệc trắng đen được không?” Hấn chen vào trong phòng chat.

”Được đó!” Cô đồng ý.

“Mọi người chiều nay sẽ về phân công nhau mua đồ.” Mia nhấn.

“Được! Ali với Eva thiết kế thiệp mời và lên danh sách khách luôn đi!” Cậu phân công.

“Bánh thì tôi làm cho!” Cô xung phong.

“Lợn có thể làm gần nghìn cái bánh không vậy.” Anh trêu.

“Anh coi thường tôi quá rồi đó!” Cô nhấn.

“Thôi, đi ăn trưa đi, chuông rồi đó! À, nhớ chặn Johnny với Johnson nhé!” Anh nhắc nhở.

Cả bọn cùng đi ăn trưa, mọi chuyện đều xảy ra một cách bình thường cho đến khi nhỏ, Anna và Mia bước đến thì...

“Mọi người cho tụi mình ngồi đây được không!” Anna hỏi.

“Ừ, em ngồi đi!” Hấn cho ba đứa kia ngồi vì dù gì nhỏ cũng là bạn gái hấn mà. Nhưng rất tiếc...nó không bao giờ muốn chung cái gì với nhỏ cả.

Nó đứng dậy, ra bàn không có người ngồi. “Mọi người còn làm gì nữa, ăn đi!” Mia lớn giọng. Chẳng một ai quan tâm, bọn nó đứng dậy đi ra bàn nó ngồi rồi tiếp tục trò chuyện vui vẻ như không có chuyện gì xảy ra. Lúc đầu, nhỏ cũng nín tay anh lại nhưng anh hất ra rồi đi theo bọn nó.

Chỉ còn mỗi hấn, nhỏ, Mia và Anna, không ai nói với nhau câu nào. Hết giờ ăn thì hấn cũng về lớp luôn.

Bọn nó lại trải qua một buổi chiều ảm đạm, chả có việc gì ngoài chuẩn bị bữa tiệc sinh nhật cho anh em nhà John.

“Hai em uống đi, chị làm đó.” Cô đưa hai cốc nước cam cho Johnny và Johnson.

Rầm...

Hai người ngất tại chỗ.

“Thuốc ngủ này loại mạnh, 2 ngày nữa sẽ tỉnh dậy. Sau khi tỉnh dậy thì cũng không nhớ việc mình đánh thuốc hai đứa nó đâu, Alex với Josh vác hai thằng này lên phòng hộ cái! Trong vòng hai ngày sẽ nghỉ học để lo cho bữa tiệc. Phân công công việc thì để Kathy lo.” Nó nói.

“Bây giờ, Ken với Sam đi mua về 1000 bông hồng đen và 1000 bông hồng trắng. Ali và Eva sẽ đi mua nguyên liệu làm bánh. Còn tao, Alex sẽ ở nhà để check lại rượu với trái cây và cả khách mời nữa, thuê người phục vụ thì để bác Will lo! Những việc khác thì từ từ rồi tính!” Cô nói.

“2000 bông hồng đen trắng sao, cô đùa đấy à, kiếm đâu ra!” Hấn chán đời.

“Ngậm mồm vào, có hai ngày để chuẩn bị, thoải mái thời gian. À, một ngày rưỡi thôi, còn phải trang trí mà. À đúng rồi, ai không làm xong trong đúng thời hạn thì don nhà một tháng nhé!” Nó nói khiến hấn trở nên bị quan hơn. Nhất là hình phạt...

“Anh có muốn mời ai không?” Cô hỏi.

“Mời bạn tôi được không!” Anh nói.

“Tùy anh!” Cô quay sang lo tắm thiệp mời.

“À mà còn trang phục thì sao?”

“Mẹ tôi và Sam lo, anh không phải lo!” Cô nói.

Giao việc xong thì nó và hấn xuống gara rồi lái xe đi tìm hoa hồng. Ali và Eva thì ra chỗ sản xuất để mua nguyên liệu làm bánh. Còn anh và cô đang tiếp tục lên danh sách.

>>>Trên xe của nó và hấn.

-Bây giờ đi đâu trước!-Hấn hỏi.

-Ngoại ô.

-Ra ngoại ô làm gì? Xa lắm.

-Anh hỏi xem có chỗ nào trong thành phố bán hoa hồng đen và trắng nhiều đến thế không?-Nó càu nhỉnh nó suýt đâm vào ô tô.

-Cô đi đứng kiểu gì đấy, lái cẩn thận vào.-Nó làm hấn sợ té khỏi vì cái cách lái xe quá mạo hiểm.

Nó dừng lại trước một cửa hàng hoa bé nhưng vườn hoa thì rất to và rộng.

-À, Sam, hôm nay cháu đến đây làm gì đó. Còn nữa, ai đây? Bạn trai à!-Một cụ ông nói.

-Không phải đâu ông, mấy ngày nữa là sinh nhật bạn cháu mà cháu không biết kiếm đâu 2000 bông hoa hồng trắng và đen nữa, ông giúp cháu được không?-Nó cười hiền hậu, ừ

-Ông không chắc là sẽ đủ cho cháu đâu, hiện giờ vườn chỉ còn 500 bông đen và 500 bông trắng, cháu có lấy không?-

-Dạ như thế là được rồi ạ, cháu đi kiếm chỗ khác cũng được, cháu cảm ơn ông nhiều, cháu sẽ cho người đi lấy ạ!

-Cháu có ở lại ăn cơm không?

-Dạ thôi, cháu phải về chuẩn bị nữa, khi nào cháu sẽ dẫn cả bạn đến chơi với ông, tụi cháu về đây.

Hình ảnh ấm áp của nó đã làm tim hắn đập nhanh hơn thường. Hắn luôn nhắc đi nhắc lại câu nói trong đầu ‘Sam hại bạn gái mình’

End chap

19. Chương 17: Chuẩn Bị.

-Tao bảo này-Eva hỏi Ali.

-Sao?

-Ờ thì...- Eva quay sang nhìn Ali mà quên mình đang lái xe.

Rầm...

-Đứa nào đâm vào đít xe bà-Eva bước xuống xe rồi chửi loạn hết cả lên.

-Haiz, tao đâm vào xe mày đấy thì làm sao!- Hai nhỏ ăn mặc hở hang lại gần nó.

-Tưởng ai, hóa ra là Mia và Anna sao, chúng ta có duyên thật đó-Eva không để ý làm rơi năm tấm thiệp mời sinh nhật. Mia vô tình nhìn thấy rồi lấy luôn.

-Các cô không định đền xe cho chúng tôi à!- Anna kiêu căng nói.

-Quan trọng là cô có đền được xe cho tôi không.- Ali nói.

-Sao phải đền, các cô đâm chúng tôi mà-Mia nói.

-Các cô đâm xe tôi, đâm lại còn từ đằng sau, bây giờ đền bằng tiền hay tôi phải làm cho tập đoàn các cô phá sản.-Ali nói.

Eva đang gọi điện thoại cho người trong bang.

“Chúng mày đến đây xử lý đồng rác này cho chị, với lại cho người đi lấy một chiếc xe ô tô rồi mang đến đây.”

“Dạ em biết rồi. Hai phút nữa sẽ có mặt.” Người bên kia nói.

Còn Ali vẫn cãi nhau với Anna và Mia.

___Hai phút sau___

Có gần mười chiếc xe ô tô phi đến, toàn màu đen nhưng lại có một chiếc màu đỏ. Một người mặc quần áo lịch sự tử tế bước xuống.

-Hai chị đi trước, để em xử lý!

-Ừ, xử lý cho chị, đừng cho Sam biết.-Ali nói xong thì cả hai đứa cùng lên chiếc xe màu đỏ rồi tiếp tục hành trình đi mua nguyên liệu.

“Bọn tao về rồi nè!” Nó và hắn về trước.

“Ồ, bọn mày vào đây tao bảo này!” Cô gọi.

Nó và hắn vào trong chỗ cô.

“Danh sách khách mời xong rồi, mày xem có ai mà không vừa ý thì gạch tên đi.”

“Ok.” Nó lướt qua một lượt rồi gạt đầu một cái. “Tao vào nấu cơm tối nhé.”

“Chúng em về rồi nè!” Eva và Ali về với một đồng nguyên liệu làm bánh.

Thế là một buổi tối trôi qua một cách yên bình.

Sáng hôm sau, nó dậy rất sớm để truyền nước cho Johnny và Johnson. Bởi không làm thế thì khi tỉnh dậy, cả hai đứa sẽ mệt đến nỗi không ngồi dậy được.

Làm xong thì nó lại mượn loa rồi hét lên như những ngày bình thường.

“Sam ơi, con thiết kế quần áo hộ mẹ nhé, mẹ bận quá, còn nguyên bộ siêu tập nữa!” Mẹ nó nói qua điện thoại.

“Cũng được, không có vấn đề gì đâu, mẹ nghỉ đi nhé, đừng làm việc quá sức!” Nó rất lo lắng cho sức khỏe của mẹ nó bởi mẹ nó thường bị tụt huyết áp.

“Mẹ biết rồi, thôi mẹ cúp máy đây, người ta gọi rồi.” Nói xong mẹ nó liền dập máy.

Nó xuống nhà gọi Ali và Eva lên giúp mình. Và cả ba đứa nhốt mình trong phòng từ 10h sáng đến 3 giờ đêm thì ra ngoài để kiểm đồ ăn rồi lại làm tiếp. Cuối cùng cũng hoàn thành xong bản thiết kế.

Về phần bánh thì cô, anh, hấn và cậu đã làm được gần 500 cái bánh. Bây giờ nó cần cho người may trang phục và trang trí nhà cửa.

-Sam ơi, cháu có khách này!-Bác quản gia Will.

-Ai đấy hả bác, hôm nay cháu không tiếp khách mà!-Nó đi từ trên tầng xuống cùng với hấn.

-Chào Sam, là tớ với Mía nè-Anna cao giọng nói.

-Mấy cô đi đi, chúng tôi không tiếp các cô-Nó đuổi 2 đứa đi.

-Cậu nói gì vậy? Mình đến đây để chuẩn bị tiệc sinh nhật cho hai hôn phu của tụi mình mà-Nhỏ Mía chảnh chọe nói.

-Ba mẹ tôi đã hủy hôn ước rồi, cô không hiểu tiếng người hay là bị điếc, thật tốn thời gian.-Nó nói.

-Nhưng tôi đến để chơi với bạn trai tôi mà, đừng có mà tỏ thái độ như thế-Nhỏ bước từ ngoài vào trong rồi dùng cái giọng tỏ vẻ hiền hậu nói với nó

-Ken, tôi cho anh hai lựa chọn, một là chơi cùng bạn gái rồi chuyển đi luôn, hai là anh ở lại và bảo Rony đừng bao giờ đặt chân vào nhà tôi một lần nữa!-Nó nghiêm túc.

-Anh Ken, anh chuyển đến nhà em ở nhé!-Nhỏ dùng giọng nũng nịu để năn nỉ hấn.

Bình thường hấn luôn thích nhỏ, nhất là cái giọng, vừa ‘ngọt ngào’ vừa ‘dễ thương’. Nhưng bây giờ hấn lại cảm giác thấy cái gì của nhỏ cũng giả tạo, từ đầu đến chân.

-Tôi ở lại với cô, chẳng nào cô cũng biết tôi đến đây với lý do gì mà đúng không! Còn Rony, em đi về đi, cả mấy người kia nữa, anh nghĩ tạm thời chúng ta nên xa nhau một thời gian.-Hấn nói với nó và nhỏ.

Bỗng có hơn 20 chiếc xe màu đen đỗ ngoài, gần một trăm người đang tiến vào nhà nó.

“Chị có việc gì cần nhờ đến chúng em vậy ạ!” Một chàng trai tóc vàng bước lên hỏi nó.

-Đầu tiên, mấy em đưa mấy người kia ra khỏi nhà chị.-Nó chỉ vào nhỏ, Mía và Anna.

-Tiếp theo em cho người đi lấy hoa ở địa chỉ này, rồi đi tìm thêm 500 bông hồng trắng và 500 bông hồng đen, tổng cộng là 2000 bông.- Nó tiếp tục nói.

-Mấy đứa cho người đưa thiệp mời nhé, danh sách đây-Cô từ trong bếp bước ra rồi đưa một tờ giấy.

-À, cho thêm năm mươi người để canh gác nhà của tụi này nữa.-Ali tiếp tục nói.

- Quên mất, thuê cho chị mấy người trang trí nhà và vườn, đen trắng nhé em.-Eva vội vàng vì sợ bọn họ đi mất.

-Năm giờ chiều phải hoàn thành công việc.

Vậy là gần như tất cả đều đã hoàn thành, bây giờ việc quan trọng nhất là bánh. Cả bọn xông vào bếp làm điên cuồng.

>>Mười tiếng sau.

-Cuối cùng cũng xong, mệt quá, Kathy ơi, lấy tôi cốc nước- Anh ra lệnh cho cô.

-Ba mẹ sinh ra chân tay đầy đủ thì tự đi mà lấy, đây không phải con hầu- Cô nói.

-Nhờ lấy mỗi cốc nước thôi mà cũng chửi nữa, con gái kiêu gì mà...hết nói nổi!-Anh phàn nàn.

-Kathy, lấy tao cốc nước.-Nó nhờ cô.

-Nước nè.-Cô đưa nước cho nó mà không để ý đến anh.

-Phân biệt đối xử thế, cô qua đáng thế, tại sao lấy cho tôi không được mà Sam lại được?

-Thôi, đừng nói nữa, bọn mày đi tắm đi, hôi như cú ấy-Nó nhăn mặt lại.

-Vâng- Cả bọn cùng đồng thanh.

8h tối, cả bọn cùng tập trung dưới phòng khách đồ nhận trang phục.

-Này, sao toàn trắng với đen thôi vậy-Hắn cầm bộ vest của mình lên rồi hỏi nó.

-Anh không biết chủ đề tiệc là gì à mà lại còn hỏi.

-Cái này là cậu tự may hử Sam-Anh hỏi nó vì từ trước đến giờ anh chưa thấy nó may vá một lần nào cả.

-Ừ, mọi người thấy thế nào, được không?-Nó hỏi.

-Đẹp đó-Cả bọn đồng thanh.

-Thôi, đi ngủ đi, hôm nay mọi người làm việc nhiều rồi!- Nó nói rồi đi lên phòng.

Hai ngày không ngủ chút nào vì phải chuẩn bị bữa tiệc. Bọn nó cuối cùng cũng được một giấc ngủ yên bình.

End chap

20. Chương 18 : Bữa Tiệc Hoàn Hảo

“Haiz...sao đau đầu thế nhỉ, này ngày bao nhiêu rồi...hử, hai ngày trôi qua rồi sao, mình ngủ hai ngày sao.”Johnny tỉnh dậy lúc bọn nó còn đang say giấc ngủ. Johnny sang phòng bên cạnh, Johnson cũng đang ngủ. “Johnson, dậy đi anh, ngủ vừa thôi, sinh nhật mình rồi đấy!”

“HẢ...”Johnson tỉnh dậy cũng trong tình trạng như Johnny.

“Nay sinh nhật chúng ta đó, anh có nhớ được cái gì không!”

“Không.” Johnson nói.

“Em cũng thế, em chỉ nhớ là chị Kathy đưa mình cốc nước cam thôi!” Johnny ngỡ ngác không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

“Xuống nhà kiếm gì ăn đã.”

“Vâng.”

Khi xuống nhà thì anh em John thật sự ngạc nhiên, cả căn nhà chỉ màu trắng đen, trong bếp thì toàn là bánh với cả bánh.

“Thật sự là không có cái gì để ăn sao!” Johnny buồn.

“Hai đứa dậy rồi à, đói không? Bác nấu cái gì cho mà ăn!” Bác Will từ trong nhà bước ra.

“Có, bác nấu đi, trong hai ngày qua có xảy ra chuyện gì không hả bác?” Johnson nói.

Bác vừa nấu ăn vừa nói. “À, thì ra là loại thuốc ngủ này.” Johnson gật gù.

“Thuốc ngủ này nặng lắm mà các chị ấy dám cho mình uống, thảo nào đau người thế không biết nữa!” Johnny làm mặt bực tức.

“Johnny, Johnson dậy rồi à. Lên thử bộ đồ bọn chị may đi.” Nó vừa từ trên cầu thang xuống vừa nói.

“Chị đánh thuốc em à, chị đùa à!” Johnny nói.

“Chị mày chỉ làm những gì cần làm thôi. Hối thế mà cũng hỏi.” Nó nói.

“À mà những thứ này để tổ chức sinh nhật cho chúng em hả chị?” Johnny cười đều.

“Ừ, thôi chị đi ra ngoài một tí!” Nó nói xong thì xuống gara lấy xe.

“Không biết là chị ấy đi đây thế nhỉ.” Johnson nói.

Hôm nay, nó đi ra cánh đồng hoa, nó tới đó vì muốn quên đi mọi thứ. Nó rất muốn trở về thế giới hiện tại...

——Tui là giải phân cách thời gian——

“Thôi chị xin lỗi mà, đừng giận nữa, mặc bộ vest này vào đi, khách đến rồi!” Cô nói.

“Mở cửa đi, cứ giận thế thì bao giờ mới bắt đầu tiệc được.” Anh nói.

“Ai bảo anh chị cho em uống thuốc ngủ, em không mở cửa.” Johnny nói giọng hờn dỗi.

“Có chuyện gì vậy mọi người?” Nó bước xuống cầu thang.

“Sam, thằng Johnny nó không chịu mở cửa.” Cô chạy ra chỗ nó.

“Johnny, mở cửa!” Nó đập cửa phòng nói.

“Vâng...” Johnny vừa nghe thấy tiếng nó, liền mở cửa.

“Bọn mày nhanh chuẩn bị cho nó đi, tao xuống dưới tiếp khách trước!” Nó nói.

Từ trên cầu thang xuống, một cô gái lạnh lùng bước xuống khiến mọi người đều phải ngược nhìn.

(Đây là bộ váy của nó)

>>5 phút sau.

7 con người, 3 gái, 4 trai. Vẻ đẹp của họ ai cũng ngưỡng mộ. Họ đẹp nghiêng nước nghiêng thành.

(Váy của cô)

(Ali)

(Eva)

Bọn họ tiến về chỗ nó.

-Cạn ly nào, cạn ly cho sinh nhật thứ 17 của Johnny và Johnson nào- Cô nâng ly rượu lên.

(Nói thật là bọn nó ai cũng biết uống rượu mặc dù chưa đến tuổi. Vì là con của những gia đình giàu có thường xuyên phải đi gặp mặt đối tác nên phải học cách uống rượu)

-Chúc mừng sinh nhật nhé.-Anh cười.

-Quà sinh nhật bọn của bọn chị đó, mở ra xem đi-Nó nói.

-Xem nào. Của ai đây, anh Alex à....Trời ơi, đôi giày này chúng em kiếm mãi còn không nổi một đôi thế mà anh lại còn mua cho chúng em hai đôi nữa...OMG- Johnny vui mừng.

-Của ai đây, em mở nhé.-Johnson mở hộp quà.

-Của tôi.-Ali giơ tay.

-Thật sao, là hai cái nhẫn sao.- Johnson ngạc nhiên.

-Đúng rồi, một cái cho anh, một cái cho tôi.- Ali lấy một cái nhẫn trong hộp quà.

-Còn một hộp nữa cho Johnny đó, Johnny mở đi.-Eva nói.

-Cái gì vậy, kì bí quá nha Eva... Trời, nhẫn đính hôn sao, yêu Eva nhiều....-Johnny ôm chầm lấy Eva. Bọn nó làm thế mà không để ý đến có hai đứa con gái ăn mặc hở hang đang lườm xéo Eva và Ali.

-Còn quà của hai chị nè.-Cô lấy trong túi ra hai chiếc hộp nhỏ, một trắng một đen.

-Em lấy hộp này.-Johnny lấy chiếc hộp trắng còn Johnson chiếc hộp đen.

-Chìa khóa sao?-Johnson thắc mắc.

-Chìa khóa để làm gì, không hiểu?-Johnny cũng vậy.

-Mở cái gì thì tự ra ngoài trời sẽ nhìn thấy, à còn có quà của Ken nữa đó.

-Ohhh, đẹp dã man, từ đầu đến cuối luôn.-Johnny sờ vào một trong hai chiếc siêu xe đang đỗ ngoài cửa.

-Mẫu mới hai chị thiết kế à-Johnson nói.

-Ừ-Nó gật đầu.

-Mấy đứa không nhìn quà của anh à-Hấn nói.

-Đâu?

-Nhìn lên trời-Hấn chỉ tay.

-Thật sao, khinh khí cầu anh mua à, đẹp thật.-Johnny nói.

-Tôi là cha mẹ của Johnny và Johnson. Cảm ơn mọi người đã đến đây dự. Mọi thứ đều do chúng tôi chuẩn bị nên cứ thoải mái nhé. Không có vấn đề gì đâu.- Một giọng nói vang lên. Bọn nó rất ngạc nhiên khi nghe được những câu nói đó. Sợ có vấn đề gì nên bọn nó chạy vào nhà.

Trên bục cầu thang là bốn con người ăn mặc khác biệt với tất cả mọi người. Bọn họ toàn khoác lên mình những bộ quần áo lòe loẹt.

Cả bọn đều muốn xông lên nhưng bị nó ngăn cản lại.

-Từ từ xem họ làm cái gì đã.-Nó cười.

-Chúng tôi cũng muốn công bố tuần sau sẽ là đám cưới giữa Johnny và Mia, Johnson và Anna.- Phụ nhân tập đoàn Shelton nói.

-Anh cho người đuổi bọn họ xuống. Những người đó không có trong danh sách khách mời.-Nó nói với một người lính gác.

-Vâng thưa cô chủ.

Nó và cô từ từ bình tĩnh bước lên bậc cầu thang phát biểu. Mấy người đó bị bắt xuống.

-Xin lỗi mọi người về sơ xuất trên. Còn ba mẹ tôi đã nhận nuôi Johnny và Johnson nên đám cưới sẽ được tổ chức sau và với người khác chứ không phải Mia và Anna. Thứ lỗi cho tôi khi để bọn họ làm điều này.-Nó nói.

-Sinh nhật chính thức sẽ được tổ chức khi nào ba mẹ tôi và Sam về. Johnny...Johnson...hai em lên phát biểu chút nhĩ.-Cô cười tươi.

Nói xong thì cô và nó bước xuống nhường chỗ cho Johnny và Johnson.

-Sao mấy người có thiệp mời đến đây?- Nó nói.

-Thì có người đưa cho chúng tôi! - Mia kiêu căng nói.

-Ai?-Ali hỏi.

- Sao tôi phải nói cho mấy người?- Anna nói.

-Sao...sao bọn mày...dám hắt rượu vào mặt tao...-Nhỏ Mia hét lên khiến ai cũng nhìn.

-Tôi chỉ làm những gì cần làm thôi!- Nó nói.

-Anh Alex, anh Ken, giúp chúng em với. Bọn nó chửi chúng em kia.- Anh và hấn bước lại gần, Anna cầu cứu.

-Sao chúng tôi phải làm thế?-Anh và hấn làm mặt thờ ơ.

-Hai anh là người yêu của bạn thân chúng em mà.-Mia ngạc nhiên.

-Chúng tôi có vợ rồi.

-Hai anh bị làm sao thế? Vợ hai anh là ai!- Mia hét lên.

-Sam/Kathy-Hấn và anh đồng thanh.

-Bỏ cái tay ra-Nó, cô trừng mắt quay lại đằng sau.

-Vợ Sam à-Hấn kêu lên.

-Kathy à....-Anh gọi.

-Cái gì.

-Tí nấu ăn cho tụi anh nhé.

-Không rảnh.

-Uầy... chán vậy.

-Mấy người dừng lại được chưa!- Phu nhân tập đoàn Shelton nói.

-Chúng tôi có giấy mời, tại sao không được dự?- Chủ tịch tập đoàn Shelton tức giận.

-Giấy mời của mấy người là mẫu cũ, mẫu mới của chúng tôi có ghi là phải mặc đồ đen hoặc trắng. Người đầu... đuổi bọn họ ra.- Nó nói.

Cả bọn lại tiếp tục tiệc tùng.

End chap.

21. Chương 19 : Tôi Không Muốn Hẹn hò Với Anh!

-Nặng quá... - Nó nói. Nó quay đầu lại thì thấy hấn đang nằm cạnh mình. Người thì toàn mùi rượu, không thể chấp nhận được.

Cô cũng trong tình trạng y như nó.

- Quái gì đây...Alex...Alex... Anh chết với tôi!-Cô nói thầm vào tai anh.

—flashback—

-Mọi người uống đi- Hấn và anh đã uống mấy chai rượu rồi. Mặt đỏ ửng hết cả lên.

Bây giờ là 1h sáng rồi, khách mời đã về hết. Giờ chỉ còn lại chúng nó nằm ườn lên trên sàn.

Đang gật gù thì bỗng nó và cô bật dậy.

Hai đứa đầu thế ngủ ở đây, đành lên phòng vậy. Không ngờ, lúc đó đang có hai thằng con trai say lướt lướt nhìn thấy nó và cô lên phòng.

>>30 phút sau.

Anh và hấn đi lên tầng rồi vào phòng cô và nó nằm. Sáng sớm hôm sau thì thành như vậy. Còn Johnny và Johnson thì nằm phòng khách, thoải mái ôm lấy người yêu của mình.

—end flashback —

Sau khi thua quần áo và vscn xong thì nó gọi hấn dậy.

-Ken...Ken...Dậy đi...-Nó dùng giọng âm 100° nói thầm vào tai hấn.

-Ai đấy, sao lại vào phòng tôi...- Hấn mở mắt ra thì thấy nó đang ở sát mặt hấn.

-Dậy đi...muộn rồi...chui vào giường tôi ngủ hử...giỏi lắm.-Nó nói.

-Tôi làm thế thật á?-Hấn ngạc nhiên.

-Không là anh thì là ai? Về phòng đi.- Nó nói.

-Tôi không thích, tôi thích ngủ ở phòng cô đấy thì làm sao!

-Cút...

-Không thích...

>>Trong lúc đó, ở phòng cô....

-Ê, ông nội... dậy đi hộ cái, sao ông lại chui vào phòng con ngủ...-Cô đạp vào chân anh rồi nói.

-Thằng nào gọi tao dậy?... sao cô lại ở phòng tôi?

-Anh chui vào phòng tôi nằm. Đẻ chân lên người tôi cả đêm, hôm nay công tôi đi học nhé...- Cô lườm anh.

-Gớm nữa, có thể cũng kêu. Xuống trước đi, tôi xuống sau, ngủ đã.- Anh gục xuống ngủ tiếp.

-Ngủ tiếp đi, ngủ khi nào thành lợn thì thôi. Hoàng tử mà không khác gì con...con...- Cô nói.

-Con gì...con gì...cô nói tôi con gì?-Anh tức giận.

-Con nhơn!!- Cô hét thẳng vào tai anh.

-....

Cô xuống tầng thì đã thấy bọn nó đang ngồi ăn trên bàn rồi.

-Sam ơi, tao đau đầu quá. Mày có thuốc gì không.

-Không, say rượu thì tự chịu lấy, không có thuốc cho mày đâu. Ăn sáng đi còn đi học.-Nó nhăn mặt lại.

-Vâng... À mà mày không định gọi hai con lợn trên phòng dậy à!

-Ok. Nếu mày muốn. Bác Will... cho cháu mượn cái loa.

-Đây, loa đây, nhẹ nhàng với tụi nó thôi!-Bác Will cười hiền.

-Mấy con lợn kia.... năm phút nữa.... mà không nghiêm chỉnh ngồi xuống dưới bàn ăn thìdọn nhà 1 tuần luôn nhé...-Nó hét lên khiến cả bọn phải bịt tai.

>>5 Phút sau...

-Mọi người ăn gì vậy?-Hấn cười trừ.

-Ngon thế, cho mình ăn với.-Anh làm mặt cún.

-Sớm 2 giây.. Ngồi xuống ăn đi..-Nó nói.

>>20 phút sau.

-Nói muộn học có sai đâu!!-Nó lấy chìa khóa xe.

-Em đi với Eva/Ali nhé!- Johnny và Johnson cùng đồng thanh nói.

-Tôi đi với Kathy-Anh nói tiếp với hấn.-Còn mày đi với Sam đi.

-Tùy mọi người.-Nó chẳng quan tâm.

- Còn em...- Cậu thắc mắc.

-Một mình-Cả bọn đồng thanh.

Kít... 5 chiếc xe hơi đắt tiền đậu trước cổng trường Star.

-Trời, sao Ken lại đi với nhỏ Sam

-Chuyện gì đang xảy ra vậy?

-ALEX CỦA ĐỜI EM?!!

-Hai con nhỏ đó...

-Johnny, Johnson cũng bị cướp là thế nào?

-Đùa với tôi hả trời!

Mọi người đều xôn xao trước bọn nó.

Nhưng những lời đó chưa là gì đối với tụi nó. Bọn nó chẳng đứa nào quan tâm, và đi thẳng lên lớp luôn.

Reng...reng...reng...

Tiếng chuông vào giờ học vang lên. Giáo viên chủ nhiệm bước vào, theo sau là một cô gái tóc nâu.

-Hôm nay chúng ta có học sinh mới. Em giới thiệu chứ nhỉ?

-Xin chào mọi người, mình từ Mỹ chuyển về Việt Nam nên sẽ học chậm một lớp. Năm nay mình 18t, tên là Jasmine Stanton, cứ gọi mình là Min nhé. Mong mọi người giúp đỡ!!_Bỗng cô nàng đó nhìn về phía nó_Sam, em học lớp này à?

-Vâng.

-Sao về Việt Nam không nói với chị, làm chị tìm em hoài.- Min ôm lấy nó.

-Em có việc ấy mà!

-Việc của em...5 năm đó, không phải ít đâu!

-Mới có 5 năm thôi mà.

-Chị còn không để ý đến em trai chị cơ đấy, tuyệt vời thật.-Hấn bĩu môi.

-Làm sao mà chị có thể quên thằng em trai bé bỏng của mình được!

-Thôi, hai em về chỗ đi nào! Để chúng ta bắt đầu giờ học.

>> Ở bàn nó và hấn.

-Nè, chúng ta đã ngủ cùng nhau rồi đúng không?_Hấn hỏi.

-Ừ.

-Tôi qua tôi say rượu đúng không?

-Ừ.

-Thế cô có yêu tôi không?

-Ừ.

-Cô hẹn hò với tôi nhé!

-Ừ. Hả, cái gì cơ?_ Từ nãy đến giờ nó đầu làm việc của công ti.

-Đấy nhé! Đồng ý rồi mà, mai cô sẽ trở thành bạn gái của tôi, vui không?

-Anh ngâm mồm lại trước khi tôi điên lên!

-Vâng .

>> Bàn anh và cô.

-Tôi bảo nè, cô có muốn hẹn hò với tôi không?

-Hẹn với cả hò, rách việc!!

-Tưởng cô thế nào, hóa ra cũng nhát gan đến nỗi không dám hẹn hò với con trai.

-Hẹn hò là được rồi chứ gì! Đang xem phim thì bị làm phiền.

-Xem phim gì đấy?

-Hàn Quốc.

-Tưởng cô chỉ chơi game thôi, hóa ra cũng...

-Vớ va vớ vẩn, chị đây bị bắt xem phim thôi!

-Phim gì đó?

-W, cũng hay ấy chứ, không tồi.

-Tôi cũng đang xem phim này nè.

-Thế xem cùng tôi đi!

Hai người mỗi người một cái tai nghe, nhìn từ sau trông như một cặp tình nhân vậy.

-Mọi người ăn gì nào!-Min hỏi.

-Em để tóc thế kia à, thả tóc xuống cho anh_ Cậu cáu.

-Có sao đâu! Tụi em đều để underlight như chị ấy mà-Eva nói.

-Thật sao!-Cả bọn con trai đồng thanh.

Eva, Ali, cô và cả nó nữa túm tóc trên lên.

-Nhuộm lại nhanh! Đi học mà để tóc như thế này!-Anh và hấn đồng thanh

-Không thích, để kiểu nào là việc của tụi này, không khiến đến mảy anh!- Cô bĩu môi.

-Khi nào chúng ta đi chơi với nhau được vậy- Anh và hấn cười đều.

-Chuyện là thế nào vậy hả-Eva và Min đồng thanh.

-À thì...

-Tụi này đang hẹn hò.

-Lắm chuyện, bọn mày đừng quan tâm nữa. Chị Min chị đi lấy thức ăn đi. Cái gì cũng được!-Cô cười.

-À mà em sắp tổ chức cuộc thi bình chọn Queen rồi đó!-Cậu nói.

-Là thế nào?

-Có nghĩa là chọn ra 4 Queen xứng đáng với top4 hot boy

-Top4 là ai vậy?

-Lần lượt theo thứ tự thì là Ken-Alex-Johnson-Johnny

Phụt...

Cô, Min và Eva đã cho cho cậu, anh và Johnny rửa mặt bằng nước bọt lẫn chung với nước.

-Mấy con lợn này mà cũng là hot boy !- Cô bĩu môi.

-Gớm nữa, có bạn trai là hot boy còn phàn nàn gì nữa!-Anh nói.

-Hot boy cái gì, bạn trai hot dog thì đúng hơn.

-Tôi là hot boy.

-Anh là hot dog ấy.

-Hot boy.

-Hot dog

-Hot boy

-Hot dog

-Tao không còn hứng ăn nữa, tao đi ra đây tý-Nó cúi.

Thấy nó đi ra ngoài thì hần cũng đi theo. Nó lại đi ra khu vườn đó.

-Anh cũng muốn vào à?

-Em không muốn anh vào sao?

-Thay đổi cái cách xưng hô đi hộ cái!

-Sao, chúng ta là người yêu mà, sao phải sợ?

-Kệ anh.

Hần theo nó vào sâu trong khu vườn. Nó nằm lên chiếc xích đu mà không hề quan tâm đến hần.

-Mai em muốn đi đâu chơi?

-Tôi không muốn hẹn hò với anh.

End chap.

22. Chương 20 : Hẹn Hò Thật Sao!

Giới thiệu nhân vật:

- Jasmine Stanton:18t, cứ gọi là Min, Gia thế thì như hần, chị của hần, rất giỏi lĩnh vực kinh doanh, iq cũng cao đó, đi du học bên Mỹ 7 năm rồi. Chị em kết nghĩa với nó và người yêu của cậu. Tính cách thì tốt bụng, hiền hòa, khác hần với hần.

- Tôi không muốn hẹn hò với anh!

-Em nói gì vậy? Em đồng ý rồi mà!

-Anh không có bằng chứng mà lại nói tôi hẹn hò với anh.

-Có bằng chứng chứ..Hần lấy điện thoại ra, rồi bật cuộc hội thoại trong lớp lên.

-Anh giỏi lắm, dám làm thế cơ à!

-Anh chỉ làm những việc khiến em yêu anh thôi mà.

-Thôi, để yên cho tôi nghỉ đi!

-Em ngủ đi, anh sẽ canh cho!-Hần cười.

-Sam...Sam...Dậy đi, vào lớp rồi.

-Ai vậy?

-Anh nè, người yêu em nè.

-Mẹ, đừng đi mà.

-Hả, ai cơ?

-Mẹ, con đây, Mary của mẹ đây, sao mẹ lại quên con. -Nó ôm chặt hân.

-Sam...

-James, quên em rồi sao? Chúng ta đã yêu nhau rất nhiều, tại sao lại rời xa em?

Từng lời nó nói về James khiến cho tim của hân nhói đau. Nhưng hân vẫn gạt tất cả đi. Bằng mọi cách phải có được nó. Thế là hân để cho nó ôm ngủ suốt đến lúc tan học.

-Sam...Sam... Dậy đi em!

-Ừ.-Nó ngạc nhiên khi thấy mình đang ôm hân.

-Sao tôi lại ôm anh?

-Cho tôi hỏi chút, Mary và James là ai vậy?_Nó chột sợ hãi.

-Không...không phải ai đâu, đừng quan tâm!

-Thế thôi, chúng ta về nhà thôi, muộn rồi!-Miệng hỏi thế, nhưng hân sẽ làm mọi cách để tìm ra danh tính James...

Nó vào đến lớp thì thấy cả lớp về hết rồi, chỉ còn chúng nó đang trò chuyện.

-Về thôi! 6h tối rồi đó.

-Ừ.

Bọn nó về thì thấy 2 chiếc xe cũng không phải đắt tiền lắm đậu trước cửa nhà nó.

-Bác Will, ai đến nhà mình vậy?-Nó hỏi.

-Bọn họ cứ xông vào, thật sự là bác không cản được!

-Không sao đâu bác, bác cứ nấu cơm tối đi, để cháu xử lý chuyện này!

Nó bước ra phòng khách, thì thấy bọn nhỏ đang ngồi đó.

-Anh Ken, thật sự là em không thể xa anh được, em muốn dọn vào với anh!- Nhỏ nói.

-Anh Johnny, Johnson chúng em cũng muốn thế!- Mía và Anna nói.

-Mấy cô có vấn đề đầu óc à! Đây là Sam nhà của Sam. Sao mấy cô lại như thế!- Min tức giận.

-Đây là..

-Em đi lên phòng đi, để chị xử!-Hân chưa kịp nói hết câu thì đã bị chị mình bắt lên phòng. Hân đành nghe theo lời chị.

-Mấy cô là cái gì? là ai?-Min hỏi.

Bọn nó chẳng nói gì bởi muốn cho Min tự tìm hiểu mọi chuyện.

-Thế cô là ai?-Nhỏ kên kieu.

-Tôi là ai thì hỏi làm gì?

Chát...

-Mày là ai, có nói không?

-Sao em lại tát chị của anh?-Hân muốn lấy cái gì để ăn khi vừa xuống thì thấy cảnh nhỏ đang tát Min.

-Con nhỏ này mà là chị anh á, vừa chảnh vừa kiêu!

-Tôi là chị ruột của Ken, được chưa?

-Chị dâu, em xin lỗi, tại em tưởng chị là bạn của Sam.

-Tôi là bạn của Sam và không phải là chị dâu của cô. Ken, nếu em có mối quan hệ với con bé này như chị nghĩ thì chị phản đối!-Min nói với hấn.

-Sam, phòng chị đâu!

-Phòng chị ngay cạnh phòng của Ken đó!

-Chị không thích, chị muốn ở phòng cạnh phòng em cơ.

-Thế thì tùy chị!

-Chị yêu em nhiều, còn Ken, em xử lý ngay chuyện này cho chị, tránh xa con bé đó ra.-Nói xong thì Min chạy lên phòng.

>>Bữa cơm tối

-Mai cho tụi này nghỉ học nhé!-Hấn và anh đồng thanh.

-Hai anh như thế nào cũng được! Đành nào cả trường cũng nghỉ học!-Cậu nói.

-Mọi người ăn cơm đi để cho bác Will dọn dẹp rồi nghỉ ngơi.

-Vâng!

Cốc...cốc...cốc

-Vào đi!

-Mai em muốn đi đâu?- Hấn hỏi.

-Công viên giải trí.

-Ừ, 8h sáng mai anh gọi nhé, yêu quá cơ!

-Đi ra khỏi phòng tôi nhanh lên!

-Ừ, biết rồi!

Lúc đó, anh cũng rủ cô đi chơi nhưng mà là đi công viên nước.

>>Sáng hôm sau<8h sáng.=“”>

-Sam ơi, dậy đi! Sáng nay chúng ta sẽ đi chơi đó!-Hấn lay người nó nhưng lại bị nó kéo tay xuống nằm bên cạnh nó.

-James, đừng đi!-Nó ôm chặt lấy hấn.

-Sam, dậy đi!

-À ờ, anh đi ra ngoài cho tôi thay quần áo!

-Thế anh không ở đây được à!

-Rượu mời không thích đúng không!

-Ra thì ra.

>>Ở chỗ anh và cô.

Anh và cô đã đi từ 7h sáng nên bây giờ đang đi chơi rồi.

-Em không thay đồ à!

-Thay làm cái quái gì, quần đùi với áo crop-top là được rồi.

-Con gái mà không khác gì thằng con trai.

-Anh không định xuống với tôi à!

-Không, anh không thích nước!

-Thôi mà, xuống với tôi đi.

-Được rồi!

-Cổng tôi.

-Ok, tôi công cô rồi đó!

-Bây giờ anh đi lên bờ đi! Rồi thả tôi từ trên xuống!

-Sao bạo vậy?

Bùm...

Thả xong thì anh ngồi xuống ghé nghỉ ngơi.

2p sau

5p sau

Anh vẫn không thấy cô lên bờ, anh liền lại gần bề bơi thì đang thấy cô chìm xuống đáy bể.

-Kathy, tỉnh dậy đi!-Anh hô hấp nhân tạo cho cô.

Khục...khục. Cô ho ra nhiều nước.

-Sao lại chơi đại thế, không chịu được thì phải nói với tôi chứ!-Anh cúi.

-Tôi bị chuột rút nên không ngoi lên bờ được! Anh thuê cho tôi một phòng cho tôi nghỉ ngơi đi!

-Tôi biết rồi!

>>Chỗ nó và hần.

-Em chơi cái gì?

-Anh có sợ độ cao không?

-Có.

-Tốt lắm, anh gì ơi, cho tôi mua vé chơi những trò này với.-Nó chỉ toàn những trò mạo hiểm nhưng hần lại không để ý.

-Bây giờ thì đi theo tôi!-Nó nói.

Ọe...ọe...Hần nôn hết những cái gì vừa ăn sáng này sau khi chơi mấy trò của nó.

-Anh ổn không?

-Ổn cái đầu em ý!

-Ái chà, xem ai đây, Sam với anh yêu của mình sao?-Nhỏ từ đâu chạy lại.

-Rony, anh không muốn gặp em nữa.

-Đồng nghĩa với việc...

-Chia tay, đúng đó, anh yêu người khác rồi!

-Anh yêu ai cơ, ai mà em lại không bằng?

-Anh yêu SAM-Hần nói.

-Thế hai người đang...

-Hẹn hò!-Hần và nó đồng thanh nói.

End chap

23. Chương 21 : Cuộc Thi Bình Chọn Queen (p1)

(Au rất lười nghĩ tên cho chap nên khả năng là chủ đề sẽ kéo dài đó! Sorry nhé!!)

-Hẹn hò sao?-Nhỏ nói-Nhưng em sẽ không chấp nhận Sam!

-Sao không chấp nhận?-Hắn hỏi.

-Bởi vì Sam quá “tầm thường”, không xứng tầm với anh. Sam phải thắng tại em trong cuộc thi Queen thì em sẽ chia tay với anh!

-Tôi đồng ý!-Nó gật đầu.

-Chúng ta đi thôi!-Hắn nói.

Nó với hắn nắm tay nhau đi về khiến cho nhỏ càng thêm ghét nó.

-Bỏ tay ra được rồi đấy!-Nó nói.

-Tôi biết rồi!

-Đi về, tôi không muốn đi chơi với anh nữa.-Nó nói xong thì cả hai đứa cùng đi về luôn. Đối với nó, hôm nay là ngày hẹn hò nhạt nhẽo nhất. Bởi ở thế giới của nó, nó được vui vẻ hơn nhiều, chứ không phải ở đây.

Về đến nhà thì đang thấy cả bọn đang ngồi quây quần ở phòng khách, hình như đang bàn với nhau về chuyện gì đó, cả anh và cô cũng đã về.

-Sam, chị về rồi đó à, vào đây em bảo chút.-Cậu nói.

-À, cả anh Ken nữa sao, chuyện này nói ở đây thì không tiện lắm, anh Ken ra chỗ khác hộ em được không-Ali nói .

-Cái gì mà lại không cho tôi nghe?-Hắn lườm.

-Đi ra đi, không phải chuyện của anh!-Nó nói.

-OK.

-Em ngồi đi!-Min nói.

-Thế có chuyện gì mà quan trọng thế!

-Hôm nay chúng em có xem qua tình hình của bang và tập đoàn.-Cậu nói.

-Em biết được là hiện giờ đang có một tập đoàn nào đó rút vốn . Và một bang nào đó hôm nào cũng sang bang chúng ta đánh phá.-Ali nói.

-Tao đã đặt lịch cho mày để gặp người đó rồi, người đó chỉ huy cả hai tập đoàn và bang đó.

-Ừ, thế bao giờ gặp?

-Tối nay.

-Tao biết rồi. À mà còn một chuyện nữa, Alex, anh đi ra ngoài đi!

-Tại sao?

-RA NGOÀI NGAY LẬP TỨC!-Nó nói.

>>Ở chỗ anh và hắn.

-Chúng ta khổ nhĩ, có mỗi mấy cái chuyện cũng không cho nghe!-Anh nói.

-Ở nhờ thì chịu thiệt thôi! Ai mà biết được,

-Rony thách đấu tao trong cuộc thi bình chọn Queen.

-Thật sao!

-Ừ, cả bọn đều phải thi, Josh! Giám khảo là ai!

-Thì có em này, hiệu phó này, Chị Min này, bà giám thị này, và đương nhiên là sẽ có hai anh chàng nhà mình rồi. Còn một người nữa thì em không biết là ai! (Vì Min là nhà thiết kế thời trang nên phải làm giám khảo rồi)

-Thế Ali, Eva, Kathy và chị sẽ thi, cùng một nhóm! Em đăng kí cho chị, chị đi nghỉ một lát.

Nói xong thì bọn nó đều lên phòng mình nghỉ ngơi.

—Mình sẽ tua thời gian đến đoạn bọn nó đi gặp đối tác—

-Chuẩn bị xong chưa, gì mà lâu vậy!-Nó hét lên.

-Xong rồi đây. Mày lấy xe luôn đi.

-Ừ tao biết rồi. Ken và Alex, hai anh có đi không?

-Có chứ, đi để biết xem mấy người nói chuyện gì!-Anh nói rồi hắn cũng gật đầu theo.

Ở nhà hàng lớn nhất thế giới.....

-Sao em phải đeo mặt nạ vào vậy hả Sam-Hắn hỏi.

-Đừng nói nhiều, đi vào thôi!

.....

-Mời mọi người ngồi!-Trước mặt nó là một chàng trai khỏe khoắn nhưng lại đeo mặt nạ.

-Tôi muốn đi thẳng vào vấn đề, tại sao anh làm thế với chúng tôi?-Nó ngồi xuống rồi nói.

-Trước tiên, tôi chỉ muốn hai chúng ta nói chuyện với nhau thôi!-Người đó cười nói.

-Bọn mày ra ngoài đi.-Nó nói thế thì cả bọn đi ra ngoài, chẳng ai dám cãi câu nào. Ngoại trừ anh và hắn.

-Sao lại phải ra ngoài?-Anh và hắn đồng thanh.

-Hai người họ ở lại cũng được. Không sao đâu!-Người đó gật đầu.

-Thứ hai tôi muốn chúng ta tháo mặt nạ ra cùng một lúc!-Người đó tiếp tục nói.

-Ok, nếu anh muốn!-Nó và chàng trai cùng tháo mặt nạ cùng một lúc.

-Mary????

-James????

(Không biết còn ai nhớ hai nhân vật này không vậy. Nhưng mà au cũng muốn giải thích một chút. Chỉ có hai người nhìn thấy mặt thật của nhau. Còn người như anh và hắn thì chỉ nhìn thấy Sam và người đàn ông lạ mặt)

-Cuối cùng được gặp lại!-Nó ôm lấy James.

-Anh cũng thế, hóa ra em ở đây suốt thời gian sao! Anh tìm em mãi!- James cũng ôm chặt lấy nó.

-Thôi chúng ta ngồi xuống nói chuyện chứ nhỉ! Ken và Alex, hai người có thể gọi mọi người vào hộ tôi được không?-Nó cười.

“James, James có phải là người mà mình tìm không! Không thể nào, mình lục tung thế giới mà vẫn không có bất kì một thông tin gì về hắn ta. Vậy mà bây giờ anh ta lại xuất hiện ngay trước mặt mình. Giữa bọn họ có quan hệ gì mà mình lại không biết???”Hắn trầm nghĩ, hắn ngạc nhiên.

Bọn nó vào thì thấy nó đang trò chuyện vui vẻ với người đó. Thật sự đó là một điều ngạc nhiên. Không thể tin được. Nó còn cười nữa, không giả tạo mà lại chân thật. Nó và James thoải mái trò chuyện khiến cho bọn nó chẳng muốn nói câu nào, tạo thành một cảm giác ngưng ngừng cho bọn nó.

-Hai người có quan hệ gì vậy?-Hắn hỏi.

-Người yêu cũ!-Nó nói.

-Wow, không ngờ em lại có bạn trai bảnh thế này, ngạc nhiên à nha!

-Anh cứ đùa, đây không phải bạn trai em đâu. Chỉ LÀ MỘT CON ĐĨA BẮM ĐUÔI THÔI!-Nó nhấn mạnh câu cuối cùng.

-Em không được nói như thế, sửa lại cách nói ngay cho anh!

-Em biết rồi!-Nó cười rồi James còn xoa đầu nó.

-Mà dạo này anh thế nào rồi!

-Đương nhiên là chủ tịch, chủ bang, hacker, nhà thiết kế thời trang, nhà tài trợ, cũng như em thôi, nhưng mà trình độ còn kém lắm. Còn chuyện anh gây sự là do con em họ sai anh, anh xin lỗi nha.-James nói khiến cho anh và hắn ngạc nhiên.

-Em họ anh là ai vậy? Có xinh đẹp giỏi giang gì không? Làm thế nào để sai khiến một người không nghe lời như anh vậy, thật sự làm em ngạc nhiên đó!-Nó vừa cắt miếng bít tết vừa nói.

-Là Rony đó. Anh thật sự không muốn nói tên ra nhưng mà em hỏi thì anh nói thôi.

-À, thế thì em không trách anh đâu! Anh có đi học không?

-Anh thì... cũng không biết nữa... mà anh chắc sẽ vào trường Star học!

-Không được!-Bọn nó đồng thanh.

-Tại sao?

-Không có gì đâu.-Bọn nó nói.

-Em cũng học trường Star đó. Có duyên nha. Mà anh có biết cái cuộc thi Queen không?

-Đương nhiên là có. Anh là một trong những giám khảo mà!

-Kinh!! Cuộc sống của anh sung sướng thật! Ba mẹ em như thế nào rồi?

-Từ khi em mất tích thì mẹ em ốm nằm liệt giường, còn ba em thì vùi đầu vào công việc. Hai người họ vẫn còn cho người đi tìm em đó. Bây giờ em định làm thế nào?

-Em cũng không biết nữa! Anh có biết cách trở về không?

-Anh không biết!

-Hai người đang nói cái quái gì vậy?-Cả bọn đồng thanh.

End chap

Mình rất cảm ơn những bạn đã theo dõi truyện của mình từ trước đến giờ và những bạn đã bình chọn.

24. Chương 22 : Cuộc Thi Bình Chọn Queen (p2)

-Hai người đang nói cái quái gì thế?-Cả bọn cùng đồng thanh.

-Ba mẹ của em ở nhà mà, sao có thể như thế được!-Hắn nói.

-Không có gì đâu! Là chuyện ba mẹ nuôi của em đó mà, chị Min cũng biết đó!-May mà nó tránh được kíp. Thật ra thì Sam cũng có ba mẹ nuôi. Nhưng người mà nó và James nói đến là ba mẹ của Mary.

-Đúng rồi, nó cũng có ba mẹ nuôi đó!-Chị Min nói.

-Thôi em ăn xong rồi, tụi em về trước nhé!-Nó đứng dậy, trả tiền bữa ăn rồi đi về.

-Đợi đã, Mary!-James nắm tay nó lại-Chúng ta sẽ gặp lại nhau chứ?

-Tất nhiên rồi!-Nó nói xong thì bước lên xe và phóng xe đi luôn. Không cần đợi bọn nó.

Đêm hôm đó, nó rất vui khi được gặp lại James. Sau khi hoàn thành công việc này thì kiểu gì nó và James cũng tìm cách quay về bằng được.

>>Sáng sớm hôm sau....

-Sam! Em đi ra trung tâm thương mại với anh nhé!-Hắn nói.

-Nhưng để làm gì!

-Thì anh muốn mua một món quà cho em!

-Nhân dịp gì?

-Mua quà mà cũng phải nhân dịp gì! Em buồn cười thật đấy!

-Thế thì anh ra ngoài cho em thay đồ!

-Sam, em cuối cùng cũng thay đổi cách xưng hô với anh!

-Anh ra ngoài ngay cho tôi!-Từ sáng đến giờ, hắn đều ngủ ở phòng nó cả. Bây giờ, hắn thì nằm trên giường nó, nó thì ngồi làm việc.

-Thôi, cho anh ở lại đi! Em vào trong nhà vệ sinh thay đồ đi. Anh không muốn ngồi dậy đâu!-Hắn lấy tay chỉ ra cái nhà vệ sinh.

-Thế cũng được!

5 phút sau...

-Xong rồi, chúng ta đi thôi! Anh lái đi!-Nó nói.

Cả hai đứa cùng đi xuống tầng thì thấy nhà mình yên ắng đến lạ lùng. Nó ra ngoài vườn thì thấy bọn nó đang chơi đùa ở bể bơi với vườn.

-Sam đi đâu thế!-Cô hỏi.

-Đi ra trung tâm thương mại. Chút về!-Nó nói rồi leo lên xe của hắn.

Trước cửa trung tâm thương mại....

Một đôi trai gái đẹp đôi bước từ trong xe ra khiến cho mọi người phải trầm trồ.

-Bây giờ em muốn mua cái gì?-Hắn hỏi.

-Em cần mấy bộ váy, anh ra khu đồ ăn mua cái gì đó để ăn đi!

-Thế cũng được, anh sẽ mua cho em, mang về nhé!

-Vâng! Mua xong thì ra chỗ em nhé!

-Ừ!!

Nó đi sâu vào trong rồi vào nhiều cửa hàng nhưng không có bộ váy nào vừa mắt. Bỗng có một bộ váy trông cũng ưa nhìn, hình như là do mẹ nó thiết kế.

-Chị ơi, cho em hỏi cái váy này do ai thiết kế vậy?

-À, do nhà thiết kế đứng đầu thế giới làm, trong cả cửa hàng thì có mỗi cái váy này là hàng độc nhất.

-Chị gói bộ váy này cho em với ạ!

-Ừ!

Bỗng có một cái giọng sến súa, sến đến chảy nước vang lên.

“Anh ơi, mua cho em bộ váy này đi!” Là nhỏ, nhỏ đang đi với James.

“Bạn gì ơi! Bạn có thể nhường chiếc váy này cho mình được không?”James gọi nó, nó quay lại.

-Mary, em đến đây làm gì vậy?

-Em đi mua vài bộ váy ấy mà! Mà anh đến cùng ai vậy?

-Rony, em họ anh đó. Nó cứ đòi anh đưa đi mua sắm.

-Thế ạ! Chị nhân viên, chị cứ gói chiếc váy lại cho em, không cần để ý đâu ạ!

-À, Rony này. Anh vào nhà vệ sinh trước, tí nữa anh ra, đứng đây đợi anh nhé!-Nói xong thì James đi ra chỗ khác.

-Cô giỏi lắm Sam ạ, hết cướp Ken của tôi, bây giờ lại đến anh họ tôi. Cô làm thế đã đủ chưa!-Nhỏ hét lên khiến mọi người chú ý.

-Tôi không có làm thế, bọn họ theo đuôi tôi, tôi không có cướp cái gì của cô cả. Là cô cướp của tôi mới đúng!-Nó nói nhưng khuôn mặt chẳng hề ngạc nhiên.

-Tôi cướp cái quái gì của cô mà cô kêu!

-Nhớ hồi xưa không, cô chơi với tôi chỉ vì tiền, cô còn cướp người tôi yêu, hôn phu tôi. Nói dối Josh, Johnny và Johnson. Cô bảo tôi giúp cô nhưng thật ra cũng chỉ lợi dụng. Cô là loại con người hai mặt!

Chát...Đúng lúc đó thì anh và hấn đang đi tới gần bọn nó. Bọn hấn thấy cảnh nhỏ tát nó, hai người tức muốn sôi máu.

Thấy anh và hấn lại gần thì nhỏ giả vờ ngã xuống. -Tớ có làm gì đâu, tại sao cậu lại đẩy tớ như thế!-Nhỏ lại giả bộ mặt ngay thơ trong sáng ra.

Nhưng nhỏ đã nhầm, anh và hấn chạy ra chỗ nó.

-Sam, em không sao chứ!-James ôm chặt lấy nó.

-Này anh kia, bỏ người yêu tôi ra. Sao em lại để cho người ta tát như thế! Có cần anh xử cho không?-Hấn kéo James ra rồi nói.

-Em không sao, đồ ăn anh mua chưa? Anh mua cái gì?-Nó cười nói nhưng thật ra trong lòng nó thì... nó tức đến muốn vặn cổ nhỏ, nhỏ dám tát nó như thế, nó sẽ không đời nào tha cho.

-Anh mua rồi, anh mua nhiều lắm, không kể được hết đâu!

-Thế thì hai anh đứng đợi em một tý, để em xử lý chuyện này!

Chát.... nó tát nhỏ thật mạnh, gấp đôi nhỏ tát nó. Nhỏ chảy máu môi.

-Tôi cấm cô động vào ai trong chúng tôi!

-Tôi thềm vào, tôi muốn đợi đến khi tôi thắng cô trong cuộc thi Queen!-Nói xong thì nhỏ bỏ đi luôn.

-Sam, cho anh ăn cùng với được không!-James hỏi.

-Được chứ!-Nó nói xong thì thấy hấn bấu môi.

Cả ba có một bữa ăn trưa vui vẻ.

Mới thế đó mà đã đến ngày thi đầu tiên!

-Tao được biết là có 4 vòng đó!-Cô nói với nó.

-Kể nghe xem nào!

-Vòng một là hát. Vòng hai là học thức-Ali cầm một tờ giấy.

-Vòng 3 là nấu ăn và vòng cuối cùng là thiết kế thời trang.-Eva nói.

-Tao thi vòng cuối cho. Kathy thi vòng ba, Eva vòng hai, Ali vòng một.

-Nhưng mà phải thi theo nhóm đó!-Cô nói.

-Thế thì mày xếp lịch đi. Tao không có nhiều thời gian đâu!

Reng...reng...

-Sam, cháu có khách nè!-Bác Will dẫn theo một cậu con trai.

-A!!! James, sao biết nhà em mà đến đây!-Nó nhảy bổ vào James rồi ôm chặt.

-Anh thì cái gì trả biết! Anh còn dẫn theo thằng bạn tới nữa!-James cũng ôm nó rồi nói.

-Nhưng đây là con gái mà, không phải thằng!- Nó nhìn sang bên cạnh thì thấy một thiếu nữ xinh xắn.

-Mình là bạn gái của James đó!-Người đó ôm lấy tay James nói.

-Thôi đi ông nội, bỏ hết bộ tóc giả đi hộ cái, trông không khác gì con gái!-James nói.

-Con trai à?-Cả bọn cùng đồng thanh-Xinh thế!

-Có quần áo con trai không? Cho bạn anh mượn một bộ!-James hỏi nó.

-Josh! Johnny! Johnson! Alex! Ken!!-Năm thằng con trai xếp hàng trước mặt nó và James.-Phong cách của ai hợp với bạn anh?

-Đây!-Người con trai giả gái chỉ tay vào mặt của Johnny.

-Thế thì đi theo Johnny lên trên tầng đi, nó có đồ tẩy trang đó. Lau hết lớp phấn đi!-Nó nói.

>>5 phút sau...

-What the heck?-Anh nói.

-Có phải là Dylan Miller không?-Eva hét lên.

-Hình như ông này mình nhìn thấy ở đâu rồi đấy!-Cô tự hỏi mình.

-Dylan sẽ là khách mời cho vòng thi hát đó!-Cậu nói.

Bọn nó phải trầm trồ vì Dylan Miller là một ca sĩ kiêm diễn viên và kiêm cả người mẫu, vốn rất tài năng, học giỏi, cái gì cũng biết. Thể thao, nhạc cụ, võ và nhiều thứ khác nữa. Bạn thân của James. Cả thế giới đều hâm mộ nhưng không ai biết Dylan có một sở thích rất kì quái. Đó là đóng giả làm con gái...

End chap.

25. Chương 23 : Cuộc Thi Bình Chọn Queen(p3)

Dylan sau khi biến thành con trai thì trông rất ngầu, cộng với phong cách bụi bặm và hip hop của Johnny khiến cho Dylan trở thành một chàng trai hoàn hảo mọi phương diện.

-Cậu bao nhiêu tuổi?-Nó nghiêm túc hỏi.

-Dạ, em mới có 20 đầu đời thôi!-Dylan sợ hãi trước nó.

-Thế thì tôi chúng tôi phải gọi cậu là anh rồi! Cậu lớn tuổi nhất mà!-Cô nói

-Còn tôi với cậu là bạn bè!-Min lịch sự đưa tay ra để bắt tay.

-Cậu tên là gì vậy?-Dylan hỏi Min.

-Mình là Jasmine Stanton, cứ gọi là Min,cho nó nhanh!

-Mệt quá! Sam, anh đến đây là có việc, anh và Dylan muốn dọn vào nhà em ở! Nhà anh thì lúc nào Rony lúc nào cũng ở đó. Còn Dylan thì... mọi người biết rồi đó...toàn fan cuồng đứng trước cổng thôi!-James và Dylan làm bộ dạng đáng thương.

-Thế thì hai anh ở hai phòng cuối tầng ba!-Nó vừa đọc sách vừa nói.

-Nhưng hai phòng đó ngay cạnh phòng máy mà!-Cô giật mình.

-Thì...?-Nó nói.

-Máy còn không cho tao ở đó! Nói gì đến hai thằng con trai!

-Tao cho ai ở là việc của tao, liên quan đến máy không?

-Không...

-Thế thì hai anh có hành lý gì không?-Nó hỏi.

-Hai anh biết kiểu gì em cũng đồng ý! Nên là đã dọn đồ rồi!!

-Mọi việc đã xong rồi nên là em sẽ đi ngủ đây, đừng ai gọi em dậy nữa!-Nó xong thì đi lên tầng.

>>Sáng hôm sau...

Cuối cùng cũng đến ngày bọn nó đi học và cũng là ngày công bố top 10 trong cuộc bình chọn Queen.

-Sao mọi người dậy sớm thế! Mới có 6h sáng thôi mà!-Nó đi xuống tầng.

-Ồ, tụi anh hồi hộp với kết quả lượt bình chọn ấy mà!-Dylan nói.

-Có rồi nè! Đứng đầu tiên là Rony, thứ hai là Sam, thứ ba là Kathy, thứ tư là Ali và thứ năm là Eva!-Cậu đọc danh sách từ điện thoại.

-Thế còn hai đứa còn lại?-Nó hỏi.

-Mia và Eva á...Từ từ đã... Mia thứ 8 còn Eva thứ 9. À mà luật thi thay đổi rồi! Không thi theo nhóm như mọi năm nữa mà sẽ thi theo cá nhân, xếp hạng theo cá nhân nốt. Ông hiệu phó cứ muốn thay đổi ý!-Cậu nói.

-Cũng được rồi! Thôi mọi người ăn sáng rồi thay đồ đi, hôm nay chúng ta sẽ đi học sớm!-Nó ngồi xuống bàn để thưởng thức bữa ăn sáng của mình, bọn còn lại thì lên phòng thay quần áo.

-Xong chưa!!!-Nó hét lên.

-Đây, xong rồi!-Cô chạy vội vàng từ trên tầng xuống.

-À, em có mấy chiếc xe ô tô vậy? Anh sợ 12 người thì không đủ xe!-James nói với.

-Anh yên tâm đi, thừa là cái chắc!-Nó mở cửa gara.

-Trời ơi, nhiều hơn cả nhà anh, chắc tầm 50 chứ không phải ít!-James nói.

-Nhanh lên, bây giờ thì ai đi với ai?-Cậu nói.

-Johnny em đi với Eva đi, Johnson với Ali, Min với Josh, Alex với Kathy, còn...-Nó nói rồi dừng lại giữa chừng.

-Đương nhiên là em sẽ đi với anh!-Hắn chen lời.

-Anh mơ đi, tôi sẽ đi với Sam!-James phản bác lại.

-Không đời nào Sam sẽ đi với hai người, Sam sẽ đi với Dylan ĐẸP TRAI đây!-Dylan nói.

-Ê!-Nó vừa gọi thì cả ba cùng quay đầu lại chỗ nó.

-Sao hả em?-Cả ba cùng đồng thanh.

-Tui đi một mình còn mấy người tự lo cho nhau nhé! Bai!-Nó leo lên xe rồi phóng xe đi luôn. Hắn, James và Dylan thần thờ nhìn nhau.

Nó đang lái xe bỗng mắt nó mờ hơn mọi khi. Nó nhanh chóng tắt xe vào lề đường.

-A!!!-Nó hét lên nhưng bên ngoài không ai nghe thấy. Đầu nó như muốn nổ tung vậy. Nhưng rồi cơn đau cũng trôi qua, nó từ từ mở mắt, mắt cũng đã sáng hơn. Nó tiếp tục lái xe đi.

Hôm nay tại nó đến sớm, rất nhiều học sinh cũng đến sớm để xem bảng xếp hạng. May mà không ai để ý đến tại nó, cả bọn nhanh chóng cất xe rồi đi lên lớp.

-Tối nay là thi vòng một, vòng hai mà các chị không chuẩn bị gì à?-Cậu hỏi.

-Bọn chị vốn hoàn hảo nên không cần tập cũng làm được!-Cô cười đều.

-Mà vòng một với hai là gì ý nhỉ?-Nó hỏi.

-Vòng 1 là hát còn hai là học thức!-Hắn nói.

-Ồ, thế à! Thôi cô vào lớp rồi. Em lên phòng làm việc đi Josh!-Nó tiếp tục cầm cuốn sách lên đọc.

“Cô giáo của các em đang mang thai nên cô sẽ dạy thay cô của các em đến hết năm học!”-Bà giám thị bước vào, vênh vẹo nói.

“Hôm nay chúng ta hai học sinh mới! Vào đi hai em !”Bà ta tiếp tục nói.

-Hi everyone, mình là Dylan Miller, mình năm nay đã 20t rồi, có bằng đại học và tiến sĩ, mình đi học cũng để chơi thôi! Còn bạn bên cạnh là bạn thân mình, tên là James Levine, mới 18 thôi, nhưng cũng như mình à, bằng đại học, thạc sĩ, tiến sĩ có hết, còn làm chủ tịch nữa, của tập-Dylan vừa cười vừa nói.

-Xin chào!-Ánh mắt James hờ hững nhìn ra ngoài cửa.

-Hai em xuống bàn cuối cùng mà ngồi!

Thế là giờ học bắt đầu.

-Anh chán quá à!-Hắn than thở với nó.

-Thì có liên quan gì đến em không?-Nó vẫn tiếp tục làm việc trên laptop.

-Em kể chuyện cho anh nghe đi!

-Này, anh mấy tuổi? Anh đúng là trẻ con!

-Thui mà, em là bạn gái anh thì kể cho anh nghe đi!

-Không!

-Kể đi!

-Không!

-Đi mà!Kể đi, kể đi mà!

-Thôi được rồi, kể chuyện chứ gì? Kể chuyện là anh ngậm cái mồm vào để tôi làm việc chứ gì? Kể thì kể!-Nó lườm hắn.

-Em kể chuyện gì hay hay vào!

-Ngày xưa ngày xưa, có một đứa con gái nghèo khổ được bà tiên giúp đỡ xong rồi đi gặp hoàng tử, làm rơi cái giày, hoàng tử nhặt được, tìm thấy con bé đó. Thế là happy ending! Hết chuyện! Bây giờ thì khâu mồm anh vào để tôi làm việc, lẩm mồm đến mức không cần thiết!-Nó quát.

Hắn cũng chẳng nói được câu nào vì nó nói quá nhanh, quá nguy hiểm.

Giờ ăn trưa đã đến, thật phiền phức khi bao nhiêu người đang vây quanh tại nó.

-Mọi người ăn gì? Để hôm nay Dylan ta đây và James cùng chiêu đãi nào!

-Ok! Johnny và Johnson, hai em đi theo bọn họ để lấy đồ ăn đi, như bình thường nhưng gấp đôi cho chị nhé!-Cô bảo với hai anh em John.

-Nhưng có cần thêm người không chị...?-Johnny nói.

-Giời, có tí cũng không bê được! Alex và Ken, hai anh đi luôn đi, để mỗi Josh ở lại thôi!-Cô nói mà không quan tâm đến cảm xúc của bọn nó, nhăn mặt hết sức mà!

Sau khi bọn kia mang đồ ăn về thì cả bọn cùng ngồi chén.

-Tao ăn xong rồi, bọn mày ăn tiếp đi.-Nó nói xong thì liền ra ngoài, đến chỗ cầu thang thoát hiểm.

Lúc đó, người nó ướt sũng mồ hôi và thật sự là nó không thở nổi, nó như sắp chết đi ấy. Không một ai nhìn thấy nó trong tình trạng này, nó dần yếu đi, nó còn không kêu cứu được!

.....

End chap.

26. Chương 24 : Cuộc Thi Bình Chọn Queen (p4)

“”Mình đang ở đâu đây, đây là quần áo của ai, hình như là của con trai!” Nó ngồi dậy rồi ngẫm nghĩ một lát.

-Cô không sao chứ?-Một người con trai bước vào.(Au sẽ không tiết lộ đây là ai, khi nào đến hồi kết thì mới biết được)

-Tôi không sao! Sao tôi lại ở đây?

-Cô bị ngất ở chỗ cầu thang thoát hiểm, tôi đi ngang qua thì thấy cô đang nằm đó, tôi chỉ biết cứu cô thôi!

-Trả tôi quần áo để tôi đi về!

-Ngay trên ghế đó!

-Tôi ngất bao lâu rồi?

-Khoảng 30 phút gì đó!

-Đừng nói chuyện này với ai!-Nó nói xong thì vào trong nhà vệ sinh để thay đồng phục.

-Tôi về đây, hẹn gặp lại nhé!-Nó thay xong thì đi về, nó cũng chẳng muốn nán lại chút nào.

Nó vào trong căn tin thì thấy bọn nó vẫn ở đó, ngồi nói chuyện với nhau như bình thường.

Nó thấy mọi chuyện vẫn như cũ, không ảnh hưởng gì cả. Thì nó đi về lớp gục xuống bàn nằm nghỉ.

6h tối hôm đó...

-Tụi em mặc xong rồi đó! Xuất phát thôi! Vào cuộc đua nào!- Eva hét lên.

Nó lái xe đến trường. Hiện tại, đèn đêm thì sáng trưng, toàn ô tô đỗ bên ngoài!

Nó nhanh chóng gửi xe, rồi Eva, Ali, cô và nó vội vàng chạy vào. Bọn còn lại thì đến sớm hơn mà, hai anh em John là MC. Anh, hấn, James, Dylan, cậu và Min đều là ban giám khảo quan trọng.

Tụi nó thay đồ rồi make up như mọi ngày, bởi vì ngày nào mà bọn nó chẳng xinh.

“Xin chào tất cả mọi người, mình là Johnny!”

“Còn mình là Johnson!”

“Hôm nay tụi mình sẽ là MC của cuộc bình chọn Queen năm nay!”

“Chúng ta sẽ có tổng cộng là hai vòng thi, vòng một là hát, vòng hai là học thức!”

Giọng của hai đứa vang lên, nghe giọng của Johnson thật... buồn cười!!

Eva lăn ra cười, còn Ali thì chỉ cười mỉm một chút rồi lại thôi.

“Màn trình diễn đầu tiên là của Veronica Williams, Queen của năm trước!”

Hôm nay nhỏ mặc một bộ váy màu hồng, trang điểm thì tỏ vẻ đáng yêu, trông max giả tạo!

Nhỏ hát xong, giọng nhỏ cũng hay đó, nhưng rất tiếc, làm sao mà bằng được chị Sam nhà chúng ta.

“Tiếp theo theo là Samantha Cardwell!”

Nó mặc trên người chỉ hai màu! Trắng đen, rất đơn giản, nhưng trông nó rất đẹp, nó quyến rũ, nhiều lúc còn thấy đáng yêu.

Nó sẽ hát bài Into You của Ariana Grande.

I'm so into you, I can barely breathe

And all I wanna do is to fall in deep

But close ain't close enough 'til we cross the line

So name a game to play, and I'll roll the dice

Oh baby, look what you started

The temperature is rising

And here is this gonna happen

Been waiting and waiting for you to make a move

Before I make a move

So baby, come light me up

And maybe I'll let you on it

A little bit dangerous

But baby, that's how I want it

A little less conversation, and a little more touch my body

Cause I'm so into you, into you, into you

Got everyone watchin' us

So baby, let's keep it secret

A little bit scandalous

But baby, don't let them see it

A little less conversation and a little more touch my body

Cause I'm so into you, into you, into you

This could take some time, hey

Made too many mistakes

Better get this right

Oh baby, look what you started

The temperature is rising

And here is this gonna happen

Been waiting and waiting for you to make a move

Before I make a move
So baby, come light me up
And maybe I'll let you on it
A little bit dangerous
But baby, that's how I want it
A little less conversation, and a little more touch my body
Cause I'm so into you, into you, into you
Got everyone watchin' us
So baby, let's keep it secret
A little bit scandalous
But baby, don't let them see it
A little less conversation and a little more touch my body
Cause I'm so into you, into you, into you
Tell me what you came here for
'Cause I can't, I can't wait no more
I'm on the edge of no control
And I need, I need you to know, you to know
So baby, come light me up
And maybe I'll let you on it
A little bit dangerous
But baby, that's how I want it
A little less conversation, and a little more touch my body
Cause I'm so into you, into you, into you
Got everyone watchin' us
So baby, let's keep it secret
A little bit scandalous
But baby, don't let them see it
A little less conversation and a little more touch my body
Cause I'm so into you, into you, into you
So come light me up, so come light me up my baby
D-Dangerous, a little bit dangerous my boy
A little less conversation and a little more touch my body
'Cause I'm so into you, into you, into you

Giọng hát của nó khiến mọi người say đắm. Khi nó hát xong thì tất cả mọi người đều im lặng, không một tiếng vỗ tay hay tiếng nói cả. Nhỏ đứng ở đằng sau cười một nụ đắc ý.

Ai ngờ, khi nó chuẩn bị xuống sân khấu thì mọi người đều đứng dậy vỗ tay. Điều đó đã khiến nhỏ điên tiết.

“Tiếp theo là Katherine Redding/ Eva Morris/ Ali Wilson!”

(Au sẽ không kể đoạn hát của bọn còn lại đâu nhé! Một mỗi lần, au chỉ muốn tập chung vào nội dung thôi!)

“Bây giờ chúng ta đã hoàn thành xong tất cả bảy thí sinh, bây giờ thì xem điểm của mỗi thí sinh!” Johnny mở tấm phong bì.

“Ba người bị loại là ba người có điểm thấp nhất đó là bạn XX , XY và YY điểm của hai bạn lần lượt là 5.6 , 4.8, 3.4!”Johnson đọc.

“Tiếp tục là hạng bảy, hạng sáu. Hạng bảy là của Anna Nelson với số điểm 7.3 và hạng sáu là Mia Walker với số điểm 7.9!”

“Sau đây là top 5!”

“Đứng thứ 5 là... Ali Wilson, với số điểm 9.0, quả là một số điểm ấn tượng, không biết nhưng bạn còn lại của top 5 thì như thế nào nhỉ?”

“Thứ tư là Eva Morris, số điểm của bạn ấy là 9.1. Kế theo là top 3, người đứng hạng ba là Katherine Redding với 9.5!”

“Còn...hạng hai và hạng một thì là của ai đây ??? Chỉ còn lại hai bạn đó là Samantha Cardwell và Veronica Williams.”

“Người xếp hạng hai là... Veronica Williams. Điểm số là 9.8. Vậy người đứng thứ nhất là Samantha Cardwell, với số điểm là 10.0, tối đa luôn đó.!”

“Vậy là bảng xếp hạng top 7 đã được công bố, vòng kế tiếp là học thức, các bạn sẽ thi trên lớp học của mình trong khoảng thời gian là 1 tiếng rưỡi.”

“Mọi người yên tâm đi, mọi người sẽ không phải ngồi đợi một cách buồn chán! Chúng ta sẽ có các tiết mục biểu diễn của hai hot boy, Dylan Miller và còn nhiều nữa!”

Cả bọn vào trong thay đồ, sau khi thay xong thì lên phòng học để thi!

Nó đang đi thì bỗng nhiên nó lên cơn đau đầu, nó gục xuống, bọn còn lại đi hướng khác nên không ai phát hiện ra. Lại một lần nữa sao! Quá quá đủ so với sức nó rồi! Sắp ngất đi thì có một bàn tay đỡ ra trước mặt nó.

-Uống đi, thuốc giảm đau đó!

-Lại là anh à! Quả...là duyên phận đó!

-Cô uống đi, sẽ đỡ hơn nhiều đó, tôi nghĩ cô nên đi khám bác sĩ đi!

-Cảm ơn anh nhiều, khi nào tôi thì xong cuộc thi này thì tôi sẽ đi khám!

-Cô đi lên tầng đi! Cô yên tâm đi, tôi sẽ luôn theo dõi cô mà!

Nó nói xong thì nhanh chóng chạy lên tầng, mà sức nó còn yếu nên chỉ đủ sức để đi bộ thôi!

Cuối cùng nó cũng đến nơi, bọn nó bắt đầu giờ làm bài!

>> 2h trôi qua, học sinh bên dưới vẫn đang quây nhiệt tình, còn giáo viên đã chấm xong bài của bọn nó.

“Tụi này có kết quả rồi đó, lần này ban giám khảo sẽ loại đi 2 người không thuộc top 5!”Johnny nói.

“Kết quả thi sẽ chấm theo thang điểm 100. Hai người không đủ điểm để thi vòng tiếp theo là Mia và Anna, hai bạn bằng điểm nhau, đều là 60/100.”

“Hạng năm là Veronica với số điểm 80/100, hạng tư là Eva với số điểm 90/100!”

“Vào tiếp đến top 3, ở hạng ba chúng ta có Ali với số điểm 95/100, hạng hai là Katherine với số điểm 99/100, còn người đứng đầu tiên không là ai khác chính là Samantha với số điểm tuyệt đối, 100/100!”

-Trời ơi, 100/100 đó-Nữ sinh 1 nói với nữ sinh 2.

-Ba mẹ tao bảo là đề bài khó lắm, tầm quốc tế ý!-Nam sinh 1 nói.
-Nhỏ Samantha là loại người như thế nào vậy?-Gần như tất cả khán giả đều có suy nghĩ như trên.
Cuối cùng cũng xong hai vòng, bọn nó mệt mọi nhắc người lên phòng ngủ.
End chap.

27. Chương 25 : Nó Sắp Quay Trở Lại Ư??

Khi mở mắt, nó gần như không nhìn thấy gì ở phía trước, đầu thì đau như búa bổ. Nó luôn tự nhủ “”Hết ngày thi thì mình sẽ đi khám“”. Tình trạng sức khỏe của nó không hề tốt nhất là vào buổi sáng.

-Mấy chị à, hôm nay là ngày thi cuối cùng rồi đó, các chị không chuẩn bị gì à?-Cậu hỏi.
-Mày chưa nghe chị nói à, bọn chị vốn hoàn hảo nên không cần tập luyện gì cả! À, hôm nay tụi chị không đi học đâu!-Cô nói.
-Sao không đi học vậy?-Hắn nhìn cô mà thắc mắc.
-Sam nó thấy không khỏe trong người.
-Thật sao? Thế tụi em không đi học đâu!-Cậu ngạc nhiên khi thấy nó ốm, nó đâu phải dạng người dễ ốm.
-Thế thì cả bọn ở nhà! Tối chắc là con Sam sẽ khỏe thôi!
(Au thông báo là sẽ không kể hai phần thi còn lại đâu, au sẽ tua đến 2 ngày hôm sau. Còn lý do cho việc đó là: au cứ thấy mấy cái cuộc thi này nó cứ nhàm nhàm làm sao ý!)

>>2 ngày sau.

-Dạ! Cháu chào bác ạ!
-Sam đây à, lâu lắm không gặp, thế cháu đến đây có việc gì!
-Cháu đến đây để khám bệnh!
-Cháu bị làm sao? Kể cho bác nghe đi!
Sau khi nó kể ra những điều xảy ra với nó trong những tháng gần đây nhất!
-Cháu bị bệnh gì nặng lắm đúng không?
-Ừ, cháu bị ung thư phổi, cháu không chịu đi khám để phát hiện ra bệnh, nó đã di căn đến não, ung thư của cháu hiện giờ đang ở giữa giai đoạn hai.
-Vâng, không ngờ cuộc đời cháu lại như vậy đúng không?
-Bác thành thật xin lỗi, nhưng bác nghĩ cháu nên đi chữa luôn đi còn kịp! Nếu không chữa thì bác nghĩ cháu chỉ còn...4 tháng thôi.
-Cháu...cháu, cho cháu thêm 2 tuần nữa được không ạ?
-Hai tuần nữa ư?
-Vâng! Chuyện này bác không được kể cho một ai nhé!
-Bác có thuốc giảm đau liều mạnh đó! Cháu lấy thuốc, khi nào đau quá thì uống nhé! Giữ sức khỏe!-Ánh mắt của người bác sĩ đó có chút gì buồn bã.
-Cháu chào bác!-Nó nói xong thì cầm hồ sơ bệnh án và thuốc về.
Nó vừa về nhà thì hắn chạy ra.
-Em đi đâu mà không nói cho anh biết!
-Em đi đâu á? Em không nói!-Nó trêu chọc hắn khiến hắn ngạc nhiên.

-Sam, anh đói đó!-Anh than thở.

-Anh vào bếp đợi em đi, em cất đồ lên trên, rồi sẽ nấu cho anh những món thật ngon!-Nó đi lên cất hồ sơ mà nó giấu sau lưng, nó không biết giấu ở đây cả, nó quyết định để dưới gối.

-Anh ăn gì?-Nó hỏi.

-Em nấu cơm canh đơn giản là được rồi! Anh được ăn đồ em nấu thì còn phàn nàn gì nữa!

-Thế thì anh cho em 30 phút nhé!

-Em nấu đi!

>>30 phút sau.

-Ken à, anh vào trong này ăn đi, em nấu xong rồi đó!

-Ngon thật đó!

-Thật sao? Ngon thật sao? Em cứ nghĩ sẽ không ra gì chứ!

-Em ngồi xuống ăn với anh đi!

-Vâng! Chiều nay đi đâu chơi nhé! Ở nhà mãi chán lắm!-Nó nói.

-Chiều nay đi...công viên giải trí như lần trước nhé!

-Cũng được! Tidy nữa đi luôn nhé!

-Anh biết rồi!

Hiện giờ hắn rất vui, lần đầu tiên nó đối xử với hắn như người yêu.

-Em xong rồi nè! Chúng ta đi thôi!-Nó mặc một bộ quần áo năng động, mũ lưỡi trai, kính đen.

-Em ra ngoài đi, anh đang ở ngoài nè!-Hắn nói to.

-Xuất phát thôi!

Cả hai cùng đánh xe đi ra công viên giải trí, ở đó không có nhò, điều đó thật thoải mái làm sao! Sau khi chơi rất nhiều trò thì hắn chạy đi mua nước. Đúng lúc đó thì nó lên cơn đau, nó vội vàng lấy hộp thuốc ra. Một người đưa cho nó chai nước! Nó uống xong thì đỡ hơn nhiều.

-Anh lại theo dõi tôi sao?

-Cô yên tâm đi, tuần sau tôi sẽ không theo dõi cô, tuần sau tôi có việc bận!

-Thôi, anh đi đi, Ken quay trở lại rồi đó!

-Chúng ta về thôi! Muộn rồi đó!-Nó nói với hắn.

-Ừ!

Trên xe ô tô, nó và hắn trò chuyện rất nhiều, tâm sự với nhau đủ mọi chuyện trên trời dưới biển. Cuối cùng hai đứa cũng về đến nhà.

Sau khi ăn cơm xong thì nó về phòng nó. Nó mở laptop và làm việc, như những ngày bình thường.

“Chào Mary!” Một cô gái hiện ra trước màn hình laptop.

-Cậu là ai!

“Mình là Samantha Cardwell!”

-Cậu ở đây làm gì? Mình đã hoàn thành xong thứ mà mình vốn phải làm đâu!

“Cậu sắp được về nhà rồi”

-Thế cậu có đưa James về cùng!

“Đương nhiên là có rồi!”

-Mình...mình...chưa hoàn thành xong việc thì mình chưa thể về!

“Nếu cậu chưa muốn về thì...! Mình chỉ có mỗi cách. Khoảng thời gian chữa ung thư, mình sẽ quay trở lại thế giới của mình. Bạn sẽ quay trở lại thế giới của bạn!”

“Mình sẽ chịu đựng khoảng thời gian chữa trị ung thư đó. Khi nào mình hết bệnh thì bạn sẽ quay lại vào trong truyện!”

-Thế thì làm sao mà mình biết được mọi chuyện như thế nào trong lúc chữa trị được?

“Bạn có quyển truyện mà, bạn có thể làm bất kì thứ gì với quyển truyện đó mà! Nó sẽ tự viết diễn biến!”

-Ừ, thế thì sẽ khổ cho bạn lắm đó!

“Thôi, mình sẽ ngắt kết nối đây!”

Mọi chuyện đều quay trở lại như cũ.

End chap.

28. Chương 26 : Chia Tay Luôn Đi!

-Sam! Em dậy chưa? Xuống ăn sáng đi!-Hấn mở cửa phòng nó.

-Anh xuống trước đi, em theo sau.

-Ừ, nhanh lên!

-Chị Sam! Ngồi xuống đây!-Cậu nói.

-Chúng ta sẽ đi du lịch 3 ngày!-Tất cả mọi người đều đồng thanh.

-Đi đâu? Biển, núi?-Nó ngồi xuống ăn sáng.

-Chị nhớ căn nhà ở ngoại ô không? Cái biệt thự ở gần nhà hai ông bà lão bán hoa đó!-Eva nói.

-Có phải cặp vợ chồng già mà chúng ta lấy hoa lần trước đúng không!-Hấn ngạc nhiên.

-Đúng rồi!

-Tý nữa chúng ta đi luôn! Chuẩn bị đồ đạc đi, ba ngày đó!-Min nói.

Nó ăn xong thì đi lên phòng dọn đồ. Và đương nhiên hai thứ quan trọng nhất phải mang đi là hồ sơ bệnh án và thuốc.

-Lên đó chúng ta sẽ tự sinh hoạt, tự nấu ăn. Không có người phục vụ đâu!-Cô nói.

-Thật sao?-Anh ngạc nhiên.

-Đương nhiên là thật rồi!-Nó nhìn anh.

-Thôi chúng ta xuất phát thôi! Muộn rồi đó!

>>30 phút sau.

-Ken ơi, vào đây em bảo! Với hộ em đóng đồ trên tủ với!-Nó nhờ hấn.

-Đâu? Để anh xem nào!-Hấn với lấy cái điều trên tủ.

-Thanks anh!

-Em lấy điều để làm gì vậy?

-Thả điều! Anh đi không?

-Đi chứ! Em định thả ở đâu?

-Ngay ngoài vườn thôi!

>>Ồ vườn căn biệt thự.

-Anh cầm hộ em đi! Em đếm 1,2,3 rồi thả nhé!-Nó cầm dây điều.

-Ừ!

-1...2...3!-Hắn thả điều ra, quả là đúng tính toán của nó. Điều của hai đứa bay lên cao.

-Anh bảo này, sao hai hôm nay em khác thế?

-Khác á! Em có khác đâu, lúc nào mà em chẳng như thế này! Mà có thì cũng chỉ vì em thích anh thôi!

-Em mà lại tỏ tình với anh á? Sến quá à!-Hắn trêu nó.

-Hay để em rút lại câu nói đó! Không có yêu đương gì hết!

-Thôi, anh cũng thích em mà!-Hắn nói rồi ôm lấy nó.

-Chúng ta đi mua đồ chứ nhỉ!-Nó đánh lạc hướng hắn.

-Ừ!-Hắn nắm lấy tay nó vào trong nhà. Nguyên cái điều tội nghiệp cũng bị lôi theo.

-Anh lái nhé, em hơi mệt!-Nó đưa chìa khóa cho hắn.

-Ừ! Em lên xe đi!

Nó làm theo lời hắn vào ngồi nghỉ một chút.

-Tỷ nữa em vào trước nhé! Anh phải gặp một người ở gần đó!

-Vâng!-Nó vừa nói vừa nhấn tin cho ông bác sĩ.

Ở siêu thị, hắn thả nó ở đó rồi đi gặp ai đó mà đến cả nó cũng không biết là ai. Nhưng nó cũng chẳng quan tâm, nó vẫn đi vào siêu thị như bình thường mà không biết là sẽ có biến xảy ra!

-Anh Ken, em bị ung thư giai đoạn hai rồi!

-Thì có liên quan đến anh không? Em cần tiền chữa trị à?

-Không, em đến là muốn nói cho anh việc của bạn gái anh!

-Việc gì mà liên quan tới Sam? Nói nhanh lên cho anh còn vào với Sam.

-Chính bạn gái anh đã làm em như thế này! Anh có biết là một trong những cô em gái của Sam đầu độc em!

-Đừng có mà như vậy nữa! Tôi sẽ không bao giờ tin người như cô!

-Anh không tin thì xem đi! Anh đã yêu thương nhầm người rồi! Sam là bang chủ, Sam đã sai người đầu độc thứ thuốc gây ung thư!

-Làm sao tôi tin được?

-Anh thử gọi vào số này đi! Em chắc chắn Sam sẽ là người trả lời điện thoại!

-Được rồi!- Hắn gọi vào số điện thoại mà nhỏ đưa cho.

“Alo!”Đầu kia nhắc máy.

“Đây có phải là Samantha không?”

“Đúng rồi anh ạ! Anh là ai vậy?”

Hắn tin sái cổ, ai ngờ hắn lại không hiểu được nó. Hắn bực tức nắm lấy tay của nhỏ kéo lên xe rồi phóng về biệt thự nhà nó. Hắn đâu có ngờ đó lại là kế hoạch của nhỏ, nhỏ không được làm Queen nên mới trả thù. Người mà hắn gọi cho cũng chỉ là giả giọng mà thôi....

Nó đứng ở trước cửa siêu thị...

1 tiếng...

2 tiếng...

3 tiếng...

4 tiếng...

Từng giờ trôi qua, nó gọi điện cho hắn thì hắn không nhấc máy.

-Cô lên xe đi, cô đứng đó lâu rồi!

-Đây là lần thứ bao nhiêu chúng ta có duyên với nhau vậy? Lại là anh sao, tôi nghĩ anh giúp đỡ tôi rất nhiều lần rồi!

-Cô cứ lên xe đi, chúng ta sẽ nói chuyện ở trên xe!- Anh ta nói thế thì nó cũng lên xe.

-Anh có thể chở tôi về nhà được không?

-Được chứ! Cô đỡ hơn chưa, nhận điều trị chưa?

-Tôi nhận rồi! Trong khoảng 1 tuần nữa tôi sẽ sang Ý và Thụy Sĩ để chữa trị. Tôi cũng định phát triển bang phái và tập đoàn ở đó luôn!

-Tôi sẽ đi với cô!

-Thế thì tốt quá! Anh có thể làm trợ lý cho tôi được không?

-Không thành vấn đề!

Lúc sau thì về đến biệt thự nhà nó, nó ôm anh ta một cách xã giao, nhưng hắn nhìn tưởng nó đang ngoại tình.

-Anh về đi! Tôi vào nhà đây!

Nó vừa vào đến nhà thì thấy nhỏ đang ngồi ngay ở phòng khách và nở nụ cười đắc ý.

-Sao anh không đón em vậy? -Nó hỏi hắn nhưng chỉ nhận được sự im lặng.

Im lặng được một lúc thì hắn quát nó đủ mọi thứ, như là lần trước vậy. Vẫn là sỉ nhục nó và gia đình nó thôi. Hắn còn nói cái gì cơ...đám cưới của hắn và nhỏ sẽ vào tuần sau...nó đã nghĩ đây là một người đàn ông hoàn hảo cho nữ phụ nhưng thật ra không phải! Hắn còn không hiểu nổi nó, tin tưởng nó, yêu đương cái nổi gì ở đây? Nhưng cũng may nó không phải là người nói lời chia tay, nó phải đi 5 năm chứ không có ít! Số phận của hắn được định với nữ chính rồi, không bao giờ sẽ là nữ phụ, không một khoảng cách nào cho nữ phụ cả...

Hắn ấn nó thật mạnh vào tường, viên đạn không làm sao... điều đó thật là tốt làm sao!

-Nếu anh muốn đính hôn thì em cũng chẳng làm gì để ngăn cản cả!-Nó vẫn bình tĩnh được trong trường hợp này.

-Cô nói thế mà cũng được à! Cô đầu độc người tôi yêu mà cũng được sao? Cô nghĩ mình là ai? Cô làm cho bạn gái tôi ung thư rồi, bây giờ thì cô tính như thế nào?-Hắn nói với nó chứ không phải nhỏ.

-Anh có tin em nếu em biện minh cho mình không? Chắc chắn là không! Anh chưa một lần nào hiểu em cả, cũng chưa một lần nào tin tưởng em cả. Em nói thật nhé! Yêu thế này thì tốt nhất là đừng yêu nữa! Cách yêu của anh thật... giả tạo!

-Chia tay luôn đi!

End chap...

29. Chương 27 : Phải Chấm Dứt Thật Nhanh Chóng...

-Phải chia tay đi!-Ngay cả nó cũng đồng ý.

-Tôi sẽ dọn khỏi nhà cô và đi luôn. Tôi thật sự không muốn ở lại một ngôi nhà toàn tội ác như thế!-Hắn nói xong liền dắt tay nhỏ và lấy đồ của mình đi luôn, không quên để lại câu nói...

-Tôi sẽ gửi cô thiệp mời!

Thật nực cười! Hắn lấy tư cách gì mà mời người mà hắn đã làm đau chứ! Hắn không có quyền! Còn nhỏ nữa, ung thư cái quái gì? Ung thư, thuốc gây ung thư? Bang của nó chế thuốc độc là một phát chết luôn chứ không bao giờ chế thuốc ung thư nhắm nhí như vậy! Số điện thoại của nó, giọng nó không bao giờ xưng anh em ngọt ngào như thế, ai ngờ nhỏ lại như thế, đúng phong cách của nữ chính, nó vào vai nữ phụ thì phải làm nữ phụ. Còn làm gì hơn nữa chứ? Nó thì làm sao thay thế nữ chính được! Chà! Nữ phụ cũng chỉ là thứ để người ta coi thường mà thôi!

Dù sao thì nó cũng thu dọn đồ đạc và về nhà luôn. Nó có nhắn tin cho cô, bọn nó nghe cô nói thì cũng vội vàng về nhà nhưng về đến thì nó cũng đã đi từ rất lâu rồi!

"Tin tức! Chủ tịch của tập đoàn Stanton sẽ kết hôn vào tuần sau với tiểu thư tập đoàn Williams!" Nó tắt tivi đi và đi lên phòng!

Từng ngày trôi qua một, nó chẳng ăn gì, nó cũng chẳng gầy, trông chẳng có gì là đối cả. Nó không đau khổ mà chỉ buồn vì không giữ được hắn cho Sam thật, cũng một phần vui khi loại được một thằng đàn ông trong cuộc đời của nữ phụ.

Thấm thoát đã đến ngày đám cưới của hắn...

Bọn nó đã mặc xong đồ và bây giờ chỉ cần lên gọi nó là xong. Ban đầu, ai cũng tưởng nó sẽ đau khổ chứ... không ai ngờ rằng nó vẫn vui vẻ làm tóc rồi trang điểm, váy cũng đã mặc xong!

-Sam ơi! Xong chưa? Để tao giúp cho!-Cô tiến lại gần kéo khóa váy cho nó.

-Thanks!

-Mày rất xinh đẹp! Mày rất tài năng! Trên đời còn nhiều đàn ông! Mày muốn khóc thì khóc đi! Mày không nên như thế đây!-Cô nhìn vào gương với nó.

-Đúng rồi đó chị! Sau này chị chỉ cần có một gia đình hạnh phúc, Ken sẽ thấy hối hận thôi!-Eva lại gần.

-Cảm ơn mọi người! Mình ổn! Không sao đâu! Mọi người có thể ra ngoài để cho mình và James nói chuyện được không?-Nó nói thì bọn nó đều đi ra ngoài ngoại trừ James.

-Sao vậy Mary?

-James, anh và em sắp được về rồi đó!

-Thật sao? Em có chắc không vậy! Em đã hoàn thành nhiệm vụ của mình đâu!

-Em đúng là đã hoàn thành nhưng chỉ được một nửa! Đây có thể coi là trạm nghỉ đi! Chúng ta sẽ sống một cuộc sống bình thường trong 2 tháng!

-Vây cũng được!

-Chúng ta đi chứ nhỉ!

-Ừ!

Bọn nó phóng xe tới chỗ tổ chức đám cưới! Thật sự rất là đông khách! Bọn nó xuống xe rồi đi vào hội trường.

-Chị dâu! Chị đến muộn vậy!-Ai đó gọi Min.

TÔI...KHÔNG...PHẢI...LÀ...CHỊ...DÂU...CỦA...CÔ...-Min nhấn mạnh từng chữ một.

-Sao chị lại gọi em dâu của chị như thế?-Hắn chạy ra mắng Min.

-Bố mẹ đâu?

-Bố mẹ không đến!

-Để chị gọi!-Min lấy điện thoại ra, gọi cho bố mình.

-Alo! Bố à!

“Min đây sao! Lâu lắm không gọi điện cho bố!”

-Bố với mẹ có rảnh không vậy?

“Bố mẹ có! Bố mẹ đang đi nghỉ mát mà!”

-Con tưởng bố mẹ bận? Hôm nay là đám cưới của con trai bố mẹ mà bố mẹ không đến dự sao?

“Hả! Đám cưới gì! Cưới ai? Ai cưới!”

-Đám cưới giữa Ken với một đứa con gái mà Ken sẽ tự nói chuyện với bố mẹ!

“Thằng Ken cưới con nào?”

-Sao ba mẹ lại tin chị Min chứ? Phải tin con chứ! Đúng là có đám cưới! Nhưng không phải là của Sam mà là của Veronica Williams. Con gái của tập đoàn Williams. -Hắn giắt lấy điện thoại của Min.

“Ken! Mà mà lấy con bé Veronica thì mà sẽ cuốn gói ra khỏi dòng họ của tao! Mà không phải là chủ tịch nữa! Mà không phải con tao! Tao cảnh cáo mà: không gặp con bé Veronica nữa!” Ba của hắn và Min hét vào điện thoại và cúp máy luôn.

10p trước...

Nó thấy chán nên đi lên đỉnh núi, ngay bên dưới là những vách đá cùng với biển! Ở đó gần nên đi bộ mấy bước là đến! Ai ngờ nhỏ cũng đi theo.

-Cô không nên theo dõi tôi nữa Rony à! Cô và Ken rất hạnh phúc còn gì?

-Cô không thấy ghen hả Sam?

-Không! Tôi loại được một người đàn ông không tin tưởng và không hiểu biết tôi. Tôi chẳng đòi hỏi gì hơn!

-Tôi làm bao nhiêu việc vậy mà cô không ghen là sao? Cô là con người không cảm xúc hả? Cô chết đi là tốt nhất.

Ai ngờ, đúng lúc đó nó lên cơn đau. Nó lấy thuốc từ trong ví ra nhưng ai ngờ lại rơi hộp thuốc gần chân nhỏ. Nó gục ngã...

-Thuốc...thuốc...-Nó cố với tay đến chỗ chân nhỏ.

-Lần này thì tôi cho cô chết luôn đi!-Nhỏ dấm bẹp lọ thuốc, và những viên thuốc cũng vỡ vụn thành bụi... bay theo gió...

Nhỏ đi xuống hội trường như không có chuyện gì xảy ra!

Nó nằm đó rồi từ từ ngất đi... nó được ai đó bế bổng người lên...

Ở hội trường thì bọn còn lại đang vội vàng đi tìm nó, tìm mọi chỗ không thấy thì bọn nó mới lên vách núi còn hắn vẫn thản nhiên ngồi đó cùng với “vợ mình”.

-Sam!!!-Cô định lao xuống nhưng anh đã kịp ngăn cản lại.

-Đây...là chiếc vòng cổ mà chị ấy yêu nhất mà! Chị...không bao giờ tháo nó ra khỏi cổ cả...-Từng giọt nước mắt lăn dài trên má của Eva. Tất cả mọi người đều khóc.

-Sam! Chị xin lỗi! Tất cả là tại chị! Em không xứng đáng với cái chết, là Ken mới đúng!

Bọn nó ở đó khóc hơn một tiếng đồng hồ...

Khi xuống hội trường thì vẫn thấy hần và nhỏ đang vui vẻ cùng nhau. Còn hần thì thấy mắt bọn nó sưng húp cả lên mới hỏi:

-Bọn mày đi đâu về vậy? Vào ăn bánh cưới chúc mừng tụi tao đi rồi về!-Hần nói kiểu chế giễu.

-Ngậm cái mồm anh lại!-Cô lườm hần.

-Từ bây giờ mày sẽ ra khỏi dòng họ Stanton! Mày không còn chị em với tao nữa! Loại như mày không đáng! Mày biết là mày ăn hại như thế nào không? Mày chưa từng kiếm ra một đồng tiền nào cả! Toàn chị mày đứng đằng sau giúp đỡ mày! Ba mẹ mày biết nhưng không nói cũng chỉ vì mong muốn mày giỏi hơn nhưng tao nghĩ là không!-Min tức giận nói rồi đi lên xe.

-Chuyện gì đang xảy ra vậy? Sao chị lại nói thế với em?-Hần ngạc nhiên.

-Mày yên tâm đi, tối nay mày sẽ biết có chuyện gì xảy ra!-Anh nói.

-Chúng em sẽ cắt đứt mọi liên lạc với anh và con bé ngồi bên cạnh!-Johnson nhìn nhỏ như muốn găm hàng ngàn con dao vào mặt nhỏ vậy.

Tối hôm đó, hần đang ngồi ăn ở nhà nhỏ.

“Samantha Cardwell-chủ tịch tập đoàn The Roses đã tự tử vào sáng lúc 10h. Lý do và nguyên nhân thì chưa rõ, nhưng chắc chắn sẽ liên quan đến Ken Stanton. Bởi hôm nay, đại chủ tịch đã thông báo cắt chức chủ tịch Stanton. Và cũng thông báo là Chủ tịch Ken bị đuổi khỏi dòng họ Stanton. Chúng tôi sẽ tiếp tục cập nhật thông tin...”

Choang...

End chap.

30. Chương 28 : Sam Đã Chết Trong Mắt Mọi Người Rồi!

Hần thả cốc nước từ trên tay xuống. Hần không có nghĩ gì thêm mà cùng nhỏ đến nhà nó.

Reng...reng...

Có người bấm chuông, bác Will đi ra mở cửa.

-Kathy, các cháu! Có người đến thăm!

Hần bước vào nhà nó thì thấy cả bọn mặc đồ đen, không khí thì hết sức buồn bã và căng thẳng, chẳng ai nói với nhau lời nào.

-Mày đến đây làm gì?-Min nhìn hần.

-Em đến đây để thăm mọi người!-Hần vẫn thản nhiên nhưng trong ánh mắt hơi buồn.

-Cậu không có quyền! Đi ra khỏi nhà chúng tôi!-Cô chỉ tay thẳng vào mặt hần.

-Chị đợi một chút! Ken, anh biết đây là cái gì không? Hồ sơ khám bệnh của chị Sam đó! Ung thư? Sao anh có thể không biết?-Johnson ném lên bàn một tập hồ sơ.

Hần liền rời khỏi đó và suy nghĩ rất nhiều.

Những ngày tang...

Tất cả mọi người đều buồn, ba mẹ nó và ba mẹ Min khóc hết nước mắt. Mẹ nó sau đó thì ốm liệt giường nguyên một tuần. Cả bọn quyết định chia nhau ra đi khắp thế giới.

Ali và Johnson đi New Zealand.

Eva và Johnny đi New York

Cô và anh sẽ đi Anh.

Dylan và James ở trong truyện sẽ đi Hàn Quốc.

Cậu và Min sẽ đi Thụy Điển.

Ai đi đường này...hứa với nhau ngày này 5 năm sau sẽ quay trở lại...

Còn số phận của nó...

Lúc mà nó cảm giác được ai đó đang bế nó lên thì cũng là lúc nó và James quay lại thế giới thật.

Nó tỉnh dậy, nó đã ở giường nó ở phòng nó. Nó đi xuống cầu thang...

-Mary, con gái của mẹ! Con về rồi! Mẹ biết kiểu gì con cũng quay trở lại!-Mẹ nó mừng đến rơi cả nước mắt.

-Bà lại bị ảo tưởng rồi...Mary đã... Con gái, thật là con gái không? Ba luôn tìm kiếm con vậy từ trước đến giờ con đã ở đâu vậy?-Ba nó rất ngạc nhiên khi nhìn thấy nó.

-Con...con...con nghĩ là mẹ biết đó!-Nó không biết nói gì thêm nữa.

-Con bé nó bị bắt vào trong truyện với vai nữ phụ, rồi sau đó như thế nào thì tôi không biết!

-Thôi, ba không quan tâm, chỉ quan tâm đến việc con gái của ba đã quay trở lại với ba!

-Chúng ta phải công bố với toàn bộ thế giới là Sam chưa chết mới được!-Mẹ nó nói.

-Không được đâu mẹ, con còn quay trở lại truyện nữa, còn chỉ quay lại tầm một tháng hoặc hai tháng thôi! Con sẽ lại đi tiếp, tốt nhất là khi nào con quay lại thật sự thì hãy mới công bố!

-Ba mẹ biết rồi! Thôi chúng ta ăn cơm thôi!

Hai tháng hạnh phúc của nó trôi qua, và bên trong truyện thì đã năm năm trôi qua rồi! Đã đến lúc nó quay trở lại! Nó nói lời tạm biệt rồi chìm vào giấc ngủ dài. Mọi thứ do Sam kiểm soát nó đều biết hết. James cũng đã sẵn sàng...

Nó ngồi dậy! Nó nhìn ra ngoài cửa sổ thì nó đang ở Thụy Sĩ chứ không phải là Ý.

-Tiểu thư đã dậy rồi sao!-Một người hầu bước vào.

Nó biết được là sau khi điều trị thì Sam mất trí nhớ. Nhưng chỉ mất trí nhớ về bọn nó, hần và nhỏ. Những người đó không tồn tại trong đầu óc nó thì cũng đồng nghĩa với việc những chuỗi sự việc liên quan nó cũng không nhớ. Bây giờ nó chỉ quan tâm đến việc tập trung vào tập đoàn mới của nó mà thôi.

-Sam! Em có hợp đồng mới đó, tập đoàn của bọn họ sắp phá sản, bọn họ muốn hợp tác với chúng ta!

-Anh cứ để đấy! Anh nói tên tập đoàn, tình hình và tài chính cho em!

Anh ta phân biệt mọi chi tiết cho nó.

-Anh đặt vé máy bay cho em! Em sẽ về Mỹ điều khiển tập đoàn bên đó và những hợp đồng hợp tác với các công ti hay tập đoàn xuất phát từ Mỹ anh để hết tài liệu lên bàn làm việc cho em!

Mất trí nhớ nên thành lập công ti mới, từ tay trắng lên thành tỷ phú. Nữ phụ tự làm bằng chính thực lực của mình.

Mặt khác, hôm nay là ngày mà bọn nó quay trở lại Mỹ. Bọn nó quyết định hẹn nhau ở sân bay Thụy Sĩ. Và cũng không ai ngờ được bọn nó lại đi cùng chuyến bay, cùng khoang Vip với nó.

Sân bay...

Nó bước xuống, mặc nguyên bộ đen. Đi sượt qua bọn nó mà cả bọn không ai biết cả! Bởi nó đeo kính đen, mũ lưỡi trai đen, có thánh cũng không nhận ra được nó.

Nó check in và lên máy bay, bọn còn lại cũng vậy. Nó ngồi cạnh anh ta, bọn nó ngồi hết ghế ở khoang hạng nhất. Bọn nó đi đi lại lại, đi qua người nó ít nhất phải hai chục lần mà cũng không nhận ra.

-Vào lúc một giờ chiều em có họp báo về bộ sưu tập thiết kế. 3h chiều thì phải đi khảo sát chi nhánh bên Mỹ. 5h em sẽ đi gặp các cổ đông lớn.

-Được rồi! Em muốn ngủ chút!-Nó nói xong thì gục xuống ngủ luôn.

Đến sân bay LAX Los Angeles, nó chẳng gặp gì bọn nó.

.....

Lúc nó lên ô tô rồi, nó vẫn trong trạng thái mệt mỏi. Nó liền ngủ gật.

-Sam! Dậy đi em!!

-Có chuyện gì vậy anh?

-Trụ sở ở đây đang gặp rắc rối về vấn đề an ninh, mấy hôm trước bang Black Roses có kéo quân đến đánh chúng ta, không đánh thắng được nên bên ta đã thiệt hại một lượng quân khá nhiều, đêm nay bọn họ sẽ lại đến đánh tiếp, em tính như thế nào?

-Có như thế thôi mà cũng gọi em dậy! Gọi Dylan với James về, đưa thêm mấy người ở trụ sở bên kia nữa!

-Anh biết rồi! À mà anh cho nhóc sang Mĩ với em nhé!

-Tùy anh! Nhớ là để cho em ngủ, đừng có mà gọi em dậy, nghe chưa?

-Dạ vâng!

End chap.

31. Chương 29 : Gặp Lại Nhau Rồi!

“Nhà thiết kế M, đây là lần đầu tiên cô ra mặt trước công chúng đúng không?”

-Đúng rồi!

“Cô có thể cho chúng tôi ý kiến về hàng loạt người mẫu mới mà cô vừa thay đổi được không?”

-Họ là những con người cư xử chuyên nghiệp, họ không ghen tị hay phân biệt ai với ai cả, họ có tính cách tốt! Đối với tôi, cách mà tôi chọn người mẫu là cách cư xử trước rồi đến trình độ, vóc dáng và khuôn mặt!

“Lần thiết kế này, cô đã lấy cảm hứng từ đâu vậy?”

-Tôi lấy cảm hứng từ tương lai

“Cô có thể tháo kính đen ra để chúng tôi nhìn mặt được không?”

Nó liền nhìn chăm chăm vào người vừa hỏi...

-Chà? Ai đây? Có phải là nhà thiết kế Veronica không vậy?

-Cô có thể tháo kính đen với mũ được không?

-Tôi rất tiếc là không được! Tôi cũng có công việc phải đi rồi! Chris, đi thôi anh!

Một đồng báo chí chạy lại gần nó, phỏng vấn rồi chụp ảnh, bu xung quanh nó tạo thành một đám đông lớn.

...

-Phù! Bây giờ chúng ta đi đâu vậy?

-Anh hủy lịch trình rồi! Bây giờ chúng ta đi đâu đó đi?

-Ý anh là gì?

-Đi chơi! Em làm việc nhiều rồi! Cũng phải nghỉ ngơi đi chứ!

-Cũng được!

Đèn đỏ..

Nó mở cửa ô tô ra rồi ngó ra ngoài, và đương nhiên chiếc kính đen cũng đã được bỏ ra rồi!

”Chị!!!! Chị Sam kìa!”

“Em cứ nói đùa!”

“Thật mà!”

“Đâu? Xem...nào?”

“Chị Sam!!!!”

Nó nghe thấy ai gọi tên mình, định quay lại nhưng Chris đã phóng xe đi trước.

Chris đưa nó đến căn biệt thự mới xây. Căn biệt thự rất đẹp, ngoại trừ một điều là căn biệt thự này ở gần căn biệt thự nhà hắn.

Lúc đó, bọn nó đang đến căn biệt thự nghỉ mát đó.

-Em không hiểu tại sao chị lại đến đây? Chỗ này đối với em thật u ám-Johnny mặt rũ xuống.

-Đúng rồi đó!

-Thế chúng mày có muốn cưới nhau mà có sự tham gia của Sam không?

Cầu hôn rồi mà không chịu tổ chức đám cưới gì cả!

-Việc đấy thì liên quan gì đến chúng em?-Cậu hét lên.

-Sam chưa chết! Chị chắc chắn rằng Sam chưa chết! Em nhớ lúc đi xe ngoài đường không Johnny, Sam đó! 5 năm trước, chưa tìm được xác. Các em nên nhớ rằng Sam không dễ chết như thế!-Cô nói.

-À! Chị nhớ hồi trước chị có để 5 cái máy camera ở quanh nhà mà! Nhưng đã 5 năm rồi!-Min nói.

-Đây! Chúng em đi quanh nhà tìm được đủ cả năm cái rồi! Mọi người nói chuyện nhiều quá!-Johnson và Ali đưa cho bọn nó 5 chiếc camera.

-May quá, vẫn hoạt động được!

.....

.....

.....

-Chị ơi? Bang mình có loại thuốc gây ung thư à?-Eva ngơ mắt hỏi cô sau khi xem camera.

-10 năm trước, ba mẹ của Sam có làm ra thể loại thuốc đó, Sam với chị thấy thì cũng bắt trước làm theo...Chị nhớ bọn chị phải mất gần 4 năm để thành công. Nhưng mỗi lần làm như thế thì tốn rất nhiều. Ba mẹ chị Sam đã hủy hết số thuốc gây ung thư đó rồi! Chị có giữ được một lọ, nó ở sâu trong trụ sở bang cơ!

-Làm sao mà cô ta có thể loại thuốc ‘ung thư’ đó?-Cậu nhìn cô.

-Không thể! Nếu cô ta ngấm thể loại thuốc đó thì một năm sau sẽ chết! Chị chắc chắn là cô ta nói dối.

-Chẳng lẽ...-Min nói.

-Bắt cóc cô ta! Và cả Ken nữa.....

Nó cùng Chris đang đi đến siêu thị thì bỗng thấy bóng dáng của một người con trai dắt tay một người con gái...bóng dáng đó thật quen thuộc. Nhưng nó lại không kịp nhìn hai người họ là ai, bởi vì bọn họ đi bộ còn nó và Chris đi ô tô.

-Em mua gì?

-Lấy cái này đi!

-Nhưng cái này...anh không thích cho lắm, với lại anh bị dị ứng với tôm mà, em mua thì anh ăn gì?

-Em xin lỗi, thế anh muốn ăn gì?

-Gì cũng được! Em chọn đi, trừ những món anh dị ứng nhé! Anh ra ngoài nói chuyện điện thoại một chút.

-Anh đi đi!

Thật sự nó lấy rất nhiều đồ, chất đầy xe đầy. Bỗng nó nhận được tin nhắn của James, mãi mê nhắn tin mà đâm vào một người...đương nhiên là trăm năm không đội trời chung!

-Haiz! Đi đứng kiểu gì vậy?

-Tôi xin lỗi! Cô có sao không!-Nó đưa tay ra nhưng nhỏ hơi vô duyên.

-Tôi không cần! Thật bẩn thỉu!-Nhỏ nói mà không hề nhận ra nó

-Cô nói gì cơ?

-Tôi nói đấy thì làm sao? Cô nghĩ mình là ai? Đâm vào người nổi tiếng mà không biết quỳ xuống xin lỗi à?

-Sao vậy em?-Hắn chạy lại.

-Em không sao! Cô ta đâm vào người em mà không biết nói lời xin lỗi!

-Hả?

-Cô bỏ cái kính ra cho tôi xem bộ mặt của cô nào?-Hắn thật thô lỗ khi đẩy nó.

-Thứ nhất là tôi xin lỗi mấy người rồi. Thứ hai là chưa bao giờ trong từ điển của tôi có cái chữ quỳ xuống chân ai đó cả, kể cả người nổi tiếng! Thứ ba là tôi mà bẩn thỉu thì mấy người như thế nào? Từ dưới cống chui lên à hay không được bố mẹ dạy dỗ!

-Cô là cái quái gì vậy?-Hắn dơ tay lên tát nó.

-Sao vậy Sam? Em không sao chứ!-Chris chạy vội lại chỗ nó.

-Sam ư?-Hắn ngạc nhiên khi nghe thấy tên nó, nói đúng hơn là 5 năm trước, sau khi từ nhà nó về, hắn đã bị ám ảnh bởi cái tên Sam.

-Tôi là Sam!-Nó bỏ kính đen ra.

-Sam ư? Không phải cô chết rồi sao?-Nhỏ nhìn chăm chăm vào mặt nó.

-Ý cô là sao? Sao tôi lại chết? Chris? Cô ta quen em sao?

-Không! Em không quen bọn họ! Chúng ta đi thôi! Còn hai người! Hãy biết đường mà giữ lấy tính mạng của mình, còn Ken, anh đã vượt quá giới hạn rồi!

End chap

32. Chương Cho Các Độc Giả Góp Ý Kiến

Sau khi đăng chương 27 thì mình nghĩ nhiều người muốn hành hạ nam chính hay thay nam chính.

Nên mình đã giành riêng chương này cho mọi người góp ý về truyện và cái kết, nếu có ý kiến gì thì comment nhé.

Và cũng cảm ơn những lượt bình chọn của các bạn!!!

33. Chương 31

-Có sao không Sam?

-Dạ! Em không sao...nhưng mà anh quen hai người họ sao?

-Không! Anh chỉ biết sơ sơ thôi!

-Vâng! Thôi, thanh toán xong thì chúng ta về nhà nhé!

-Ừ!

.....

.....

.....

-Alo? James hả! Bọn anh về đến sân bay chưa?

-....

-Anh nhớ phải để ý thằng nhóc cho em nhé! Bây giờ em đến đón mọi người!

-....

Trên đường đi ra chỗ gửi xe thì có gặp hấn, hấn định nói gì đó thì nó đi qua như không quen
6h chiều...Sân bay...

“Haiz, để người ta đợi hàng tiếng đồng hồ mà cũng được” Nó nghĩ bụng.

-Mẹ!!!!!!-Một cậu nhóc chạy đến ôm chầm lấy nó.

-Con trai mẹ đi có mệt không?

-Không! Mẹ? Hai chú đang bị bao vây, chú bảo mẹ ra giúp!

-Ừ, mẹ biết rồi, con vào trong xe với chú nhé! Đợi mẹ!

Nó đi lại gần đám đông đó, chen người vào rồi lôi James với Dylan.

“Cô gái này có quan hệ gì với hai anh vậy?”

“Dylan! Anh bắt cá hai tay sao!?!?”

“Hai người đã chia tay với người yêu rồi sao?”

Báo chí quay sang nó, hỏi những câu hỏi dồn dập. Nó nhanh chóng đưa hai người lên xe ô tô.

-Phù! Anh đùa với em đấy à? Đeo cái kính đen vào, đội cái mũ lưỡi trai vào nữa! Ngu thế không biết nữa!

-Anh đã bảo là anh bỏ hết trong hành lý rồi mà! Lôi ra thế quái nào được?

-Không cãi nhau nữa!-Thằng bé lên tiếng.

-Cháu ngồi yên đấy!

-Thôi về nhà đi mà!*hức hức*-Thằng nhóc lại nước mắt tràn bờ đê.

-Về thì về!

Giới thiệu nhân vật:

Chris Thomas: 26t, lúc trước có điều hành một tập đoàn lớn, nhưng đã chuyển nhượng lại cho nó quản lý. Đi làm thư kí cho tập đoàn nó. Là một người đàn ông thành công, giàu có, thành đạt. Yêu đơn phương nó, chưa nói ra.

Lí do theo dõi nó 5 năm về trước: nhìn thấy nó rất nhiều lần và cũng có lúc có biểu hiện không ổn nên thường xuyên đi theo nó. Kể ra thì nó cũng quen Chris, vì từng hợp tác với tập đoàn của anh vài lần.

Oliver Cardwell: 7t, con trai nó nhưng không phải con ruột, nhận nuôi. Oliver rất tài năng nên nó đã dạy võ cho nhóc. Có một quá khứ kinh hoàng vào những ngày mưa, bị cha mẹ cũ bạo hành rồi bỏ rơi với những vết thương trên người. Nên vào ngày mưa, nhóc không bao giờ ra ngoài đường, chỉ ở trong nhà. Đã cho đi bác sĩ tâm lý nhiều lần nhưng vẫn không chữa được.

(Cho au phát biểu đôi lời về nam chính nhé:

Theo ý kiến của mọi người, au quyết định sẽ thay nam chính.

Sẽ có ba nam chính đó là: Dylan, Chris và James

Còn Ken và nhỏ thì tính)

-Sam??? Nhìn này! Anh nhớ đây là bộ sưu tập mà em chưa phát hành đây mà?-Chris vừa cầm chiếc máy tính bảng vừa hét lên.

-Gì vậy?-Dylan đi từ trên cầu thang xuống.

-Làm sao? Em đang bận!

-Nhà thiết kế Veronica đã ra bộ sưu tập mới, nhưng 100% đều thiết kế giống mình.

-Ồ, vậy sao? Quan tâm gì đến mấy việc vợ vãn đấy!-Nó thản nhiên.

-Em không ý kiến gì sao?

-Không? Thôi, cả nhà ăn cơm đi!

.....

-Dylan? Tour của anh như thế nào rồi?-Nó vừa gấp đồ ăn cho Oliver vừa hỏi Dylan.

-Ừ thì cũng bình thường!

-Vậy cho em hỏi cái đứa gọi là “người yêu” của hai anh là ai vậy?- Nó đánh trúng vào tim đen của James và Dylan.

-Không phải người yêu của anh đâu! Con bé đó xấu xí như thế, làm sao xứng với anh!

-Anh cũng thế!

-Em đã đặt vé trong fanmeeting của hai cô người yêu rồi đó! Chiều mai đi nhé! Gặp xem nào!-Nó lườm nguýt.

-Anh thật sự sa mạc lời với em!-__-

-Còn Oliver! Mai con sẽ đến trường!

-Thật sao? Con yêu mẹ nhất!

-Mai phải dậy sớm để đưa đi học, rõ chưa?

-Dạ vâng!

-Thôi mọi người làm gì thì làm đi! Nhớ cho người dọn bàn cho em!

-Nhưng mà em quên vụ bang của mình à?

-Ồ ha! Chuẩn bị đi! Bác ơi, trông hộ cháu Oliver, dẫn nó đi mua đồ dùng học tập cho cháu!

-Bác biết rồi!-Tiếng bác quản gia vọng ra từ phòng khách.

Nó chỉ dùng đến gần 50 người khi đánh nhau, vì nó từng được mệnh danh là Queen lúc trước, võ gì chả biết. Lần này, nó mặc một bộ đồ bó đen, tóc búi cao cùng chiếc mũ lưới trai.

Ở địa điểm đã hẹn, bọn nó đã ở sẵn đó. Nó quyết định ngồi trong xe, để cho Chris, Dylan cùng với James và gần 40 người ra mặt.

-Dylan? Em tưởng anh đang đi tour cơ mà?- Cô ngạc nhiên khi nhìn thấy James và Dylan.

-Sao hai người lại ở đây?

Pằng.... Johnson đã bắn vào chiếc xe nó đang ngồi ở ngay gần đó. Nó mở cửa xe rồi bước ra ngoài, mọi người đều ngược nhìn vì đây không phải là Queen sao? Huyền thoại đó đã chết rồi mà?

-Mấy người có phải bang Black Roses không?-Nó nắm chắc trong tay khẩu súng cùng với rất nhiều phi tiêu cài ở giày.

-Sam? Là chị mà?-Johnny chạy đến nhưng bị bắn một phát trúng vào chân, phần mềm.

-Đây chưa là gì so với những tổn thất mà mấy người gây ra cho bang của chúng tôi!-Nó vẫn coi như không quen.

-Sao mày lại làm thế với Johnny?-Cô ngạc nhiên lần thứ hai sau khi thấy nó bắn Johnny.

-Vậy tại sao mấy người lại đến đánh phá bang của chúng tôi?-Nó thản nhiên giơ khẩu súng lên, nhắm vào trán của cô.

End chap

Cảm ơn mọi người đã ủng hộ truyện của mình!! Có ý kiến gì thì comment nhé!

34. Chương 32

-Sao...sao...mày lại làm thế? Mày có phải là Sam không vậy? Mày có còn là đứa bạn cũ của tao không vậy?-Cô hét vào mặt nó.

-Chris? Như thế này là thế nào? Anh... em....chóng mặt quá...-Nó ngất đi.

-Lấy xe đi nhanh lên!-Chris vội vàng chạy đến chỗ nó ngất.

-Sam? Mày làm sao vậy?-Cô lo lắng.

-Đây là lí do tại sao tôi không muốn Sam lại gần mấy người!-Chris nói xong thì bế nó lên rồi bỏ đi cùng James và Dylan.

Nó không đi tới bệnh viện mà đến nhà của ông bác sĩ đã từng chữa ung thư cho nó. Tình trạng của nó cũng may là không có gì quan trọng.

-Bác ơi, Sam có sao không ạ?-Cả ba cùng đồng thanh hỏi thăm về nó.

-Không, con bé không sao! Nhưng bác đã dặn bao nhiêu lần với cháu rồi? Con bé không chịu được áp lực từ quá khứ, từ lúc nó khỏi bệnh đến giờ, đã phải tới gần 15 lần con bé ngất như thế này! Cháu nhất định phải chăm sóc và để ý tới con bé thật cẩn thận!

-Cháu xin lỗi ạ, hôm nay do mọi chuyện đến quá đột ngột nên cháu không kịp xử lý!

-Thôi, đưa con bé về nhà đi, nó không sao đâu! Tầm một tiếng nữa sẽ tỉnh lại!

-Chúng cháu chào bác, chúng cháu về!

Sáng hôm sau, may mắn làm sao nó vẫn cư xử bình thường, cũng không có chấn động gì cả.

-Oliver! Dậy đi! Mẹ gọi con lần này là lần thứ mấy rồi?

-5p nữa đi mà mẹ! Còn sớm chán!

-5p cái gì? Mấy lần 5p rồi! Bây giờ muốn ở nhà hay đi học đây?

-Dạ đi học ạ!-Oliver nhắc người mình dậy một cách đau khổ.

Nó và Oliver từ từ ăn sáng, mặc dù đã 7h30 mà 7h45 vào học.

-Ăn xong chưa còn đi học?

-Dạ rồi ạ!

....

-Đi học vui vẻ nhé con trai! Có việc gì thì cứ bảo cô gọi cho mẹ! Bai con trai nha!-Nó nói xong thì quay ra đằng sau nói tiếp-Bây giờ chúng ta đi fanmeeting chứ nhỉ, à mà em quên nói là ta còn được vào hẳn hậu trường cơ!

-Thôi mà tha cho anh đi Sam!-Dylan cầu xin

-Đúng rồi đó!-James nài nỉ

-Đi luôn đi Sam! Anh đồng ý với quyết định của em!-Chris thì ngược lại, còn cố vũ cho nó nữa, nó càng có hứng hơn.

Đi đến buổi họp fan, chỉ một từ miêu tả thôi : đông. James và Dylan phải trùm kín mặt để không bị phát hiện.

Cả bốn người đi vào trong phòng nghỉ của sao. Có hai cô gái trông rất quen thuộc, như là gặp ở đâu đó rồi, nhưng nó làm sao nhớ ra được. Cả hai cùng quay lại khi có người vào phòng của mình. Và đó là Anna và Mia.

(Không biết có còn ai nhớ hai đứa con gái này không?)

-Kìa, James, Dylan? Bạn gái anh kìa! Ra mà chào hỏi đi!

-À... bạn hiểu nhầm rồi, chúng mình không phải người yêu của nhau!-Mia và Anna hiền lành hơn trước rất nhiều, cũng không chảnh chọe nữa.

-Vậy sao? Ừm, vậy thì thôi, hai người ở lại nhé! Em với lại anh Chris đi ra đây một chút! Chào hai bạn nha!-Nó bỏ đi cùng Chris khiến ai cũng ngạc nhiên. Bởi vì bỏ một đồng tiền để đi gặp sao vậy mà lại bỏ đi luôn là sao?

Nó với Chris đi khảo sát công ti, lần trước là đã được thông báo rồi nhưng lại lỡ hẹn. Còn lần này là đột xuất.

Hai đứa bước vào công ti với tư cách là khách.

-Cô cho tôi gặp quản lý! Chất lượng số quần áo này thật sự rất tồi tệ!-Nó tự chê đồ do mình thiết.

-Cô vừa nói cái gì cơ! Chúng tôi không tiếp những con người như cô, phiền cô đi về nhà hộ tôi!-Một bà cô nhân viên ăn mặc hở hang.

-Trước lúc tuyển nhân viên, anh có cho thực tập không? Sao lại để nhân viên như thế này với khách!-Nó quay sang, giọng rất bức bối, nói với Chris.

-Chủ tịch đến lâu chưa ạ?-Ông giám đốc hốt hải chạy xuống khi nghe tin là chủ tịch sẽ tới đây đột ngột.

-Lần này, chúng ta sẽ tuyển tất cả các nhân viên lại từ đầu, kiểm tra một cách khắt khe, sàng lọc lại tất cả, tất cả mọi thứ. Sau khi làm việc đó, thiếu bao nhiêu nhân viên thì tuyển bấy nhiêu nhân viên, ông nghe chưa!-Nó ném một tập hồ sơ lên tay ông giám đốc.

-Dạ vâng!

-Josh, Johnson với Ali đâu?-Nó nói.

-Ba người họ đang chuẩn bị cho bộ sưu tập mới!

-Cho tôi đến gặp bọn họ!

Nó mở cửa phòng ra thì thấy ba người đang trong tình trạng cú đêm.

-Josh, Johnson, Ali! Mấy em làm việc như thế nào rồi? Còn cái vụ nhà thiết kế đạo ý tưởng thì đến đâu rồi?

-Tốt ạ! Còn cái vụ đấy thì...bọn họ có nói là không đạo của công ti của chúng ta. Nhưng hai anh chị mới báo có 2 ngày hôm trước nên em nghĩ không đủ thời gian chuẩn bị!

-Bao giờ ra mắt?

-4h chiều ngày thứ tư! Tức là còn hai ngày nữa!

-Cần trung bình bao nhiêu bộ nữa? Chủ đề là gì?

-10 đến 9 bộ, đêm dự tiệc.

-Được rồi! Chris, anh đi đón mấy đứa về cho em, em sẽ ở đây giúp bọn nó!

-Ừ, anh biết rồi!

-Nào! Chúng ta bắt đầu chứ nhỉ?

....

....

....

-James! Dylan! Lâu lắm mới gặp mấy anh!

-Lâu rồi, ngồi đi-Johnson đứng dậy, cúi đầu chào hai người, Ali cũng vậy.

-Mấy anh giúp tụi em nhé...Aaa, Chris, anh chẳng nhắc em giờ đón con gì cả! 4 chiều rồi đó, con nó tan từ lúc 2h rồi! Đợi em về nhà xem, anh cẩn thận đấy!-Nó tức giận, với lấy cái áo rồi nhanh chóng rời đi.

Đến trước cổng trường, vắng tanh, không một bóng người. Nó vội chạy vào, tìm khắp nơi, hỏi giáo viên...

Bỗng có một số lạ gọi đến.

-Mẹ à! Con được bố một bạn dẫn đi ăn kem đó, mẹ nhanh đến đón con về đi, làm phiền người ta quá đấy! Thế nhá, con đang ở quán kem W, nhanh nhé mẹ!

....

....

Nó thấy Oliver đang ăn kem cùng một cô bé bằng tuổi, có mái tóc vàng, trông rất quen thuộc, không hiểu là đã gặp ở đâu rồi.

-Oliver? Mẹ nè!

-Mẹ!!

Nó chăm chú cúi xuống để nhìn con trai mình mà quên mất người đàn ông đã đưa con mình đi.

-Lần sau cô nhớ đón con đúng giờ nhé!

-Tôi biết rồi!-Nó mỉm cười, nhìn lên.

-Sam???? Em còn sống ư? Sao em không liên lạc với bố mẹ? Tụi anh?

End chap

35. Chương 33

Thông báo nhỏ nhỏ: mình sẽ thay đổi cách xưng hô, vì có bạn nói là khó phân biệt các nhân vật.

-Cô sẽ thành Kathy

-Hấn-Ken

-Anh- Alex

-Nhỏ-Rony

-Cậu-Josh

Còn nó thì mình đang suy nghĩ có nên gọi là Sam hay nó. Comment ý kiến về việc này để mình còn biết nha!!!

Vào truyện nào:

-Xin lỗi? Tôi quen anh từ trước ư?-Nó thắc mắc rất nhiều.

-Alex nè, anh là Alex đây!

-À, Alex! Mà Alex nào?

-Haiz! Sao em lại không nhớ anh được?

-Mẹ ơi! Về đi!

-Ừm, chúng ta về thôi! Chào anh nhé!

Lúc đi trên xe, thằng bé kể rất nhiều và chủ yếu là cô bé tóc vàng mà nó vừa nhìn thấy.

Và nó đã dẫn Oliver tới công ti để làm việc, bởi vì có ai trông đầu. Mà bây giờ về nhà cũng bất tiện.

2 tháng trước...

Nó đang đi bộ trên phố ở Thụy Điển thì gặp Ali. Lúc đó, Ali và Johnson đang đi du lịch. Thật sự, khi gặp nó thì Ali rất ngạc nhiên.

Nó cũng cảm thấy được hai người này có thể là nhà thiết kế.

-Xin lỗi! Hai người có thể thiết kế thời trang không vậy?

-À...ừ...-Ali mấp máy môi bởi vì thấy một điều gì đó không ổn.

-Đúng rồi ạ!-Johnson đã nhận ra điều bất ổn đó và phản ứng kịp.

-Vậy hai người có thể đến làm ở công ti của chúng tôi không?

-Được! Tôi có thể mời thêm một người bạn nữa không?

-Được chứ, miễn là người đó có tài năng...

-Cô cứ yên tâm đi!

Nó đã mời Ali và Johnson đến công ti. Và đúng lúc đó, Chris đã nhìn thấy. Và đương nhiên, Chris đã ngay lập tức gặp riêng Ali và Johnson để nói chuyện.

Trở về hiện tại...

Do có nhiều người nên cũng thiết kế được 2-3 bộ rồi. Nhưng nó rất thắc mắc một điều....tại sao Rony lại có trong tay bộ sưu tập đó?

-Ali! Em có thể điều tra công ti với chị được không? Về chuyện có gián điệp...

-Được chứ chị! Nhưng em nghĩ là phải làm việc đó luôn!

-Ừ!

Nó và Ali đi xung quanh công ti để xem có những ai khả nghi. Nhân viên thì đã được thông báo là chủ tịch khảo sát. Nên mọi người làm việc rất chăm chỉ. Nó đi đến một phòng, mà các nhân viên đang tập trung làm dự án. Riêng có một cô gái cứ úp mặt xuống bàn.

-Dậy đi!-Nó đập tay vào người cô gái. Và thấy cô gái hình như đang sợ việc gì đó. Người toát mồ hôi và hơi run.

-Em đi theo bọn chị một lát!-Ali nói với cô gái đó và cô gái đó đương nhiên phải làm theo lời.

Vào phòng họp... vắng tanh, không có một ai.

-Bây giờ chị cho em một có hội nói thật! Em đã làm gì sai?

-Dạ....dạ....EM XIN LỖI, EM SAI RỒI, EM KHÔNG CỐ TÌNH, EM KHÔNG CỐ TÌNH LÀM VIỆC ĐÓ! CHỊ ĐỪNG ĐUỔI VIỆC EM MÀ!

-Nếu em kể cho chị mọi việc thì chị sẽ tha cho em dù em đã làm sai việc đó và em hãy nói lý do tại sao em lại làm việc đó .Tại sao em lại phản bội công ti?

-Mẹ em bị ung thư, mà số tiền em cần không đủ với số lương mà em làm hàng ngày... Rồi bỗng nhiên, nhà thiết kế Veronica mới tìm đến em, chị ấy còn nói là nếu làm việc này thì chị sẽ trả tiền viện phí cho.

-Chị sẽ xử lý việc này! Nhưng trước tiên là em hãy từ chối số tiền đó nhé, chị sẽ trả tiền viện phí cho mẹ em! Còn việc cô ta có phát hiện ra không...thì tính sau!

Nó rời đi cùng với Ali trong tâm trạng không vui vẻ gì mấy. Không phải là nó giận mà nó chỉ buồn lòng khi nhân viên không trung thực với công ti.

-Chị ơi! Rony đã cướp hai mẫu đại diện rồi....

-Hà? Em xem thực tập sinh có em nào tuyển được không?

-Dạ không ạ!

-Em bảo Dylan với James có quen ai làm được không?

-Vâng...

-Em về công ti trước đi, chị đi mua đồ ăn cho mọi người đã!

-Chị đi cẩn thận...

Nó đi đến siêu thị, nơi lần trước gặp Rony và Ken. Nó đi vào với sự ngược nhìn của mọi người, bởi vẻ đẹp như băng...

“Nhà thiết kế M, lần đầu tiên cô ra mắt khán giả, cô có cảm nghĩ gì?”

“Tại sao cô phải giấu mặt?”

“Nhà thiết kế Rony nói là cô đạo ý tưởng, có đúng vậy không ?”

Bọn họ ở đâu ra vậy? Nó đã lộ mặt rồi sao? Không bao giờ có thể như thế được. Nó luôn cải trang 24/7 mà, haiz tại sao hôm nay nó lại không đeo kính.

Đám đông đã bao quanh, không đời nào nó có thể thoát ra. Bỗng có 3 cánh tay kéo nó ra.

-Em có sao không?-Dylan cải trang kín mít.

-Sao lại ra nông nổi này!-Chris cũng không khác gì.

-Đội cái mũ vào, cả kính nữa!-James cũng tương tự.

-Em nghĩ bây giờ chúng ta nên chạy thôi!-Nó quay ra đằng sau nhìn đám đông toàn báo chí đó.

Cả bốn cùng chạy như điên, nhanh chóng vào xe rồi phóng đi.

-Tóm lại là có chuyện gì xảy ra? Tại sao em không biết?-Nó vẫn ngơ ngác.

-Đơn giản thôi! Em bị lộ danh tính!-Chris nhăn mặt lại.

-Làm cách nào?

-Chồng của Rony, là Ken đó!-James nói.

End chap

36. Chương 34 : Alex Và Kathy

Đây là chuyện dành riêng cho Alex và Kathy

Thỉnh thoảng sẽ có các chap kể về các cặp đôi khác trong truyện.

Dù sao thì cũng cảm ơn mọi người vì đã ủng hộ chuyện của mình.

(Mình có một chút chém gió nên mong mọi người thông cảm)

Sau khi sang Anh, Alex đã bị gọi đến mọi cách khẩn cấp. Cha của Alex đang trong tình trạng nguy kịch, có khả năng sẽ...chết. Nên tất cả sẽ dựa vào Alex vì anh là con một.

Điều đó thật sự rất khó khăn đối với Alex. Và đương nhiên, Alex cũng bị cấm lại gần Kathy, hai người phải chia tay nhau.

Ngày mà vua mất là ngày cả nước Anh chìm trong bóng tối. Alex áp lực đến nỗi đổ bệnh mấy lần. Ngay cả chuyện kết hôn cũng bị sắp đặt. Anh không thể nào chịu được, nhưng còn cách nào khác, tất cả cùng vì cha.

Tối hôm đó, Kathy đang ở tập đoàn...

-Chủ tịch, có người gửi thiệp mời ạ!

-Cô cứ để đó đi!

Kathy chẳng thèm để ý đến tấm thiệp mời, chỉ chú tâm tới những công việc mà nó đã làm lúc trước. Đã 1 năm, từ lúc chia tay với Alex, Kathy đã trở thành một bản sao của Sam. Ít nói, ngày đêm làm việc, đi tấn công những bang phái khác.

Kathy lấy cái USB, cánh tay quét qua tấm thiệp làm nó rơi xuống, tới lúc này, Kathy mới nhận ra được sự hiện diện của tấm thiệp mời. Cô lật tấm thiệp ra.

“Kính mời chủ tịch tập đoàn đến dự tiệc đính hôn của hoàng tử Alexander Anderson và công chúa Amelia Heather”

Giọt nước mắt lăn dài trên gò má của Kathy.

-Mới thế mà anh đã làm đám cưới rồi sao? Chúc anh hạnh phúc!-Kathy khóc nhiều lắm, khóc đến nỗi phát ốm.

Dù sao thì cô cũng phải đến dự bữa tiệc thôi, mặc dù trong lòng không muốn đi.

Về đến nhà, lại cắm đầu vào công việc.

Lúc đó, ở cung điện của Alex, một cô gái tóc đỏ chói đang ôm lấy anh nhưng trông anh có vẻ không thoải mái lắm, nói đúng hơn là kháng cự.

-Em yêu anh nhiều lắm!

-Ồ, ờ.

-Anh không yêu em à?

-Không!

-Sao lại đính hôn với em?

-Lợi ích của đất nước.

-Anh đùa đấy à?

-Không!

-Nhưng dù sao thì cũng đừng bỏ em mà!

-Em bị làm sao vậy? Anh thích làm gì thì làm, không cần theo xu hướng hay phong cách gì cả!

.....

Kathy không ổn chút nào cả, trông cô thật sự gầy đi rất nhiều.

Không hiểu tại sao tối hôm dự tiệc, cô lại trông bình thản đến thế! Như không có chuyện gì xảy ra cả, hồng hào, xinh tươi hơn cả.

Ở hội trường, tất cả mọi người đều chú ý vào công chúa Amelia, xinh đẹp nhưng....

rầm

Kathy đẩy cửa ra, tạo ra tiếng động lớn. Hôm nay, Kathy đã chọn bộ váy mà Sam thiết kế cho mình

-Kathy ơi! Tao có cái này cho mày nè!

-Cái gì vậy?

-Váy, tao thiết kế cho riêng mình mày.

-Thật sao! Tao yêu mày quá cơ!!!!

Kathy mang trên mình một bộ váy trắng, đính trên đó là hàng trăm hạt kim cương tiền tỉ.

Lần cuối cùng Alex thấy cô là lúc tóc cô màu đỏ. Bây giờ cô đã trung thành với màu đen tuyền.

Tất cả báo chí và mọi người đều không chú ý tới công chúa Amelia nữa mà thay vào đó là Kathy.

“Cô ấy đẹp thật đó!”

“Nhan sắc đặc biệt, hơn cả công chúa”

“Cô ấy mới chính là cô dâu!”

Kathy liền đi tới một chiếc bàn gần đó và ngồi xuống, từ từ rót rượu ra uống.

Amelia nghe mọi người khen Kathy mà ghen tới đỏ cả mang tai. Bỗng nhiên Alex lại gần tai của Amelia, nói gì đó khiến Amelia thay đổi cả sắc mặt.

“Cô ấy là người tôi thích, và đó là chủ tịch của The Roses, đã tài trợ cho đất nước của cô rất nhiều...cô chỉ cần động vào người đó thì liệu thần hồn đi!”

Nói xong thì Alex liền hôn lên môi của Amelia khiến Amelia đỏ mặt và Kathy thì bỏ đi, bỏ đi trong nước mắt.

rào rào

Trời mưa rào, cô đi bộ dưới mưa cùng chiếc váy trắng đắt tiền khiến cô nổi bật trong mưa. Vừa đi vừa nghĩ rất nhiều, đến lúc này thì cô đã thật sự từ bỏ Alex rồi.

“Alex là của người khác rồi. Mình đâu có xứng với Alex”

Vừa đi vừa khóc, đường phố thì vắng tanh, không một bóng người, không một tiếng động khiến cho Kathy càng thêm cô đơn. Bỗng có tiếng bước chân ở đằng sau, hình như là đang chạy về hướng cô, ngày càng rõ.

-Sao em lại bỏ đi như vậy?-Alex ôm lấy Kathy từ đằng sau.

-Anh đi về với vợ đi!

-Đám cưới giờ đây không còn nữa, kể cả cái hôn ước quái quỷ cũng bị hủy bỏ rồi!

-Tôi không quan tâm!-Kathy gỡ tay của Alex và bắt taxi về nhà.

Về đến nhà thì kết quả là bị sốt 40 độ. Ở lì trong nhà.

kính cong

Kathy mở cửa ra, là cháo sao?...

Kèm theo tờ note nữa, xin tha thứ của Alex khiến Kathy có mỉm cười một chút, xong lại về trạng thái cũ.

Hôm sau...

kính cong

Hoa hồng....

Hôm sau...

kính cong

Chocolate....

Hôm nào cũng thế, đúng một tháng liền.

Hôm nay là sinh nhật của Kathy.

kính cong

Là bánh sinh nhật sao?

Cô vào nhà và mở hộp bánh ra, chiếc nhẫn đính kim cương đang ở trên chiếc bánh kèm theo tờ note...

“Anh sắp được làm vua rồi, nhưng anh muốn một hoàng hậu luôn đi theo mình và yêu quý mình suốt đời... Em có thể làm hoàng hậu của anh được không? Em có lấy anh không?”

Kathy khóc, vỡ òa trong hạnh phúc, những giọt nước mắt của hạnh phúc.

Kính cong

Kathy đi ra ngoài ban công xem ai đến....là Alex, cầm trên tay một bó hoa hồng. Kathy ấn nút mở cửa rồi chạy ra ngoài ôm chầm lấy Alex.

-Có chứ, em sẽ làm vợ anh! Hoàng hậu nữa, em sẽ yêu anh suốt đời!

-Anh cũng yêu em nhiều lắm!

Hai người tổ chức đám cưới ở bãi biển, mời tất cả mọi người cũng đến, cả bọn nó nữa.

End chap

37. Chương 35

-Sao anh ta lại làm thế?

-Bọn anh không biết!

-Thôi, xử lý xong vụ show diễn đã!

-Ok-Dylan phóng xe về công ti.

Chiều hôm nay, nó rất bận. Từ chuyện lộ danh tính đến việc kiện tụng nữa.

Nó mệt đến phát ngất.

-Nếu chị mệt quá thì về nghỉ ngơi đi! Em lo cho chị số còn lại!-Johnson lại gần vỗ lấy lưng nó.

-Ừ!-Nó đưa Oliver về luôn.

Mới đó mà trời đã tối rồi. Nó nhanh chóng phóng xe về. Thật kì lạ, chưa bao giờ nó thấy đau đầu đến mức này.

Vừa bước vào cửa nhà, nó ngất lịm đi mà không biết gì cả.

-Bác ơi!!!! Mẹ cháu bị làm sao ý!-Oliver vừa hét vừa ôm lấy nó.

-Sam!!! Cháu có sao không?-Bác quản gia liền chạy đến và gọi bác sĩ riêng của nhà.

Oliver và bác quản gia đi đi lại lại trước cửa phòng của nó.

-Bác sĩ, Sam có làm sao không ạ?

-Không sao, hậu quả của lần trước khi ngất đi. Nhưng lần này có vẻ hơi nặng. Khi tỉnh dậy, Sam có thể nhớ ra được điều gì đó. Mọi người chuẩn bị tinh thần nhé!

-Cảm ơn bác sĩ!

Ông bác sĩ ra về. Bác quản gia liền gọi cho Chris để báo cáo tình hình.

“Alo?”

-Cháu về đi nhé, Sam nó bị ngất rồi!

“Dạ vâng ạ!”

Cả bọn đều mang hết việc của công ti về nhà nó.

Đương nhiên là ba người con trai luôn thúc trực trước cửa phòng.

-Haiz...đi về phòng của mình đi, để bọn em trông cho. Khổ quá, đi đi lại lại!-Ali và Johnson nói.

-Em nhớ trông Sam cẩn thận nhé...em phải...bla...bla...bla!

-Em biết rồi, thôi đi thiết kế nốt mấy bộ còn lại rồi đi nghỉ đi!

“Đau đầu quá! Mình đang ở đâu thế này? Hình như là phòng mình. Thôi, đi xuống dưới xem có nước không vậy!”-Nó đi xuống nhà, bỗng nhiên có một cách tay nắm lấy cổ chân nó. Làm nó suýt ngã.

-Em định đi đâu vậy?-Dylan trông ngái ngủ, đầu tóc thì bù xù, còn không biết là có phải ngôi sao nữa không.

-Ồ, em tỉnh rồi sao?-Chris thì quần áo mặc xộc xệch.

-Chị đi đâu vậy?-Ali và Johnson đã dậy từ khi nào rồi. Đủ thời gian để làm một bữa ăn.

-James đâu?-Nó hỏi.

-Anh ấy đi có việc từ sớm rồi. Chị ăn đi!-Ali bê khay đồ ăn sáng ra trước mắt nó.

-AAAAAAA!!!!-Nó ôm lấy đầu mình.

-Em sao vậy? Anh thương, đừng như thế nữa!-Chris lại gần, ôm chặt lấy nó.

-Đừng làm anh lo lắng mà!-James cũng lại gần nó.

-Sam của anh....-Dylan chỉ biết xoa đầu nó.

-Chị có sao không?-Ali và Johnson đồng thanh.

Bỗng nhiên nó ôm chầm lấy Chris, vì một lý do nào đó...

-Anh, em sợ lắm!-Ánh mặt nó chứa một nỗi buồn sâu thẳm.

-Anh biết mà!

-Em thấy hai người tuổi trung niên đang òa khóc gọi tên em! Rồi đến đỉnh núi đó....một cặp đang cưới....anh chồng tên đó....Ken!-Nó lại ngất đi lần thứ hai.

-Chẳng lẽ Sam đã nhớ ra rồi sao?-Johnson nói.

-Anh nghĩ là con bé chưa nhớ ra...mà chỉ nhớ cái tên....tên Ken đó đã là ác mộng trong lòng...lý do duy nhất khiến Sam ngất!-Chris vẫn ôm chặt lấy nó.

-Thôi, gọi điện cho bác sĩ đi. Hoàn show thời trang, đến khi nào Sam khỏe lại thì hãy tổ chức tiếp.-James nói với Ali.

-Vâng!-Ali liền đến công ti, dừng hết tất cả các việc chuẩn bị lại. Tổ chức họp báo về việc show hoãn.

Lúc đó, ở nhà của Kathy...

kính cong

Kathy thấy tiếng chuông thì liền chạy ra ngoài mở cửa.

-Alex!! Cuối cùng thì anh cũng về nước rồi!

-Ừ, em ở nhà có vấn đề gì không?

-Không ạ!

-Huhu, mẹ quên Alice rồi!

-Đâu, lại đây mẹ bế nào!

-À mà anh muốn nói chuyện riêng với em một chút!-Alex nói.

-Alice, vào chơi với Max đi con! Có chuyện gì mà nghiêm trọng vậy anh?

-Chiều hôm qua, anh đến xem trường cho Alice thì gặp một thằng bé. Anh đưa nó và Alice đi ăn kem. Và khi thằng bé gọi mẹ đến thì....em biết mẹ thằng bé là ai không? Là Sam đó, anh đã gặp Sam!

-Thật sao???

-Ừ, nhưng có vẻ Sam không nhận ra anh, như là mất trí nhớ rồi ý!

-Em cũng nghĩ là Sam còn sống! Không đời nào mà lại có thể như thế được! Thôi, chúng ta vào nhà đi anh!

-Ừ!

Trở lại với Sam, sau khi được khám bệnh...

-Con bé đã nhớ được một phần kí ức quan trọng! Bây giờ quyết định là ở mọi người, lấy lại kí ức hay để nó trong vĩnh viễn! Khoảng 2 tiếng nữa Sam sẽ tỉnh! Cho con bé nghỉ tầm 3 ngày!-Ông bác sĩ dặn dò kĩ càng mọi người.

-Vâng!

4 ngày sau....

Nó đã đỡ hơn rất nhiều, cũng có thể làm việc trở lại, không ảnh hưởng gì đến cuộc sống cá nhân cho lắm.

Tách....tách....tách....tách....

Những tiếng bấm máy ảnh vang lên liên hồi.

“Tại sao bấy lâu nay cô lại không lộ diện?”

“Cô biết người tiết lộ danh tính của cô là ai chứ?”

Hàng trăm câu hỏi được đặt ra cho nó.

-Anh ơi! Chối mắt quá!-Nó nói thầm với Chris

-Không sao đâu, chịu đựng một chút là được ấy mà!-Chris cũng chẳng có cách nào làm nó bớt mệt mỏi cả.

Lúc đó thì James và Dylan đang ngồi ở khu vực đằng sau hội trường. Bỗng Dylan và James nhận ra một điều gì đó khiến cho cả hai thay đổi sắc mặt, từ vui vẻ đến lo lắng. Hai người lao lên chỗ ghế của Sam. Chris cũng nhìn thấy điều đó và lấy thân mình che cho Sam.

Bằng...bằng....bằng....bằng....bằng

Hàng chục tiếng súng nổ vang lên. Chủ yếu là nhắm vào nó. Và đương nhiên, Chris, Dylan, James và Johnson đều trúng đạn. Ali dù được Johnson che chở nhưng lại bị bắn một phát vào vai.

Tiếng còi xe cứu thương tiến lại gần.

Nó nhân cơ hội bọn kẻ thù lơ là, đã rút súng và bắn chết bọn chúng với tốc độ nhanh như gió. Lúc cảnh sát tới là lúc mà bọn chúng đã đều nằm lộn lộn trên sàn rồi.

Nó lại gần người đứng đầu và hỏi:

-Anh tên là gì?

-Ken, Ken Stanton!

End chap

38. Chương 36

-Ken ư?-Nó ngắt xủ đi luôn khi nghe thấy cái tên Ken đó.

Nhưng sau khi được những người cảnh sát lay dậy thì nó mới mở mắt ra được.

-Mọi người sao rồi? -Nó lo lắng.

-Chris, James và Dylan bị thương nặng, còn Johnson và Ali chỉ bị trúng vào những phần mềm, cũng không bị tổn thương nhiều lắm! Về phần 3 người bị thương nặng thì cô phải đến bệnh viện thì mới biết được thông tin chính xác!

-Vâng tôi biết rồi! Còn anh ta..-Nó chỉ vào mặt Ken- Giữ anh ta lại, 1 tuần sau tôi sẽ lấy lại anh ta!

Nó liền lấy xe, phóng đến bệnh viện. Lúc đó là lúc mà phòng cấp cứu trong tình trạng bảo mật mức độ cao. Vệ sĩ đứng quanh bệnh viện, mọi cánh cổng đều nằm trong sự kiểm soát của bang nó. Nó bước vào...

-Cho tôi xem thẻ kiểm soát?-Nó bị 1 vệ sĩ chặn lại.

Nó liền lườm vệ sĩ đó.

-Cho chị ấy vào đi!-Một cậu con trai tóc vàng nói.

-Tôi xin lỗi nữ hoàng!-Tên vệ sĩ kia quỳ xuống.

-Đứng lên! Sau này cứ tiếp tục mà phát huy!-Nó khen người vệ sĩ đó.

-Lâu lắm rồi không gặp chị!-Cậu con trai tóc vàng đó nói.

-Ừ, mọi người sao rồi? Mà sao em về nhanh thế, chị tưởng sáng nay em mới bay!

-Em đã biết trước được sẽ có điều gì đó xảy ra rồi! Thôi, chị vào thăm Johnson với Ali đi, hai anh chị ấy không sao đâu! Còn....ba anh ấy thì...đang phẫu thuật!

-Em đi nghỉ đi Jaydon, còn lại để chị xử lý!

-Vâng!

(Au xin giới thiệu một chút về Jaydon, Jaydon không có họ! Nghe vô lí nhỉ...

Jaydon là một thành phần bị mất trí nhớ của tổ chức nó. Nên nó quyết định chỉ đặt cho Jaydon mỗi cái tên thôi. Jaydon là thân cận của nó. Luôn đi theo nó, thỉnh thoảng mới tách rời những lúc nó yêu cầu)

Nó mở cánh cửa phòng của Johnson và Ali ra.

-Chị!-Ali cố gắng ngồi dậy.

-Thôi em cứ nằm yên đi! Johnson sao rồi?

-Anh ấy vẫn đang bất tỉnh, trúng 3 viên, ở đùi, bụng và chân!

-Vậy sao? Thế em có sao không?

-Dạ em không sao, một viên ở vai thì nhằm nhò gì? Em còn bị bắn nhiều hơn cơ, chị cứ yên tâm đi, còn Johnson để em lo....bây giờ chị cứ lo cho James, Dylan và....Chris đi ạ!

Nó liền đi đến phòng cấp cứu, nơi mà y tá đang tá hỏa đi tìm máu.

-Có chuyện gì vậy?

-Chị có phải là nhóm máu O- không ạ?

-Ừ, đúng rồi, tất cả những người vừa nhập viện lúc này là nhóm O-!

-Chị có thể cho máu được không ạ?

-Ừ, bao nhiêu em?

-Bây giờ chúng em cần 3 lít, nhưng mà em chỉ có thể lấy được từ chị 1,5 lít thôi!

-Để tôi, để tôi cho nốt 1,5 lít máu còn lại!-Ali đi xe lăn theo nó.

-Nhưng mà em vừa mới bị bắn xong mà!-Nó rất lo lắng.

-Không sao đâu chị!

Thế là nó và Ali đi theo người y tá.

....

....

Sau khi hiến máu cho James, Dylan và Chris thì nó thúc trực tại phòng mổ còn Ali về phòng bệnh chăm sóc cho Johnson.

....

-Cô có phải là người nhà của bệnh nhân Dylan không ạ?-Ông bác sĩ đi từ trong phòng mổ ra.

-Đúng rồi!

-Dylan hiện tại đã ổn định, mất máu khá nhiều, chúng tôi lấy được 5 viên đạn từ cơ thể của Dylan.

-Vậy sao? Chắc anh ấy sẽ tỉnh trong 2 ngày nữa thôi!

-Sao cô biết được?

-Tôi hiểu tình trạng sức khỏe của người thân mà!

-Vâng! Vậy thì chúng tôi xin phép!

-Ừ, các anh đi đi!

Nó đi vào phòng hồi sức xem tình hình của Dylan. Trông Dylan thật mệt mỏi làm sao...

Vì hai người kia chưa ra khỏi phòng mổ nên nó thường thúc trực bên cạnh Dylan. Khoảng thời gian này, nó cảm thấy thật trống vắng, và như không có ai bên cạnh vậy.

Cuối cùng thì Chris và James cũng phẫu thuật xong, James bị trúng đạn nhiều hơn Chris, chủ yếu là ở lưng nên khó phẫu thuật. Còn Chris thì có một viên đạn trúng vào dây thần kinh và xương chân nên trong

khoảng thời gian này sẽ khó đi lại. Đồng nghĩa với việc là trong một tuần tới nó sẽ lo toàn bộ công việc của công ti.

-Jaydon ơi!

-Dạ chị?

-Em có học kinh doanh lúc ở trong bang của mình không nhỉ?

-Có ạ!

-Thế còn quản lý với thiết kế thời trang?

-Có, em học được 2 năm rồi!

-Ừ, thế tuần sau sẽ chỉ có em với chị và Ali nếu Ali có thể hồi phục nhanh được lo công việc!

-Vậy sao? Đợi em một tí, để em giao cho một đứa cai quản bang vậy!

-Ừ! Thôi, chị đi trước nhé. Chuyển đồ đạc tới nhà chị ở, địa chỉ đây!

Nó đã không gặp Oliver nguyên một ngày nên thằng bé sẽ rất lo lắng nên nó đã quyết định mua một cái gì đó về cho Oliver.

-Mẹ veee!!! Bác ơi, mẹ cháu về rồi!!!-Oliver nhảy căng lên khi nghe thấy cổng mở.

-Mẹ có mua một thứ cho con trai nè!-Nó đi vào nhà tay không, để lại món quà ở ngoài.

-Đâu mẹ!....Aaaaa, hổ con kìa!!!!!!-Oliver chạy ra ngoài thì thấy một con hổ theo đúng nghĩa đen.

-Con cho nó vào trong nhà đi!

Sáng hôm sau, nó đưa Oliver đi học thì thấy Alex và Alice đang đi vào trong trường.

-Alice! Bạn quyết định học ở đây rồi sao! -Oliver chạy ra chỗ Alice khiến nó cũng phải chạy theo.

-Ừ, cậu gặp mẹ mình chưa?-Alice quay sang nhìn Alex.

-Chưa! Mẹ cậu đâu?

Kathy từ trong quán đi ra cùng cốc cafe và mẩu mề nhẩn tin. Đi đến trước mắt nó thì mới ngẩng đầu lên.

.....

-Sam?????????

-Hả?-Nó cũng nhìn thẳng vào mặt Kathy khi được gọi tên.

End chap

39. Chương 37

-Cô là ai?-Nó thắc mắc.

-Kathy nè! Sao mày không nhớ tao?-Kathy nói rồi dừng lại một lúc, nhận ra điều bất thường.

-Ừm, chắc nhớ.... cô trông rất giống một trong những người đó....họ mặc áo đen và khóc gọi tên tôi...

-Ừ, đúng rồi, mày nhớ rồi đó!

-Hở? Tôi xin lỗi, tôi phải đi rồi, tôi có chút việc bận! Oliver, vào lớp đi con!

Nó rời đi...vì nó chỉ có bây giờ là rảnh...để tra hỏi Ken.

-Cho tôi gặp Ken!

-Dạ vâng! Mời cô vào!

....

....

-Anh là cái thá gì vậy? Sao anh lại nhăm vào chúng tôi?

-Tôi làm gì thì kệ tôi!

-Vậy sao? Anh làm những việc phi nhân tính đó để làm gì? Anh...không có bố mẹ sao? Hay....không được bố mẹ dạy dỗ?-Nó nói với chất giọng mỉa mai.

-Cô....

-Nếu anh không khai ra ai đứng sau mọi chuyện thì trong ngày hôm nay, tất cả cổ phiếu của công ti anh sẽ tụt xuống mức thấp nhất....đồng nghĩa với phá sản! Hai lựa chọn : khai ra hay phá sản?

-Tôi không muốn khai, cô cũng không đời nào có thể làm việc đó được! Cô chỉ là một nhà thiết kế thôi mà?

-Anh không hiểu tôi rồi...anh nghĩ là tôi có thể sống sót trong thế giới này bằng thiết kế sao? Tôi cho anh 1h đồng hồ....bắt đầu....

Nó rời khỏi nhà tù và đến công ti. Cùng lúc đó, ba mẹ nó tìm đến sau khi nhìn thấy mặt của nó trên báo. Hai người chưa từng bao giờ nghĩ rằng nó đã đi mãi....luôn hy vọng rằng nó sẽ quay trở lại. Mọi thứ mà hai người mong muốn đã trở thành sự thật.

cốc cốc

-Ai vậy?

-Chủ tịch, cô có khách!

-Cho họ vào đi....

....

-Con gái của mẹ! Đúng là con rồi!

-Bố cuối cùng cũng tìm được con rồi? Còn đã ở đâu bấy lâu nay?

-Hai người là...?

-Con không nhớ chúng ta sao?

-Không ạ!

Sau khi bố mẹ nó kể ra mọi chuyện khiến nó có cảm giác quen thuộc...nhưng không tài nào mà nhớ được.

Và sau tất cả, nó cũng chẳng nhớ được cái gì... bố mẹ nó cũng phải đi về.

-Alo?

“”

-Tôi biết rồi...anh ta chọn như thế thì tôi chịu thôi.

“”

-Tôi dập máy đây...

Nó bỏ điện thoại xuống.

-Jaydon ơi! Em đưa đồng giấy tờ này cho bọn báo chí đi!

-Ok chị!

-Nhớ quay lại nhanh nhé!

Sau khi Jaydon rời đi, nó lại tiếp tục làm việc, nhưng đầu nó cứ liên tục nghĩ tới những câu chuyện bố mẹ kể. Hậu quả là nó đã ngất đi. Khi Jaydon quay trở về thì nó mới được đưa tới nhà ông bác sĩ.

Lần này đầu như mọi lần khác....nó có thể sẽ ngủ mãi mãi. Không bao giờ dậy nữa.

-Bác xin lỗi, nhưng lần này đã quá sức so với con bé. Có vẻ như Sam đã suy nghĩ rất nhiều về chuyện gì đó của quá khứ. Bác không biết được lần nào con bé sẽ tỉnh dậy...1 tuần...1tháng...1 năm...10 năm....và cũng có thể là không bao giờ....

-Là như thế nào vậy ạ? Bác nói như thế là ý như nào? Sao bác lại nói thế, chị ấy không thể nằm bất động suốt mấy tháng trời được...chị ấy không...thế nào như thế được..

-Bác xin lỗi.

1 tháng trôi qua....

Nó vẫn không tỉnh lại. Chưa ai biết chuyện nó hôn mê ngoại trừ Jaydon.

Jaydon cuối cùng cũng quyết định nói với mọi người. Và Jaydon phải gọi từng người quen một, nói ra mọi chuyện thì thật không dễ dàng chút nào.

-Hôm nay, em muốn nói cho anh chị rằng...chị Sam....chị ấy không đi công tác...

-Ý em là sao vậy Jaydon?-Chris và James đồng thanh.

-Sao em lại gọi anh chị tới nhà ông bác sĩ?

-Anh chị đi theo em...

Jaydon mở cửa phòng kế bên ra. Sam đang nằm ngủ trên giường một cách rất yên bình. Ngủ say đến nỗi không muốn tỉnh dậy.

-Sam? Sao Sam lại ngủ ở đây?

-Không phải ngủ đâu chị...

Jaydon nói ra mọi chuyện, đầu đến đuôi.

-Không...không...không...chúng ta không thể mất chị ấy một lần nữa!-Ali hét lên.

-Đừng khóc nữa Ali!-Johnson chẳng biết làm gì khác ngoài việc ôm chặt lấy Ali.

-Em ấy lại đi sao?-Chris tự hỏi mình.

-Lại là em ấy sao? Chúng ta có thể thay thế em ấy mà!-James cố giữ nước mắt.

-Tại sao?-Dylan trở nên vô hồn.

-Em muốn tất cả những người thân trước của chị Sam cũng biết chuyện này! Chúng ta đã giấu chị Sam đi quá lâu rồi!-Jaydon vừa khóc vừa nói.

-Cho anh chị một tuần...-Ali và Johnson đồng thanh.

1 tuần khó khăn, đầy màu đen trôi qua.

Còn về phần Ken và Rony. Đống giấy tờ mà nó nhờ Jaydon đưa cho nhà báo chính đã làm cho công ti của Ken phá sản vì rất nhiều lí do, tham nhũng, đút lót, ăn cắp ý tưởng,.... Rony cũng bị mọi người quay mặt, tất cả các sản phẩm đều bị làm hàng tồn kho. Bố mẹ Ken thấy thương nên mới cho về lại nhà. Và từ đó, hai người cũng tạm thời chấp nhận con dâu. Min sau khi gặp Ken và Rony thì cũng chẳng có vẻ gì là vui vẻ. Rony tỏ thái độ khinh thường Min sau lưng bố mẹ Ken, nhưng Min không hề để ý cái loại giẻ rách đấy.

Ali, Johnson cùng với Chris và Jaydon đến nói chuyện với bố mẹ Ken. Và sau khi biết được mọi chuyện Ken làm thì Ken và Rony cũng bị đuổi ra ngoài.

Ở trụ sở bang...

-Anh có khai ra không?-Chris đang cầm một con dao kẻ sát cổ của Ken.

End chap

40. Chương 38

-Tha cho anh ấy đi!! Aaaaa!-Rony hét lên.

-Cô ngậm mồm vào!-Eva chĩa súng vào mặt Rony.

-Nhẹ nhàng thôi! Em chỉ cần như thế này cho anh mỗi khi con bé đấy nói! Ok?-Johnny lấy dao rạch từ từ một vết trên mặt của Rony.

-Ok anh!-Eva bỏ súng xuống, cầm lên chiếc dao bé.

-Anh có khai ra không?-Chris hỏi lại một lần nữa.

-Được! Tôi khai! Cô ta chính là người sai tôi làm việc đó!-Ken chỉ vào mặt Rony.

-Ồ! Cái thằng kia! Phấn bội bà mày!-Rony hét lên lần thứ hai.

-Vết thứ hai nha!-Eva tiếp tục rạch mặt Rony.

-À mà anh có nhớ cái thuốc ung thư gì đó không?-Kathy hỏi.

-Nhớ! Tôi biết tổ chức không có thuốc ung thư rồi! Cô không phải nói! Giờ thì thả tôi về được chưa?-Ken vẫn trơ mặt.

-Ấy chết, tổ chức của tôi có. Chẳng qua là không bao giờ dùng đến thôi! Bấy lâu nay nó luôn được bảo quản dưới hầm mà. Hôm nay có dịp dùng đến! Vui quá còn gì!-Kathy cầm một lọ thủy tinh bên trong có một dung dịch màu xanh đen...

-Ý cô là sao?

-Người đâu? Giữ hẩn lại! Cho hẩn thừa hưởng cuộc sống ung thư của Sam....để cho hẩn nhận hậu quả. Một cái chết từ từ...-Kathy cười đều.

-À, không từ từ đâu, tính đi tính lại thì cũng chỉ một tuần thôi. Ồ nhưng mà hơi bị đau đấy, nhiều người trong bang từng thử rồi! Đau muốn chết luôn! Dù sao trong một tuần cũng chết!-Josh nói một cách đe dọa.

....

....

-Thả anh ta về đi!-Chris ra lệnh.

....

-Sao phải thả?-Alex hỏi Chris.

-Kiểu gì Ken cũng mò về nhà với bố mẹ...nhưng nơi đó không còn là nhà của anh ta nữa!

-Kể đi!

-Về bảo Jaydon kể cho, bây giờ còn cô ta!-Chris lấy con dao chỉ vào mặt Rony.

-Tôi vô tội, tôi không cố ý! Tôi biết tôi có lỗi!-Rony dơ tay cầu xin.

-Cố ý hay cố tình? Cô hại Sam của chúng tôi đến mức này sao? Không được dạy dỗ hả?-Ali và Eva thi nhau chửi.

-Thôi đi hai đứa!-James chặn Ali và Eva lại.

-Anh hai, anh cứu em! Anh cứu em đi!-Rony nghĩ rằng James đứng về phía mình.

-Rạch cho mấy nhát nữa vào mặt, xát thêm chút muối chanh ớt vào! Cho chút khoai tây lên đầu! Đổ dầu chiên nóng lên!...chúng ta sẽ có món khoai tây chiên!-James có những ý tưởng kỳ quái.

-À, tôi có mời hai người bạn cũ của cô đó!-Dylan bây giờ mới lên tiếng.

-Chào mọi người!-Mia và Anna lễ phép cúi chào.

-Yaaaa, hai người đi xong tour rồi sao?-Eva chạy đến ôm Mia và Anna.

-Ừ, Dylan? Anh gọi chúng em đến đây có việc gì vậy?-Mia hỏi Dylan.

-Anh biết em có thù với cô gái này? Đúng không?-Dylan nói.

-Đúng ạ!-Mia nhìn mặt Rony.

-Thế còn chần chờ gì nữa? Xử đi!

-Được ạ? Yessss!-Anna nhảy cẫng lên.

Và Anna, Mia, Eva, Ali đã làm theo lời James nói. Khuôn mặt của Rony trở nên biến dạng, đầu tóc thì bù xù. Cảm xúc thì cũng chẳng rõ vì có nhìn được mặt đâu.

Kathy cho uống đúng loại thuốc như Ken nhưng lại bị bỏ đói. Nhốt trong ngục của tổ chức cho đến khi nào chết thì thôi.

Khi Ken về nhà...

-Bố mẹ ơi giúp con!-Ken chạy vào nhà.

-Cút khỏi nhà chúng tôi!-Chủ tịch nói với một tông giọng trầm.

-Con bị ung thư rồi! Giúp con đi mà!-Ken tiếp tục nài nỉ.

-Cậu đâu phải con ruột của tôi đâu....sao tôi phải làm thế, sao tôi phải lo cho cậu?-Chủ tịch nói.

-Lúc đó, cậu mới có 5 tuổi thôi mà tinh ranh thật....cậu ghen tị với tình cảm gia đình chúng tôi sao? Cậu có nhớ Ken không, cậu con trai của chúng tôi....

-Con là Ken mà, bố mẹ nói gì vậy?-Ken hoảng hốt khi nghe thấy.

-Cậu đâu phải là Ken, cậu chỉ là một đứa bé ăn xin ở ngoài đường mà thôi...chỉ vì một lần cho cậu tiền mà chúng tôi đã đánh mất đứa con trai duy nhất....

-Ý mọi người là sao?-Ken bị đánh trúng vào tim đen.

—flashback—

Vào ngày sinh nhật của Ken, ba mẹ Ken đã đưa Ken đi chơi, rồi mua đồ. Đi đến gần bãi gửi xe, có một đứa trẻ ăn xin ngồi gần đó. Ken chạy lại cho cậu ta 100€. Đường như từng đó chưa đủ với cậu ta, cậu ta còn muốn một thứ hơn nữa....

-Con ở đây nhé, để mẹ mua cho con chai nước!-Mẹ Ken nói.

-Thế còn bố thì sao ạ?-Ken nhìn mẹ.

-Bố đang ở bãi gửi xe, tí bố ra!-Mẹ xoa đầu Ken.

Thế là Ken đứng đó, một mình cầm con gấu bông trên tay. Bỗng trời đổ mưa, Ken chạy đến chỗ trú mưa, gần đó là một dòng sông. Nên Ken mới cúi xuống nhìn dòng sông chảy.

bụp

Cậu con trai ăn xin đó đã không thương tiếc, đập một thanh sắt thật mạnh vào đầu Ken. Cậu ấy lấy quần áo của Ken, mặc cho Ken bộ đồ rách rưới của cậu ta rồi đẩy Ken xuống dòng sông đó.

Cậu ấy đi tới nhà vệ sinh công cộng. Tắm rửa sạch sẽ rồi mặc quần áo của Ken vào. Trông cậu ta bây giờ không khác gì Ken...và đã khiến cho bố mẹ Ken tin cậu ta là con trai mình.

—Endflashback—

-Cậu có thể dừng giả nai được nữa không? Chúng tôi đã biết mọi chuyện rồi, tốt nhất là cậu đừng nên như thế nữa...chúng tôi đã biết cậu không phải là Ken từ lúc cậu quen Sam rồi...con người như cậu thật sự không đáng ở trong cái nhà!

-Cậu có biết không? Thật ra là Ken vẫn còn sống đấy! Cậu con trai bé bỏng của chúng tôi vẫn còn sống đấy! Và cậu ấy đang ở cái nhà này!

.....

-Mẹ? Bộ quần áo này, căn phòng này là của con ư?-Jaydon từ trên tầng bước xuống.

End chap

41. Giúp Au!!!

Tối nay, do quá rảnh nên au mới search trên google truyện của au.

Và....

Au buồn quá, có người nói au như con quỷ kia....TT

Đây có phải là xâm phạm bản quyền không vậy?

Au phải làm gì bây giờ??? Giúp au!!!!

Bạn nào có cách thì comment nhé...

Thôi, au đi viết truyện tiếp đây....

42. Chương 40 : The End

-Sam?????-Tất cả mọi người cùng đồng thanh. Bọn nó thì gục xuống òa khóc. Điều này khiến cho Chris thật ngạc nhiên, từ trước tới giờ, anh chưa từng nhìn thấy nó cử động....

Dù sao thì cũng phải tiến hành đám cưới.

Nghi lễ đã hoàn thành, đến bữa tiệc...

-Con gái của mẹ!- Bố mẹ nó chạy đến ôm chầm lấy nó.

-Mẹ...đừng ôm chặt...con! Không...thở được!-Nó nói.

-À, mẹ xin lỗi!

-Em tỉnh thật rồi sao? Em có nhớ anh là ai không?-Alex hỏi.

-Có chứ! Alex...Kathy!-Nó nói.

-Cuối cùng mày cũng nhớ ra tên tao rồi!-Kathy vui mừng.

-Ừ...tao hơi mệt, mày có thể đưa tao về biệt thự được không?

-Ừ ừ!

Kathy đưa nó về biệt thự nghỉ, tỉnh dưỡng. Mọi người cũng định ở lại căn biệt thự đến hết tuần.

Ông bác sĩ cũng đã đến khám cho nó. Nó phải tĩnh dưỡng hơn một tuần. Sức nó yếu hơn bao giờ hết. Đi đâu cũng ngồi xe lăn và bắt buộc phải có người đi theo.

cốc cốc

-Ai đấy ạ?

-Anh Chris đây, anh vào nhé!

-Vâng, anh vào đi!

-Em có muốn đi hóng gió một chút không?

-Có ạ!

Nó ngồi lên xe lăn, rồi Chris đẩy đi...

Dọc theo bờ biển... sóng nhẹ nhàng đánh vào bờ... hàng cây dừa xào xạc.

-Sam....em có yêu anh không?

-Chắc có...

-Có hay không?

-Có!

-Vậy....-Chris dừng lại, đứng ra trước mặt nó, rút từ trong túi áo ra một chiếc hộp bé rồi quỳ xuống dưới chân nó...-Em lấy anh nhé!

-.....-Từng giọt nước mắt lăn dài trên má, đây là lần thứ hai nó khóc vì một người đàn ông...nhưng không phải là những giọt nước mắt đau khổ...

-Em đồng ý!

1 năm sau...

-Mày xinh thật đó Sam ạ!-Kathy đứng bên cạnh nó nói.

-Tao biết tao xinh mà! Mà hai đứa nhỏ đâu?

-Chúng nó đi chơi với hai ông bố rồi!

-Mà thôi, mày trang điểm nhanh lên, 1h nữa là đến rồi đấy!-Nó nói.

-Biết rồi!

Lúc này, nó và Kaythy đang ở khách sạn gần nơi tổ chức bữa tiệc. Sau khi trang điểm, làm tóc, mặc váy xong hết thì Kathy, nó rời đi.

Nó đi xuống tầng 1, rồi đi lướt qua hai người lao công. Nó cảm thấy thật quen thuộc nên đã quay lại nhìn.

-Rony...Ken? Sao hai người lại ở đây?

-...Đừng hỏi chúng tôi nữa!-Rony và Ken đồng thanh.

-Thôi, tôi có việc rồi, hai người ở lại nhé!

Vừa đến nơi tổ chức tiệc cưới thì nó đã thấy rất nhiều quan khách, từ lớn đến nhỏ, đều là người quen của nó.

-Mẹ!-Oliver chạy đến chỗ nó cùng với Alice.

-Oliver của mẹ, Alice trông cháu xinh thật đó, hai đứa ra chơi với mẹ Kathy đi!

-Vâng!

Nó đi tìm chồng mình.

-Chris à! Chúng nó đi đâu hết rồi? -Nó hỏi.

-Vào trong biệt thự rồi, nghe nói là đang tổ chức cái gì đấy!

-Cái gì cái gì cái đầu nhà anh ý! Hôm nay là sinh nhật của cháu anh mà anh cũng không nhớ là sao?-Nó tức giận.

-Cháu nào?

-Ồ kìa, con của Johnny với Eva đó! Anh quên à?

-Ừ ha, thôi chúng ta vào nhanh kẻo trễ, nó lại trách.

-Để em đi gọi Kathy!

-Ok

Nó đi gọi Kathy, bỗng nhiên ở gần đó, có một cơn sóng to nổi lên, rồi một cô gái bước từ dưới biển lên.

-Mary, đến lúc chúng ta phải về vị trí của nhau rồi....

-Ý cậu là sao?

-Cậu phải quay trở về thế giới thật thôi, cậu đã nán lại ở đây quá lâu rồi!

-Nhưng mà mình muốn sống ở đây!

-Vậy còn ba mẹ cậu thì sao? Cậu nên nghĩ cho cả những người thân đi chứ!

-Nhưng mà mình yêu Chris, cậu đâu thể nào bắt mình rời đi...bỏ lại tình yêu duy nhất của mình được!

-Tùy cậu, nhưng bọn họ đã gia hạn rồi! 2h nữa, cậu sẽ rời khỏi đây, mình xin lỗi!

Nó tức giận không nói lên lời nào. Nó chạy vội về căn biệt thự để chúc mừng sinh nhật cháu mình...

2h sau...

Nó đang nằm trên giường, bỗng nhiên, cảm thấy rất buồn ngủ...

-Aaaaaaa!-Nó hét lên.

-Con gái của mẹ! Cuối cùng con cũng quay lại rồi!

-Bố mẹ nhớ con lắm!

-Vậy sao....đã trở về rồi sao?...vậy còn Chris...

-Chuyện gì vậy con? Có vấn đề gì sao?

-Không ạ!

Bố mẹ nó tổ chức một buổi họp báo để thông báo rằng nó chưa chết. Sau khi nghe tin này, tất cả mọi người trên thế giới đều ngạc nhiên và hoảng hốt.

Nó đi về nhà....ngồi trên giường một lúc. Cầm quyển truyện lên rồi ước...

-Con ước gì...tất cả các nhân vật trong truyện được lồng vào thế giới thật.

Nó biết thừa rằng chuyện đó đâu thể nào xảy ra. Nhưng nó vẫn quyết tâm làm việc đó mỗi ngày.

100 ngày trôi qua...

Nó đang ở biển đi du lịch.

Nó vừa đi bộ dọc bờ biển, vừa nghĩ lại các kỉ niệm cũ. Nó đi về, đi qua một quán cà phê. Thì thấy một nhóm người rất đông, mãi nhìn nhóm người đó mà đắm vào một người con trai.

-Tôi xin lỗi! Anh có sao không?

-Tôi không sao...nhưng mà tôi thấy cô khá quen...

-Chris, anh là Chris của em đây mà!

-Nhưng mà....tôi quen cô sao?

-Sam đây, Sam...vợ...anh đây!

-Mary? Người lấy anh đâu phải là Sam...phải là Mary chứ...

-Anh biết tên em sao?

-Ừ đương nhiên là anh biết rồi...Sam kể cho anh mà....em vào trong quán cà phê đi...mọi người đều ở đó cả đấy.

.....

.....

-Mary!!!!!!-Tất cả mọi người đều đồng thanh.

“Mọi người đã xuyên không vào thế giới thật rồi sao?” Nó nghĩ.

Một người nào đó thì thâm vào tai nó từ đằng sau...nó quay lại thì không thấy ai cả...thật kì lạ.

“Đúng rồi đó, tôi muốn đem lại hạnh phúc cho cô mà!”

The end

43. Ngoại Truyện : Se & Oe

(Nói tiếp chương 39 nhé; mọi người chưa quên au đúng không? Au xin lỗi vì tuần trước không đăng được ngoại truyện, cũng chỉ vì au bị ốm và cùng lúc đó là khảo sát giữa học kì nên mọi người tha cho au nhé! Au yêu mọi người nhiều lắm)

SE:

-Mẹ!!!!-Oliver chạy đến ôm chầm lấy nó.

Mọi người đều ngạc nhiên khi nhìn thấy. Nhưng bằng cách nào, Chris vẫn có thể bình tĩnh để đi đến chỗ nó, quỳ xuống rồi rút trong áo ra một hộp nhẫn.

-Anh biết đây là thời điểm không thích hợp...nhưng anh vẫn hi vọng em có thể đồng ý lời cầu hôn của anh!

-Em...đồng...ý!

-Vậy thì hôm nay sẽ là đám cưới của cả chị nữa, Alice, đưa cô bó hoa kia!-Ali nói.

-Đây cô!-Alice đưa cho Ali một bó hoa hồng trắng.

-Chị cầm lấy nè!-Ali nói.

-Chị cảm ơn!

Đám cưới được diễn ra một cách thuận lợi. Mọi người đều ra về với khuôn mặt vui vẻ. Bọn nó sau khi đi ăn thì có đi hóng gió một chút.

1 năm sau....

Nó đã có đứa con thứ hai, là con ruột..

Chiều hôm đó, nó có một bữa tiệc trà với Kathy...với một mình Kathy thôi mà tất cả bọn đều tới....phải có đến hơn chục người.

-Con của mày như thế nào rồi? Hay khóc không?-Kathy đang dắt Alice.

-Không hay lắm! Đâu như Alice hồi bé!

-Cô ơi!!-Alice tức giận.

-Thôi, anh em mình đi ra kia chơi! Mặc kệ cho hai bà mẹ nói chuyện với nhau!-Oliver lại gần.

-Anh khỏi ốm rồi sao? Các bạn ở lớp lo cho anh lắm đấy! Anh như thế nào rồi?-Alice rất lo lắng cho Oliver vì thằng bé bị ngắt giữa lớp học vào lúc trời đang mưa...

-Không có gì đâu!

Oliver và Alice đi chỗ khác chơi. Nó nói chuyện một lúc với Kathy thì mới ra chỗ Chris.

-Anh à! Anh trông con đi, suốt ngày em trông thế này thì chắc con nó quên mặt bố mình quá!

-Phui phui cái mồm em đi!

Nó chợt quay lại khi cảm thấy rằng có ai đó đang theo dõi mình. Lúc đấy có người gọi nó vào trong nhà để kiểm tra bánh...

bằng...bằng...bằng...

Những hồi súng vang khiến cho nó giật mình và chạy vội ra ngoài. Thật kì lạ, bọn họ như chỉ nhắm vào Chris và Oliver.

-Chris!!!-Nó hét lên.

-Mẹ ơi! Bắt bọn họ lại đi, bọn họ chuẩn bị chạy trốn rồi kìa! Còn bố nữa...-Oliver như sắp khóc vậy.

Nó còn không quan tâm đến bọn chúng chạy trốn hay không, nhưng kiểu gì cũng bị vệ sĩ bắt lại.

-Anh à!!!!-Nó thật sự rất hối hận vì không bảo vệ được chồng mình.

-Gọi cấp cứu đi! Min, chị có thể đưa bọn trẻ vào trong nhà được không?-Kathy nói với Alex và Min.

-Ok em!-Min liền dắt tay Oliver và Alice vào nhà.

Và cùng với đó là Alex đang nói chuyện điện thoại với bệnh viện.

10p sau, biệt thự của nó trở nên phòng thủ gấp 100 lần mọi ngày. Rất nhiều xe cấp cứu và cảnh sát tới. Chris được đang được cấp cứu, còn nó thì bị ngăn cản lại gần. Nó chỉ biết ngồi gục xuống một chỗ mà khóc. Cuối cùng, Chris cũng đã qua cơn nguy hiểm, nhưng bác sĩ vẫn phải luôn túc trực bên cạnh Chris. Lúc nó vào thăm Chris là lúc mà tất cả các y tá, bác sĩ cùng với những người khác. Nó ngồi bên cạnh Chris, nắm chặt Chris...

___tít___tít___tít...

-Bác sĩ đâu?????-Nó hét lên vì nó cũng đang hiểu Chris đang ở trong trạng thái như thế nào.

-Tim ngừng đập! Máy sốc tim! Sẵn sàng!-Bác sĩ cùng với y tá chạy vào và đương nhiên nó sẽ bị kéo ra ngoài...

30p sau...

-Thời gian tử vong: 16h34...- Cả căn phòng chìm trong sự tĩnh lặng.

Nó và mọi người vẫn ngồi đó, mong ngóng từng phút giây rằng Chris sẽ tỉnh lại nhưng thật ra không phải, đã quá muộn rồi. Sau khi nó nghe được tin Chris mất thì nó đã ngay lập tức phóng ô tô đến nơi mà thủ phạm bị giam cầm. Nơi đó là đồn cảnh sát nhưng lại dưới quyền điều hành của nó nên nó có quyền rất ca, nói đúng hơn là cao nhất.

Nó bước vào đồn với gương mặt tối sầm, vì nhân viên ở đó ai cũng biết tính nó nên không ai dám ho he gì cả.

-Anh ta đâu?-Nó hỏi.

-Đây ạ!-Một anh cảnh sát dẫn nó tới nơi thủ phạm bị giam cầm.

Nó lại gần, nhìn kĩ lại khuôn mặt của người đó.

-Cô là cái quái gì mà vào đây vậy?Ken hỏi.

__Anh là người đã bắn chồng tôi!-Nó rút khẩu súng từ đằng sau lưng ra, nhắm đúng vào trán của Ken.

-Cô cứ bắn đi! Tôi biết thừa rằng cô vẫn yêu tôi, không đời nào cô lại làm thế!-Ken nói.

-Sao anh bỏ ỉ vậy? Sao anh lại đáng ghét đến vậy? Anh là người đàn ông khôn nạn nhất mà tôi từng gặp!-Mỗi câu nói của nó tương đương đến 1 viên đạn, còn viên đạn thứ ba thì đã nằm sâu trong tim của Ken rồi.

-Dọn dẹp xác hắn ta!-Nó nói xong thì liền đi về.

Vào ngày thứ 10 đám tang của Chris, tâm trạng của nó vẫn thế. Vừa tiếp khách xong thì nó liền lên phòng và dúm mặt xuống gối để ngủ. Nhưng mãi có ngủ được đâu, nó đã uống 5 viên thuốc ngủ rồi mà như thế này. Nó đành vươn người ra chỗ bàn, với lấy lọ thuốc ngủ, lấy ra 5 viên và uống.

Nó cuối cùng cũng ngủ nhưng lại là ngủ mãi mãi trong thế giới truyện.

Nó từ từ mở mắt, từng giọt nước mắt lăn dài trên má. từ khi quay về thì cuộc sống của nó đảo lộn, nó nổi tiếng hơn, giàu có hơn và đương nhiên là cô đơn hơn rồi... Đã hơn 1000 ngày nó ước mong Chris quay lại. Nó nghĩ đã đến ngày phải dừng lại.

Nó phóng xe thật nhanh trên đường cao tốc, bỗng có một cái xe cũng đi với tốc độ như vậy. Ánh đèn rơi vào mắt nó cùng với tiếng còi liên hồi.

__Rầm__

Xe của nó và của cái người đó bị hư hỏng hoàn toàn, cứu hộ đã cố gắng cứu cả hai nhưng lại chỉ cứu được nó, nó lim dim mắt, nhìn thoáng qua người trong xe đó là ai....Chris?

Nó cố gắng nhìn kĩ lại, thật sự người đó đúng là Chris, vào thời điểm mà nó định nói với ông bác sĩ cứu Chris thì hai chiếc xe bị nổ.

Nó bật khóc, bỗng có tiếng nói mà nó nghe thấy rất rõ nhưng có vẻ là những người xung quanh không nghe thấy gì.

-Anh nhớ em lắm, anh đã luôn tìm cách để đến được với em nhưng mọi chuyện lại xảy ra như vậy, có vẻ là chúng ta sẽ không bao đến được với nhau- Giọng nói đó, nó chắc chắn rằng đó là Chris chứ không phải ai khác.

.....

.....

.....

-Cô đã đánh mất cơ hội thứ rồi Mary...

The End

Au sẽ viết thêm cả Open Ending nữa, bắt đầu từ lúc nó về thế giới thật nhé!

OE:

Nó tỉnh dậy cùng một lúc với James. Nhưng đương nhiên là James ở nhà James, nó ở nhà nó.

Nó tỉnh dậy với giọt nước mắt lăn dài trên má, và nó đã rời thế giới thật khoảng hai năm. Là một thời gian dài, danh tiếng của nó cũng trở nên mờ nhạt, nhưng nếu nhắc lại thì mọi người vẫn nhớ đến. Dù sao thì nó và James cũng cố gắng hết sức để khôi phục lại danh tiếng bằng cách công khai rằng nó chưa chết. Sau khi tổ chức họp báo cùng với bố mẹ nó về việc công khai rằng đã tìm thấy nó thì thế giới rất ngạc nhiên trước thông tin nó chưa chết và từ đó, các cổ đông xống vào đầu tư cho tập đoàn của nó và ba nó, giá cổ phiếu cũng tăng lên gấp đôi khi nó trở về. Nhìn qua những việc trên thì cũng biết được nó có tầm ảnh hưởng tài chính kinh tế như thế nào. Nhưng rất tiếc là nó làm ngành thiết kế thời trang chứ không phải doanh nhân, nó và James hợp tác với nhau, những bộ đồ của nó đều được bán với giá rất cao và nhanh hết hàng.

Một buổi tối nọ, nó có phải đi ăn với đối tác còn James thì bận việc gia đình.

.....

Xe của nó đi với tốc độ từ từ, cộng thêm cả việc nó đang nghe điện thoại của James, nó đâu hề biết đây là phạm luật, vì nó đang say mà. Nó đi và trượt qua một chiếc xe, làm cho chiếc xe đó bị gãy gương chiếu hậu và xước thân. Nó bực mình đi xuống xe, chửi bới điên cuồng hết cả lên

-Cô kia! Cô đâm vào xe của tôi thế à? Gãy gương chiếu hậu rồi nè!-Người đó vừa la lên vừa bước ra khỏi xe.

-À...Chris sao?

-Sao cô biết tôi? Tôi quen cô sao?

.....

.....

.....

-Hãy nắm bắt lấy cơ hội này trước khi quá muộn!

The End

44. Gửi Lời Cảm Ơn Tới Các Độc Giả Đã Ủng Hộ Au

Trước tiên au muốn cảm ơn các bạn đã theo dõi, bình chọn cho truyện của au từ trước tới giờ, au luôn tiếp nhận những lời góp ý của các bạn để làm sao truyện đi theo đúng hướng mà không bị ném đá.

Lúc đầu, au định cho SE cơ, nhưng mà do trong quá trình viết truyện, au đã cho Ken đối xử quá tàn nhẫn với Sam. Rất nhiều độc giả đã góp ý, mọi người đều bảo vệ Sam và cho truyện một HE. Và truyện đã bẻ sang một hướng hoàn toàn mới, nam chính hoàn toàn mới...au đã phải vò đầu vò não để nghĩ một cái kết vừa lòng mọi người.

Thứ hai là về vấn đề bản quyền au mong mọi người có thể hỏi au trước khi đem đi đâu-làm gì với truyện.
HOẶC HÃY CHỈ ĐỌC Ở WATTAP THÔI!!!!

Thứ ba là au muốn pr cho truyện mới của au một chút. Truyện mới của au có tên là “Em thích chị nhiều lắm!” Truyện có ít nhân vật lắm, nên mọi người dễ phân biệt, không bị nhầm lẫn, còn về nội dung thì đọc đi rồi biết. Vì một chap có gần 700 từ nên au sẽ thường xuyên đăng truyện.

Lời nói cuối cùng au muốn nói với mọi người là au yêu mọi người nhiều nhiều lắm.

Và comment nhận xét về cái kết cho truyện hộ au cái. Để có gì au còn sửa sai cho các truyện sắp tới.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nu-chinh-co-tieu-doi-roi>